

Traian Golea

Apropos de atacuri
la adresa

MISCARII LEGIONARE

Studii Istorice Românești

1991

ROMANIAN HISTORICAL STUDIES

Traian Golea

1029 Euclid Avenue

Miami Beach, Fla. 33139, U.S.A.

Adevărul, sau căutarea adevărului
nu poate fi antisemit.

Prof. Robert Faurisson
August 1979

C U P R I N S U L

Prefata.....	3
Cine a reînviat legionarismul?.....	7
Atacul la adresa Mișcării Legionare.....	10
Declarația Mișcării Legionare.....	12
Maniu despre Mișcarea Legionară.....	14
Pe ce se bazează cei care atacă Mișcarea Legionară?.....	14
Rolul cozilor de topor.....	18
Arestarea studenților în grădina Dnei Ghica, 1924,.....	19
Iașii sub teroarea Prefectului Manciu.....	27
Un alt atac al revistei "22".....	31
Istorie de dragul adevărului.....	34
Lăsați să se scufunde vaporul Auschwitz, de David Irving,.....	36
Antisemitismul, Forme și origini.....	49

A N E X E:

Portretul unui Evreu.....	69
Chestia evreiască, discurs parlamentar, Vasile Conta, 1879.....	80
Les Juifs des Roumanie, de Bernard Lazare, 1902,.....	101
Biserica Catolică și Revoluția, atacul Masoneriei,.....	111
Rezultatele conspirației împotriva Bisericii.....	132
Democrația în Izrael.....	137
Viața unui Evreu american in Izrael, Jack Bernstein.....	144
Scrisoarea lui Gombos către Teleki	159
Răspuns IPSS Mitropolit Todea, de Faust.Brădescu.....	161
Tribunalul Nürnberg absolvă Garda de Fier, M.F. Enescu.....	171
O poziție de nesdruncinat, de Horia Sima, 1984.....	175
Yad Vashem cere literatură legionară.....	179

Prefață

Patruzeci și cinci de ani s'a străduit în România comunismul să distrugă credința și neamul, persecutând, arestând și ucigând tot ce se recunoștea ca creștin și ca român, și acumă când acest nefast regim s'a prăbușit, ne pomenim cu un alt atac masiv împotriva celor care au luptat pentru apărarea acestor valori. De unde ne vine această nouă pacoste?

Dacă lupta ce-au dus-o frontal prin comunism contra Creștinismului și a statului național nu a reușit, Conspiratorii au schimbat de strategie, folosind o altă cale. Au adoptat tactica aplicată în Occident, prin care să seducă lumea prin ademenire pe căi de instrăinare de la credința strămoșească, ca apoi s'o aducă la supunere prin corupere și șantaj.

În paginile ce urmează încercăm să-i înfățișăm pe acești dușmani ai neamului fie prin aspecte ale acestei lupte, cum ar fi atacurile presei și a diferiților oameni politici la adresa Mișcării Legionare, fie cum ar fi "Auto-portretul unui Evreu", în care se pot vedea cauzele profunde ale conflictului religios și rasial existent. Apoi lupta Masoneriei împotriva Bisericii lui Christos și a statelor naționale, a Evreilor împotriva anti-semitismului. Toate aceste aspecte ne desvăluie feluritele fețe ale aceleiași conspirații care, pentru a-și asigura succesul întreprinderii, lucrează sub acoperirea celui

mai desvârșit secretism, pe care dacă inițiatul îl trădează, plătește cu viața. În acelaș timp Conspirația se folosește ca diversiune principală și ca mijloc de luptă foarte eficace, având presa la dispoziție și dispunând și de puterea politică, de false acuzații aduse naționaliștilor, că ei ar fi cei care conspiră, că ei ar vrea să răstoarne ordinea socială existentă, că ei ar fi cei care propagă ura în lume prin rasism și șovinism.

Dar conflictul de care ne isbim în presă nu-i un conflict real. El există doar în presă și în anumite cercuri politice. Antisemitismul în România de azi nu este al poporului român, pentru că îi lipsește obiectul, lipsesc Evreii, și nu poți să fi împotriva a ceea ce nu există. Numărul lor oficial de azi în România este dat la 17-18.000, adică ei sunt o minoritate care nu poate constitui o problemă națională într-o țară de 23 milioane de locuitori. Și dacă nu ai un conflict rasial pentru că nu există rasa pe care s'o urăști, nu poate exista nici antisemitism, care este expresia urei de rasă. Atunci pe cine atacă cei care zi de zi îi ataca pe preținșii antisemiți? Trag ei în gol?

Nu!

Aceste cozi de topor care-i dau mereu cu anti-semitismul, trag în sufletul neamului. Acesta, poporul român, trebuie să fie ingenunchiat în fața celor ce au pretenții să domine lumea și care sunt înafara granițelor geografice ale țării. Ei vor însă să promoveze în România un climat politic și o anumită legislație care să le mijlocească o anumită prioritate politică și o prezență economică în interiorul țării. Acesta este scopul campaniei împotriva pretinsului antisemitism. Nu să înlăture ura rasială, care nu există și nici n'a existat vreodată din partea Românilor. Nu să înlăture dușmănia dintre popoare, care din partea noastră nu există nici atunci când este vorba de Unguri. Evreii vor promovarea intereselor lor politice și economice peste interesele poporului român.

Dar să ne întoarcem la antisemitismul ca fenomen real, cum l-am avut în trecut și de care tot pe nedrept suntem acuzați

și azi. Pentru că această acuzație apare atât de des și servește de pivot tuturor celorlalte atacuri, să lăsăm să-i răspundă evreul Bernard Lazare, omul competent în materie, cu un citat din cartea sa Antisemitismul, (din care la capitolul Antisemitismul dăm mai multe extrase) luat din Léon de Poncins la pag. 7-8:

"Dacă această dușmănie, această repulsie față de Evrei s'ar fi arătat numai într-o singură țară și la o anumită epocă, s'ar putea ușor conta pe cauze locale ale acestui sentiment. Dar această rasă a fost obiectul urei tuturor națiunilor în mijlocul cărora s'a așezat. Din moment ce inamicii Evreilor aparțin la rase diferite, care sunt așezate departe una de alta, guvernate de legi diferite și de principii opuse, cum nu au avut aceleași obiceiuri și sunt diferite una de alta în viața lor spirituală încât nu au putut să judece la fel asupra niciunui subiect, trebuie să fie o cauză generală a anti-semitismului care sălășluiește în ei înșiși, în Evrei, și nu în cealaltă parte a antagonismului."

Este constatarea și destăinuirea unui Evreu care a studiat Antisemitismul, prin care se recunoaște că Antisemitismul își are cauza în însuși sufletul poporului evreiesc. Atunci ce vor domnii noștri, care ne atacă în fiecare zi în presă, că am fi anti-semiți? Vor ei ca noi să nu fi fost și să nu fim nici acum ca toată cealaltă lume? Dacă toată lumea i-a refuzat pe Evrei, pentru că nu au putut altfel, dacă toți au manifestat o repulsie față de ei pentru că Evreii sunt cum sunt, numai noi să fim acei schilozi sufletește care să nu fi reacționat și să nu reacționăm nici acum ca toată cealaltă lume? Vor ei ca în fața atacurilor lor la tot ce-i românesc să ne fi comportat și să ne comportăm ca niște castrați de instinctul conservării ca neam și de cel al demnității naționale? Ce vor acești domni Cristoi et Co. care, în numele unei anumite "democrații" pe care numai ei o reprezintă, nu lasă să le scape o ocazie, s'o potrive, nu s'o potrive, fără ca să nu ne atace, fără ca să nu-i tragă o copită de măgar la adresa Mișcării Legionare? Sau vor să spună acești domni că Bernard Lazare și cu ceilalți de aceeași părere, nu au dreptate?

Să mai dăm un citat:
Si A. Roudinesco în cartea sa Le malheure d'Israel, la pag. 11 spune: "Ura împotriva Evreilor este foarte veche; ea a apărut înaintea erei creștine, din primul moment când Israelitii au venit în contact cu alte popoare. Anti-iudaismul a înflorit în toate climatele și în toate epocile; este singurul fenomen istoric care a rezistat uzurii timpului."

Astfel, rasismul Evreilor practicat în secret sau după perdea provoacă o reacțiune în mijlocul poporului gazdă, și această reacțiune este apoi condamnată ca anti-semitism, pentru că, așa cum constată Dr. Joseph Kastein, evreu, în lucrarea sa History and Destiny of the Jews: "Să ne amintim de marea învățătură a istoriei noastre, că anti-semitismul este o problemă a 'străinilor'" (a poporului gazdă, nn). Aceeași teză o susține și Louis Golding, evreu și el, în cartea sa The Jewish Problem, că "Anti-semitismul nu este o problemă evreiască, ci una a străinilor". Iar Alfred M. Lilienthal, alt evreu, în cartea sa "The Other Side of the Coin", (Reversul medaliei), despre rasismul evreilor spune:

"Eșuarea strădaniilor bogatei și atotputernicei comunități a evreilor din America, de a lansa un studiu obiectiv și științific a cauzelor anti-semitismului, este semnificativ. Nici ierarhia bisericească și nici conducătorii organizațiilor de laici nu doresc să piardă o armă atât de puternică. A înlătura acest prejudiciu (anti-semitismul) înseamnă a pierde credincioși. Asta este cînspirația rabinilor, a naționalistilor și a altor conducători ai evreimii organizate, de a menține această prejudecată mereu trează."

Scopul acestei lucrări este să servească mai degrabă ca material informativ și documentar, mai ales prin numeroasele citate și anexe, pentru aceia care sunt frământați de grija pentru soarta noastră ca neam, pentru viitorul nostru.

Noembrie 1991

Autorul

Cine a reînviat legionarismul ?

Climatul politic din țară din vara acestui an obligă la luare de atitudine. Felul cum a apărut problema evreiască, cu apanajul ei anti-semitismul, care se desbate foarte des în mai multe ziare, dă de gândit.

Poporul român nici nu s'a desmeticit bine din convulsiunea revoluției din Decembrie 1989, și a și apărut această problemă a Evreilor, a anti-semitismului și a legionarilor. De unde vin ele și cine le-a provocat? Pe întinsul țării nu s'a semnalat nicio întâmplare care ar fi putut fi socotită ca o reînviere a legionarismului și ipso facto, a antisemitismului, două noțiuni mereu asociate și întotdeauna cu rea credință de către dușmanii legionarilor și de o anumită conspirație anti-națională.

Din câte știm, până la afirmațiile celor doi conducători ai României de azi, dl Roman în Martie 1990, și dl Iliescu în Iunie 1990, problema legionarismului nu a apărut pe scena politică. Abia cu ocazia evenimentelor de la Târgu Mureș din Martie 1990, când într'un interview dat marelui ziar New York Times, la 22 Martie ' 1990, dl Roman, referindu-se la evenimentele de la Târgu Mureș, a acuzat Vatra Românească că ar fi fost manipulată de elemente ale Gărzii de Fier, resuscitată în această regiune și, cu perla de rea credință de care este el capabil, a mai spus că răspândirea de manifeste ale acestei organizații (Garda de Fier), în această regiune ar fi un lucru comun. Textual dl Roman a declarat: "Atacul de către sătenii români conduși de primari locali care au venit la Târgu Mureș, a fost rezultatul unei manipulări a opiniei publice de către elemente extremiste. Dl Roman aici s'a referit la Vatra Românească, care în această regiune are o puternică popularitate. O reînviere a Gărzii de Fier, mișcare fascistă,

antisemită, venită la putere aici în preajma celui de al doilea război mondial, a putut juca și ea un rol, a precizat dl Roman și alți funcționari guvernamentali."

Si dl Roman continua: "Manifeste ale Gărzii de Fier și a organizației patronale Legiunea Arhanghelului Mihail, au fost apariții comune în ultimele luni în această regiune." Aici se termină declarațiile dlui Roman. Afirmăm cu toată tăria că nu au existat elemente ale Gărzii de Fier care să fi manipulat activitățile Vetrei Românești și nu a apărut niciun manifest legionar. Care este acoperirea acestor afirmații ce le-a făcut dl Roman? Cu conștiința împăcată că spunem adevărul, afirmăm că declarațiile primului ministru român făcute ziarului New York Times sunt totalmente de rea credință, inventate, minciuni curate. La ce au servit aceste declarații? Interviewul dlui Roman a fost axat pe evenimentele de la Târgu Mureș care au servit doar ca pretext, ca apoi să poată face marea "revelație" a pretensei "reapariții" a Gărzii de Fier, care la ora aceea, în forma în care a fost prezentată de dl Roman, nu a existat decât doar în mintea unor conspiratori împotriva neamului românesc și a mișcării legionare.

Apoi a venit dl Iliescu cu mineriada lui din 13-15 Iunie, motivată cu pretinsa acuzație că legionarii ar vrea să dea o lovitură de stat. O minciună tot atât de crasă și de "ingenioasă" ca și a dlui Roman cu evenimentele de la Târgu Mureș, izvorâtă și ea tot din rea credință și făcută cu acelaș scop de a motiva și declanșa acțiunea conspirației anti-naționale și anti-legionare ce se țesea încă pe atunci.

Aceste două întâmplări, mineriada și Târgu Mureș, au sguduit sufletul națiunii din temelii. Comisia parlamentară instituită ad-hoc nu a găsit însă niciun amestec al legionarilor în inscenările sângeroase din 13-15 Iunie 1990, după cum nici la Târgu Mureș nu a avut loc vreun amestec al legionarilor în acele întâmplări și nu a fost semnalat niciun manifest legionar, și totuși dl Iliescu și cu dl Roman stau nestânjenți în continuare în fotoliile lor de "conducători",

ca și când nu le-ar mirosi nici gura, nici picioarele, ca și când n'ar fi comis nicio crimă împotriva națiunii.

Ziarele din țară au mai făcut caz de o scrisoare a unor preținși "foști" legionari către un ziar local din Bacău, prin care amenințau comunitatea evreiască că vor ieși din nou la drum pentru a-și face singuri dreptate împotriva unei petinse terori evreiești. Nu se dă niciun nume, nu se reproduce scrisoarea, dar ziarul o publică fără vreo acoperire, numai pentru că conspirația anti-legionară și anti-națională avea nevoie de "dovezi", de cât mai multe "mărturii" și "dovezi", prin care să se poată demonstra că are loc o recrudescență a legionarismului și în consecință a antisemitismului.

Acestea au fost "întâmplările" care au servit la demararea născocitei campanii anti-legionare și odată cu ea și campania împotriva pretinsului antisemitism care, vezi Doamne, dacă au reinviat legionarii, neapărat trebuie să avem și antisemitism.

Oamenii din Târgu Mures n'au semnalat niciun legionar în conflictele lor cu Ungurii și n'au văzut niciun manifest de-al Gărzii de Fier, dar Americanii și restul lumii libere, prin coloanele prestigiosului ziar din New York, au "aflat" și s'au scandalizat de aceste apariții barbare. Asa dar, prin vocea autorizată a primului nostru ministru lumea liberă a fost "informată" că în România a reapărut organizația fascistă Garda de Fier, și a reinviat anti-semitismul. Acesta a fost scopul urmărit prin declarațiile dlui Roman, de plină conivență cu cercurile anti-creștine și anti-naționale din lumea liberă, al căror port parol se face New York Times. Așa "apăra" primul nostru ministru prestigiul României și interesele ei în străinătate. Dar declarațiile dlui Roman au mai servit la ceva. Un oarecare domn I.J. Fercsey, columnist, de origine maghiară, s'a bucurat să poată prelua afirmațiile dlui Roman pentru a ne acuza pe noi Români, într'un articol intitulat "Tragedie în Transilvania", de șovinism, fascism și barbarism anti-maghiar, de acte de o sălbăticie nemai întâlnită a Românilor împotriva populației maghiare din Transilvania, total pacifice și nevinovate.

Atacul la Mișcarea Legionară

Ca la un cuvânt de ordine, de existența căruia nu ne indoim că a venit de undeva din cotloanele conspirației, problema legionarilor și a antisemitismului a fost apoi luată de mai multe ziare din țară. Așa de exemplu în ziarul Zig Zag din 30 Ianuarie 1991, dl Cristoiu reia tema Mișcării sub titlul "Așa zisul pericol legionar". După ce divulgă reaua credință a guvernului care ar vedea în orice opozant al său un legionar, în considerațiile ce le face el însuși asupra Mișcării, dl Cristoiu se dovedește a fi tot atât de "neștiutor" (în ghilemele), sau de rea credință (fără ghilemele), ca și cei din FSN et Co. Mișcarea legionară, susține dl Cristoiu, a văzut în pluralismul politic un adversar de combătut. Ca și toți ziariștii și istoricii comuniști, ca și ceilalți conspiratori anti-legionari și anti-naționali, nici dl Cristoiu nu face apel la izvoarele de informare ale Mișcării sau a unor oameni obiectivi și de bună credință când vorbește despre Mișcarea Legionară. Documentarea lui se limitează la literatura comunistă, pentru că altfel nu ar putea face marea eroare de a susține că pluralismul democratic ar fi fost adversarul mișcării. Mișcarea nu a căutat niciodată, dela nașterea ei, alte căi de acțiune decât cele legale, cele constituționale. A fost mereu guvernul acela care a ordonat jandarmilor să tragă în legionari când aceștia lipeau afise electorale. A fost mereu guvernul acela care, călcând în picioare Constituția, a decretat interzicerea Mișcării legionare, care nu călcase niciun paragraf de lege și nu avea altă vină decât aceea că amenința interesele electorale ale celorlalte partide politice și era o piedecă în calea conspirației anti-naționale. De ce guvernul nu a recurs la regulile democrației și, expunând opiniei publice Mișcarea ca o organizație "totalitară", "dictatorială", "fascistă", etc. să lase totuși poporului libertatea să-și spună cuvântul, să-și dea verdictul asupra formațiunilor politice în competiție? Cum puteau eie, partidele la putere, pretinse "democratice", să se substituie voinței poporului și în totală nesocotirea legilor țării, să recurgă

la forța baionetei pentru a interzice Mișcării propaganda electorală? Care paragraf din Constituție permitea guvernului să recurgă la astfel de mijloace? Nu garantează Constituția drepturi politice egale tuturor formațiunilor politice și tuturor cetățenilor țării? Nu formează propaganda electorală unul din elementele constitutive de bază în procesul de alegere, în exercitarea democrației? Așa stând situația, cine sunt cei violenți și cine sunt victimele? Cine sunt "democrați" și cine sunt "totalitari"? Pe cine apăra și pe cine acuza cei care azi acuza Mișcarea de violență în numele "democrației"?

A fost Mișcarea legionară aceea care în România a pus capăt "democrației"? Nu a fost însuși Regele țării acela care, cu camarila și anturajul său, susținut direct și indirect de către partidele democrate au abrogat Constituția și au instaurat regimul de dictatură personală a unui rege dement? Oamenii din guvernul lui Carol aparțineau vechilor partide politice "democrate". Chiar mâna forte în dictatura lui Carol, a fost național-țărănistul Armand Calinescu, pe timpul căruia poliția și jandarmii aveau mâna liberă să tragă în orice legionar oriunde-l vedeau, fără nicio obligație să dea cuiva vreo socoteală. Ba dimpotriva, era "avansat" pentru merite în slujba "patriei", cazul locotenentului Cinghita, cunoscut de mine. A fost asta democrație? Cine era agresorul și cine era victima? Pe cine acuza și pe cine apăra cei ce isbesc și astăzi în Mișcarea Legionară în numele democrației?

Acelaș lucru s'a întâmplat și în prima fază a domniei comunismului, când aceleași partide democrate au colaborat la înlăturarea "dictaturii" militare a lui Antonescu, care a încercat să salveze țara de la prăbușirea la care au adus-o două decenii de guvernare "democrată", și au înscăunat regimul de "democrație populară", prin care a fost curățată țara de legionari și de tot ce a fost bun și românesc. Ei au fost ba omorâți, ba au infundat închisorile, ba au fugit. Unii prefecți de județ național-țărăniști (la Arad, de ex.), pe acele vremuri de înscăunare a regimului comunist, se indeletniceau cu întocmirea de liste de legionari care să fie arestați și

predați Rușilor pentru a fi deportați în lagărele din Rusia. Și acum, când tineretul român, insufletit de acelaș spirit eroic al Mișcării, a realizat revoluția din Decembrie 1989, reușind să doboare tirania comunistă, o nouă conspirație anti-legionară și anti-națională se face tot mai puternic simțită în țară. De ce acești domni care ne ataca mereu în ziarele lor, dacă se pretind a fi de bună credință și sinceri față de interesele neamului românesc, nu îndepărtează valul de minciuni și calomnii pe care l-a așternut comunismul pe corpul Mișcării, pentru a descoperi adevărul și a se folosi de el?

Declarația Mișcării Legionare

Pentru a-i ajuta pe acești domni să-și corecteze și să-și întregască documentarea asupra Mișcării Legionare, venim cu niște citate. În vara anului trecut conducerea Mișcării Legionare a publicat o declarație, cu titlul: "Pentru cunoașterea adevărului", din care redăm:

"Pentru a demonstra cât sunt de certați cu adevărul reprezentanții actualului guvern, trecându-ne în categoria "fascismului", cităm pe un renumit scriitor german, Walter Hagen, care s'a ocupat de problema mișcărilor naționaliste din Europa între cele două războaie."

"Garda de Fier, sau Legiunea, a apărut la sfârșitul anului 1920, la Universitatea de la Iași; o grupă de studenți români s'au strâns în această organizație, sub conducerea lui Corneliu Zelea Codreanu. De obicei, e trecută Garda de Fier în rândul Fascismului și al Național-Socialismului. Dar ea nu a fost o imitație a acestor două mișcări; ea a crescut din rădăcinile ei proprii. Cu numeroasele copii ale fascismului și național-socialismului din alte țări, n'are nici cea mai mică atingere. Nu poate fi comparată cu aparițiile contemporane din Italia și Germania. Categoriile politice din mijlocul și apusul Europei nu se potrivesc ei. Ea n'a fost totalitară ci

autoritară, ceea ce este cu totul altceva. Ea n'a fost agresiv-naționalistă, ci conservativ națională, chiar și în sens cultural; n'a fost de extrema dreaptă, în sensul unei reacțiuni politice, ci adoptând o postură social-reformatoare, ea nu s'a sprijinit, ca fascismul și național-socialismul, pe mica burghezie, pe funcționari și alte categorii înrudite, ieșite din primul războiu mondial, ci, în primul rând, pe poporul român de țărani, pe tânăra inteligență și pe studentimea din școlile înalte."

"Înainte de toate, se deosebea de mișcările conducătoare de stat din Italia și Germania printr'o religiozitate creștină, care mergea până la misticism. Codreanu a avut mai mult slăvit de partizanii lui aproape ca un sfânt. De asemenea "Fuehrerprinzip" n'a fost în Garda de Fier o dogmă întepenită: deciziile nu plecau numai de la Codreanu, ci de la un colegiu "Forum", format din comandanți legionari verificați" (Walter Hagen, Die Geheime Front, pp. 277-278).

Si mai departe, Declarația Mișcării spune:

"Am reprodus în întregime acest pasaj, pentru că autorul cărții, străin de neamul nostru, a intuit cu o rară înțelegere esența constitutivă a Mișcării Legionare, inzestrată cu coordonate proprii de creație, independente de fascism și național-socialism."

O mărturie legionară: În 1937, Italienii îi cerusera lui Nae Ionescu un articol despre legionari pentru Enciclopedia Fascismului pe care o pregăteau. Articolul trimis de Nae Ionescu nu a plăcut redacției fasciste și n'a apărut. Întrebat ce crede despre asta, Nae Ionescu a răspuns: "Mi-am pus mintea la bătaie, m'am căznit cât am putut să găsesc puncte de contact, de asemănare, între fenomenul legionar de la gurile Dunării și fascismul italian sau național-socialismul german și, spre marea mea bucurie, nu am găsit nici unul." (Extras din Express Magazin Nr. 4, 30.1.1991, de Simion Ghinea).

Maniu despre Mișcarea Legionară

Tot pentru a-i ajuta în documentarea lor pe acești domni de la diferitele ziare care ne atacau mereu, redăm din Testamentul politic al lui Maniu următoarele:

"În politica externă, preferințele lui Codreanu mergeau spre Axa Roma-Berlin din cauza repulsiunii lui față de comunism și fiindcă credea că era în interesul țării să existe o politică alternativă... Intemeietorul Mișcării Legionare, Corneliu Codreanu, cu ocazia penultimei întrevederi ce am avut-o cu el, mi-a spus că ceea ce îl lega de Germania nu erau principiile național-socialiste, ci credința că în războiul mondial ce se va declanșa, Germania va ieși învingătoare și deci va trebui să existe în România o mișcare care ar putea servi de cadru protector pentru armonizarea intereselor ei cu exigentele eventualului învingător. Însă acum este clar că Germania va fi învinsă."

"Dictatura, starea de asediu și cenzura au făcut imposibil ca aceste opinii ale conducerii dvs. (ale Mișcării Legionare, nn), să poată fi exprimate, să poată fi public manifestate și în consecință a trebuit să suportați o atmosferă grea ce s'a creat în jurul dvs." (Reprodus din România Democrată, organ al partidului Național Țărănesc, din New York, Nr. 31, 1979).

Pe ce se bazează atacurile la Mișcarea Legionară ?

Dacă insistam atât de mult asupra acestor lucruri este pentru a atrage atenția domnilor care se simt chemați să se ocupe de Mișcare, asupra izvoarelor de informare corecte asupra mișcării. Pentru regăsirea noastră ca națiune după satanica guvernare comunistă, pentru recastigarea sufletului nostru ca popor, în cele ce afirmăm trebuie să ne bazăm pe adevăr și numai pe adevăr. Numai pe el ne putem reface starea morală. și numai prin el ne putem reface ființa națională. Nu le-a ajuns acestor domni 50 de ani de minciună?

În Februarie 1989 am primit o scrisoare din Israel, de la "Yad Vashem", "The Holocaust Martyrs' and Heroes' Remembrance Authority", adresată Colectiei Omul Nou, adică editurii în care au apărut mare parte din vechile lucrări legionare, scrisoare semnată de Dr. Jean Ancel. El solicită o seamă de cărți legionare de care ar avea nevoie pentru documentare, după o listă de cărți publicată de editură. Pentru cei neîncrezători o reproducem în facsimil. Din cele 13 titluri cerute am reușit să i le trimit pe toate, minus una. Reproducem și răspunsul nostru, pentru a arăta că avem relații civilizate și cu Evreii, mai ales că era și în interesul nostru ca cei ce cercetează cauzele holocaustului să aibă informații corecte despre Mișcare. De ce domnii care se ocupă de noi, nu iau exemplul celor din Israel și să ne ceară literatură pentru documentarea lor?.

Mai departe, dl Cristoiu susține că "memoria colectivă reține în legătură cu legionarii crime, incendieri, și devastări". Ce formulare ingenioasă din partea domniei sale, și probabil că într-o oarecare măsură poate chiar să aibă dreptate. Ne permitem însă să-i adresăm dlui Cristoiu o întrebare: S'a bucurat România în ultima jumătate de secol, deci vreme de aproape două generații, de un climat politic în care opinia publică, și ca rezultat a ei, memoria colectivă, să se fi putut contura în plinătatea surselor de informație? Poate susține dl Cristoiu că în regimul comunist a existat, s'a putut forma o opinie publică corectă, demnă de luat în seamă? Este, domnule Cristoiu, adevărat că comunismul este în întregime bazat pe minciună, fals și mistificare? Nu este adevărat dl Cristoiu, că în regimul comunist lumea a fost constrânsă să se mărginească numai la informațiile date de guvern? De ce aruncați atunci, dl Cristoiu, această afirmație răutăcioasă, care vă poate situa și pe dvs. de partea acelor care au încorsetat procesul de formare a opiniei publice în România? Noi am putea întoarce foaia, și am putea susține că, dacă comuniștii au fost dușmanii implacabili a tot ce a fost credință în Dumnezeu, lege strămoșească, tradiții, și cultură

națională, și dacă întreaga furie a comuniștilor a fost în același timp îndreptată împotriva Mișcării Legionare, atunci chiar și cei mai de rea credință trebuie să admită, prin constrângerea logicii, că era Mișcarea Legionară aceea care reprezenta chintesența românismului. Sau știe dl Cristoiu vreun alt dușman al comunismului de talia Mișcării Legionare?

În alegerile din Decembrie 1937, partidul care reprezenta Mișcarea Legionară, "Totul pentru Țară" obținuse peste 15% din voturi, devenind al treilea partid din România. Regele și cu camarila s'au înspăimântat și au plănuit lichidarea ei. Au abrogat Constituția, au interzis partidele politice, au octroiat o altă Constituție pe gustul și după dorințele Duduii Elena, au format un guvern cu ajutorul partidelor democratice. Corneliu Codreanu, văzând ce vrea Regele, și pentru a evita o confruntare cu el, printr-o circulară dată la 21 Februarie 1938, desființează partidul. Redăm mai jos un extras din această circulară:

"Începând de astăzi, 21 Febr. 1938, partidul "Totul pentru Țară" nu mai există. Toate funcțiunile sunt desființate, sediile se închid. Motivele care ne-au determinat la această hotărâre sunt Decretul Regal Nr. 870 din 17 Febr. 1938, prin care suntem aruncați din raportul de drept în raportul de forță. Pe acestă însă noi nu îl primim. Noi am înțeles să acționăm în cadrul legii. Noi nu voim să întrebuițăm forța. Noi nu voim să întrebuițăm violența. Ne este suficientă experiența din trecut, când fără voia noastră am fost atrași pe calea violenței. La orice violentare, noi nu mai răspundem în niciun fel, suportăm."

"Lovitura de stat nu voim să dăm. Prin existența însăși a concepției noastre, noi suntem contra acestui sistem. Ea înseamnă atitudine de bruscare, de natură exterioară, pe când noi așteptăm biruința noastră de la desăvârșirea, în sufletul națiunii, a unui proces de perfecționare omenească. Nu vom întrebuița aceste mijloace, pentru că tineretul nu vrea să transforme România într-o Spanie însângerată." - În această

situație, domnilor Cristoi et Co., cine a făcut uz de violență și cine a încercat s'o evite? Cine s'a menținut în cadrul legalității și cine a calcat-o în picioare?

Cu toate că n'au mai făcut nimic, totuși legionarii au fost arestați, băgați în lagăre și'n închisori. S'a inscenat un proces împotriva Căpitanului, l-au condamnat la 10 ani și apoi l-au ucis împreună cu alți 13 legionari. Care au fost acuzațiile aduse? Unde rămâne revolta oamenilor de bine împotriva acestor crime, a acelor care varsă atâtea lacrimi pentru democrație? Sau sunt o categorie de crime motivate politic permise și altele nu? Așa vorbind, cine este în drept să omoare, pe cine? Toată floarea tinereții a două generații, alăturata de Mișcare, a căzut răpusă sub rafalele acestor călăi ai neamului românesc, și totuși, se mai găsesc încă unii ziariști și politicieni, care din slugărnicie și din vocație de coadă de topor ne mai atacă și astăzi. "Adevărul în procesul Căpitanului", carte scoasă de Mișcarea Legionară în care se prezintă în detaliu cursul procesului împotriva lui Corneliu Codreanu, stă la dispoziție doritorilor pentru a se putea elucidă acest episod atât de dureros din trecutul nostru. A fost abrogată Constituția din 1923, pe care stătea așezată întreaga noastră structură statală, și s'a octroiat una alta, după bunul plac al metresei Regelui, spre care conduceau toate firele conspirației împotriva neamului și a Legiunii, dar despre aceste crime comise de ei, nu se scrie nimic,

Rolul cozilor de topor

Marea noastră problemă este existența acestor cozi de topor, marele număr a acelor care din servilism și pentru un blid de linte se vând oricând, oricui și oriunde. Ieri comunismului și azi acestei conspirații care călărește neo-comunismul. Asta este plaga României de azi, aceste cozi de topor.

În esență, la asta s'ar putea reduce întreg programul lui Corneliu Codreanu, să asaneze viața politică a țării, să îndepărteze crusta cozilor de topor aciuți la treburile țării, care de doua secole ne țin neamul în cele mai umilitoare condiții politice și morale.

Răul nostru adică nu ne vine atâta de la străini, față de care Mișcarea nu este ostilă, pe care nu vrea nici să-i alunge și nici să-i extermine, cum cu atâta rea credință susține dl Victor Bârsan într'unul din articolele revistei "22" din vara anului trecut.

Nu!

Răul nostru ne vine dela această desgustătoare sleahtă de cozi de topor promovată de conspirația anti-națională, și care ne înăbușe, care a reușit să întindă peste sufletul națiunii un strat vâscos în care se cultivă minciuna, corupția, reaua credință, egoismul, trădarea, escrocheria, furtul, și tot se au putut aduce rămașițele barbare și levantine care s'au pripășit dealungul secolelor pe meleagurile noastre.

Asta este marea operă pe care vrea s'o realizeze Mișcarea Legionară, să îndepărteze toate aceste bălării din viața noastră politică, și să promoveze la conducere oameni integri, cinstiți, muncitori, demni, bine pregătiți, oameni care mai degrabă lasă să i se taie o mână decât să se vândă sau să trădeze. Numai printr'o astfel de asanare a vieții noastre politice se poate ridica un zid în calea oricaror porniri sau conspirații anti-naționale. Numai așa se poate crea o bază morală sănătoasă pe care apoi să se ridice pentru neamul nostru un viitor mai luminos.

Arestarea studenților în grădina Dnei Ghica 1924

Tuturor aceloră care ne acuză de violență, terorism și tot ce le mai poate trăzni prin cap, vreau să le adresez o întrebare: De ce studentul Codreanu și cu tinerii săi camarazi, atunci când lucrau în grădina dnei Ghica din Iași ca să cultive zarzavat cu care să-și asigure hrana pentru vremea când lucrau la cărămidăria de la Ungheni, în 1924, au fost atât de brutal atacați, loviți, bătuți, batjocoriți, scuipați în față, arestați, legați cu mâinile la spate și plimbați prin centrul orașului?. A fost prima tabără de muncă din lume. O idee cu adevărat revoluționară, când muncii i se restituia întreaga cinste ce i se cuvine. Munca îl eliberează pe om, și asta o urmăreau și studenții care frământau cu picioarele lutul pentru cărămizi, cu care să-și clădească un cămin al lor, al Studenților Creștini, ca să-și asigure independența politică, și să fie mândri că au realizat ceva.

Și studenții aceia au fost atacați de Prefectul de Poliție Manciuc cu armata sa de polițiști și cu unități de jandarmi, care i-au bătut, insultat, palmuit, scuipat în față, trântit la pământ, insangerat.

De ce ?

Ce-au făcut ei rău?

Organele noastre de stat, ale unui stat pretins civilizat, nu ar fi trebuit în ruptul capului să-și permită să trateze fiii neamului căruia îi aparține în acest fel.

Redăm mai jos un extras din Pentru Legionari despre zidirea Caminului Studentesc.

"În ziua de 8 Mai am plecat (la Ungheni), unii cu trenul, alții pe jos. Total 26. N'aveam nimic: nici sape, niciun fel de unealtă, nici bani, nici mâncare....

.....

.....

"Prima noastră tabără de muncă a avut efectul unui început de revoluție în mentalitatea curentă. Toată lumea din jur - țărani, muncitori și nu mai puțin, intelectuali - se adunau plini de curiozitate să ne privească. Această lume era învățată să-i vadă pe studenți plimbându-se eleganți pe Lăpușneanu, sau cântând cântece de veselie în jurul meselor din berării în ceasurile lor libere. Acum îi privea cum frământă lutul cu picioarele, plini de noroi până la brâu, cum cară apă din Prut cu căldările, cum stau aplecați pe sapă sub arșița soarelui. Lumea asista la sfărâmarea unei mentalități stăpânitoare până atunci: e rușine pentru un intelectual să muncească cu brațele, mai ales în muncile greoaie, rezervate în trecut robilor sau claselor disprețuite."

.....

"Terminasem de săpat grădina. Venisem de la Ungheni să punem roșii. În dimineața de 31 Mai, la orele cinci erau în front, gata să înceapă lucru, 50 de studenți. Făcusem apelul. Nu terminasem bine, când observ câțiva soldați prin dosul grădinii. Apoi un număr de peste 200 năvălesc în curte, încărcând armele. Ne inconjoară. Eu spun băieților:

Toată lumea stă pe loc și nu face nimic.

În acelaș minut văd dinspre poartă ca un nour negru, vreo 40 de persoane venind în pas alergător, cu revolverele în mână, scoțând strigăte și injurând. Era prefectul Manciu cu poliția. În scurt timp au fost lângă noi. Doi comisari și Directorul de Poliție imi pun trei revolvere în frunte. Se uită la mine cu ochii injectați și mă injură. Manciu strigă:

-Legati-l cu mâinile la spate!

Mă lovește. Alții doi se reped la mine, imi scot brâul cu forța, mă leagă cu mâinile la spate, cât de strâns pot. Apoi simt o lovitură trasă pe la spate, cu pumnul în maxilarul drept. Un altul, Vasiliu Voinea, se apropie și-mi șoptește la ureche:

-Până diseară te omorîm. Nu mai ajungi tu să dai jidanii afară!

Mă injură și-mi trage un picior. Au urmat mai multe loviri

peste față, după care unii m'au scuipat în obraz. Tot frontul nostru, fixat și el între arme și revolvere, stătea nemișcat și se uita la mine, fără să-mi poată veni în ajutor. De sus coborîse Dna Ghica, întrebând:

- Ce-i asta, Domnule Prefect?

Acesta i-a răspuns:

- Te arestez și pe d-ta!

Mai la o parte am zărit și pe procurorul Buzea, asistând la cele ce se petreceau.

Apoi cu revolverele în mână au percheziționat pe rând pe cei din front. Cine se misca era lovit și trântit la pământ.

După această, pe mine m'au pus la 10 metri înaintea, încadrat de 8 jandarmi. Si ne-au pornit. Eu mergeam înaintea, legat cu mâinile la spate și scuipat în obraz; iar ceilalți în urma mea. Am fost purtați așa pe toată strada Carol, prin fața Universității, pe strada Lăpușneanu, Piața Unirii și Cuza Vodă, până la Prefectura Poliției.

Prefectul și cu polițiștii mergeau pe trotuar frecându-și mâinile. Jidani ieșiau plini de mulțumire la ușile prăvăliilor și-i salutau respectuos. Eu, de supărare, aproape nu mai vedeam înaintea ochilor. Simteam că de acum s'a sfârșit totul. Câtiva elevi de liceu, din cursul superior, trecând pe lângă mine, s'au oprit și m'au salutat. Au fost imediat prinși, loviți și introduși între cordoane.

După ce am fost purtați aproape doi klm prin mijlocul orașului și prin fața populației jidănești, în această stare de umilire îngrozitoare, am fost băgați la Prefectura de Poliție. Pe mine m'au aruncat așa legat într'o încăpere infectă, iar ceilalți eu fost ținuti în curte

In cabinetul Prefectului

Acolo sus, în cabinetul Prefectului, tinerii prizonieri din curte erau chemați la interogator câte unul. Prefectul stătea la birou, iar ceilalți, peste 30 la număr, pe scaune în jurul său.

- Ce v'a spus Codreanu?

- Nu ne-a spus nimic, domnule Prefect, răspundea tânărul student sau elev.

- Ai să declari acum tot ce v'a spus!

Cel interogat era descălțat de ghetе și legat cu lanțuri la picioare. I se introducea între picioare o armă și apoi era ridicat cu tălpile în sus, arma fiind ținută pe umeri de doi soldați. Manciu, desbrăcat de haină, începea să bată la tălpi cu o rancă de bou. Sărmanii copii, spânzurați cu capul în jos și loviți peste tălpile picioarelor, nu mai putând suporta durerile, începeau să răcnească.

Văzându-se în fața călăilor de comisari, rânjind cu poftă la infiorătorul tablou - în care copiii neamului românesc erau torturați de niște canalii plătite de dușmani - departe de orice inimă care să plângă și să intervină pentru ei, strigau:

- Ajutor!

Atunci, comisarul Vasiliu îi băga cu capul într'o căldare cu apă pentru ca să nu se audă afară strigătele de durere și disperare.

Când, în sfârșit, durerile ajungeau la culme și când simțeau că trupul lor nu mai poate suporta loviturile, atunci strigau că declară totul.

Prefectul trecea la masă în așteptarea destăinuirilor, iar ei, deslegați de lanțuri, priveau amețiți în jur. Apoi izbucneau în plâns și cădeau în genunchi în fața prefectului:

- Iartă-ne, Domnule, că nu stim ce să declarăm.

- Nu ? Nu știi ? Mai ridicați-l odata, striga comisarilor și jandarmilor.

Și bietul copil, cu inima înghețată, privea cum i se fac din nou preparativele supliciului.

Din nou ridicați pe armă, și spânzurați cu capul în jos și cu picioarele în sus. Din nou lovituri peste picioare. Din nou simțeau cum cad peste tălpile lor una câte una rancile Prefectului nemilos. Tălpile deveneau negre de sânge ca abanosul și picioarele umflate, încât tinerii nu se mai puteau încălța. Printre cei schingiuiți astfel au fost: copilul actualului procuror de Ilfov, Dimitriu, băiatul maiorului Ambrozie, căruia i s'a spart timpanul și care a ajuns și el comisar la aceeași prefectură de poliție, și alții.

Bătuți în modul acesta, erau duși pe brațe într-o cameră separată, secretă. Pe la ora 9, m'au chemat pe mine. Cu mâinile legate și amortite, m'au dus într-o cameră doi jandarmi. Acolo, la birou stătea Prefectul, în jurul lui, pe scaune peste 30 de persoane, comisari, subcomisari și agenți,

M'am uitat în ochii lor. Poate din toți voi găsi pe vreunul cu durere. Nimic. O satisfacție generală. Surâdeau. Seful Siguranței, Botez, Dimitriu, Directorul Prefecturii, comisarul Vasiliu, Clos și ceilalți.

Prefectul ia o coală de hârtie. Imi scrie numele. Apoi:

- Cum te cheamă exact?

- Sunt Corneliu Codreanu, student la doctoratul juridic și avocat în acelaș barou cu dvs.

- Puneți-l jos.

Trei, cu inima de slugă, se reped și mă trântesc jos, în fața biroului.

- Descălțați-l de ghetel!

Doi mă descălță, unul de o gheată și altul de alta.

- Puneți-l în lanțuri!

Imi leagă picioarele în lanțuri.

Le spun:

- Domnule Prefect, acum ești d-ta mai puternic, stăpân pe viață și moarte, dar mâine când voi ieși de aici, mă voi răsbuna și pe d-ta și pe d-lui care m'a injurat.

În acest moment aud sgomot și glasuri în sală.

Veniseră profesorul Cuza, profesorul Sumuleanu, și părinți de-ai copiilor: Col. Nădejde, Maior Dumitriu, Butnariu, Maior Ambrozie și alții, cu procurorul și cu medicul legist, profesor universitar Bogdan.

Prefectul și cu ceilalți sar de pe scaune și ies pe sală.

Aud pe Prefect:

- Ce căutați aici? Vă poftesc să ieșiți afară!

Apoi glasul Profesorului Cuza:

- Pe cine dai d-ta afară? Am venit în vizita la D-ta ca să ne dai afară? Noi am venit cu procurorul ca reclamanti în contra D-tale.

- Jandarmi, dați-i afară!

Profesorul Sumuleanu se postează la ușa camerei, în care erau închiși cei bătuți și spune:

- Domnule Procuror, nu plecăm de aici până nu ni se deschide această cameră!

Mai mulți comisari:

- Nu e nimeni în camera asta. E goală.

Profesorul Sumuleanu:

- Să se deschidă acum această cameră!

Cu intervenția procurorului se deschide camera și șase tineri sunt scoși aproape pe brațe de părinții lor și introduși în cabinetul prefectului. Medicul legist, profesorul Bogdan, cercetează pe toți și eliberează certificate medicale. Peste câteva ore sunt eliberați toți ceilalți din curte. Eu sunt însă reținut două zile, după care sunt trimis la judecătorul de instrucție.

Imi dă drumul. Ii spun:

- Domnule Judecător de instrucție, dacă nu mi se va face dreptate. am să mi-o fac eu singur.

M'am dus acasă. Acolo a venit profesorul Cuza cu Liviu Sadoveanu:

- Am auzit că ai spus că vrei să-ți faci singur dreptate. Să nu faci una ca asta. O să raportăm la Minister și o să cerem anchetă. Nu se poate să nu ți se dea satisfacție.

Eu eram zdrobit sufletește. Mi s'au năruit toate planurile. Am lăsat în voia sortii și cărămidăria și grădina și am plecat cu primul tren în Bucovina la Câmpul Lung. De acolo, pe cărările inverzite, m'am ridicat încet în munte, ducând poveri în suflet, durerile umilinței de ieri și chinurile nelămuririi pentru ziua de mâine

.....

Extragem în continuare din Pentru Legionari:

"Faptul petrecut la 31 Mai n'a ramas fara răsunet. Extrag din ziare, mai jos, ecoul acestor fapte în lumea românească și în același timp încercările de a căpăta o satisfacție.

"Universul" din 8 Iunie 1924, publică sub titlul:

POLITIA DIN IASI

studentii au fost bătuti de însuși prefectul poliției

"Ni-l inchipuim pe dl Manciu, prefectul poliției din Iași, ca pe unul din cei mai străluciți polițiști ai veacului trecut, ilustrat prin violență și brutalitate.

Dl Prefect Manciu, deși polițist din 1924 și într'un oraș de cărturari ca Iași, și-a inaugurat sistemul de anacronice violențe polițienesti, anul trecut la Congresul profesorilor universitari. D-sa a fost în stare să ție în loc un congres de dascăli universitari, fiindcă așa-i dictau impulsile polițiste.

"Degeaba s'a protestat apoi, căci Dl Prefect al Poliției Iași își avea temeiuri sprijinite politice, împotriva jicnirii aduse celei mai alese categorii de intelectuali.

"Și de atunci Dl Manciu și-a continuat cu osândie procedeele polițienesti, pe care le-a ilustrat mai ales zilele trecute, când a bătut, a bătut cu sete, a lovit cu stăruință, a însângerat cu răutate pe studenți și a ordonat subalternilor d-sale să-l imiteze cu aceeași râvnă de brutalitate.

"Orice ar fi făcut studenții dela Iași, dacă ar fi fost asasini chiar, nu trebuia să fie bătuti.

"Intâi, să se fi făcut anchetă, să se fi sesizat parchetul, să fi fost arestați, legați în fiare, dar nu snopiți în bătaie.

"Dl Prefect Manciu e desigur obligat în însărcinările sale să aplice și anume ordonanțe în ce privește "protecția animalelor". Credem chiar că le aplică.

"Prin urmare D-sa păzește să nu fie bătuti caii, să nu fie torturați porcii.

"Si totuși Dl Manciu, care va fi făcut ca student, studii de drept penal și va fi cetit ceva din literatura penală, pe care poate că îi va fi recomandat-o chiar distinsul penalist, Dl Iulian Teodorescu, care propovăduiește spulberarea sancțiunilor brutale și din pușcării, a bătut personal pe studenți, i-a schingiuit, i-a umplut de sânge.

"Dar dacă studenții bătuti nu vor fi vinovați de niciuna din absurditățile ce li se aruncă în spate?

"Atunci? Bătaia se întoarce?

"E desigur nevoie de o anchetă judecătorească.

"Dar mai e nevoie de o sancțiune care să pue pe dl Manciu în imposibilitate de a-și mai fortifica mușchii pe capetele studenților.

Semnat B. Cecropide

Universul din 9 Iunie 1924 continuă sub titlul:

STUDENȚII DE LA IAȘI AU FOST BĂTUTI

"Ei au fost provocați de Poliție și schingiuiți fără nicio vină. Un Prefect de Poliție bătaș. Manciu trebuie destituit."

"Am scris într'un număr precedent asupra banditismelor săvârșite de Dl Manciu, Prefectul Poliției din Iași împotriva studenților.

"Pentru azi vom reproduce câteva pasagii din Memoriul studenților înaintat Ministerului de Interne.

"Studenții zidari"

În Memoriu se spune:

Studențimea creștină de la Universitatea din Iași a luat hotărârea încă de acum o lună, să clădească, prin muncă proprie, un cămin cultural...

"Provocarea Prefectului de Poliție."

"Abia întruniți, ne-am și văzut înconjurați de o companie de jandarmi și întreg aparatul polițienesc în frunte cu Prefectul Manciu.

"În vreme ce noi stăteam cu toții foarte liniștiți, ei cu armele întinse s'au repezit asupra noastră începând a ne injura și a ne lovi în modul cel mai barbar posibil. Crezând că vor găsi arme la noi, ne-au percheziționat pe toți fără însă a găsi ceva la vreunul. În timpul percheziției, au încercat să introducă colegului Corneliu Zelea Codreanu un revolver și niște hârtii, contra cărui fapt el a protestat. Pentru aceasta a fost bătut de către politaiul Manciu, inspectorul Clos, comisarul Vasiliu și împreună cu toți ceilalți agenți și

jandarmi l-au legat ca pe cel din urmă borfaş. La fel ni s'a întâmplat şi la o bună parte din cei care eram acolo. Am fost declaraţi arestaţi şi împrejmuiţi de cordoane de armată, duşi la Prefectura de Poliţie."

Si copiii de pe drum au fost bătuti

"Pe drum au fost întâlniţi mai mulţi elevi de la diferite licee din localitate, cari mergeau la parcul sportiv pentru a exercita jocul oina, convocaţi fiind de d-nii directori ai liceelor respective. Toţi aceştia au fost arestaţi şi duşi împreună cu noi, studenţii, la poliţie, după ce bineînţeles au fost bătuti în vâzul tuturor de însuşi poliţaiul Manciu şi ceilalţi poliţisti. La Poliţie au fost ţinuţi toată ziua. Pe o parte dintre noi ne-a bătut până la leşin şi ne-a eliberat; o parte am dat declaraţii scoase prin ameninţare, iar altă parte am fost eliberaţi fără sa ni se mai ia vreo declaraţie.

"Şi ca incheiere Universul adaugă:

"Faptele de mai sus nu pot rămâne nepedepsite. Prefectul de Poliţie Manciu, dovedit agent provocator şi vinovat de torturarea studenţilor şi elevilor de liceu din Iaşi, trebuie să-şi primească pedeapsa fărădelegilor sale.

Universul din 10 Iunie 1924 publică:

Iaşi sub teroarea Prefectului de poliţie Manciu

"Transportaţi în beciurile Poliţiei, aceşti studenţi au fost supuşi la cele mai groaznice chinuri.

"Unii din ei au fost spânzuraţi cu capul în jos, loviţi peste tălpile picioarelor cu vână de bou. Studentul Corneliu Codreanu a fost legat, apoi palmuit şi torturat de însuşi Prefectul Poliţiei. Sănătatea lui e sdruncinată.

Ceilalţi studenţi arestaţi prezintă grave leziuni corporale.

Trei sute de studenţi au reclamat faptele de mai sus

Procurorului General, cerând ca medicul legist să examineze starea colegilor torturați.

CUVANTUL PROF. A.C.CUZA

În editia specială a ziarului Unirea, din 1 Iunie 1924, Dl Prof. A.C.Cuza publică un judicios articol din care redăm:

"Dar în fața acestor neconținute brutalități și samavolniciei nenumărate, fără motiv - făcute anume ca prin teroare să îngrozească studențimea creștină - două întrebări se pun hotărâtoare:

"Ce vrea guvernul, care susține un asemenea polițai în fruntea unui oraș ca Iașul?

"Ce vrea polițaiul însuși?

Voesc ei înșiși ca din mijlocul acestei continui enervări să se producă reacțiuni necugetate, la cari să pare că este anume provocată în fiecare zi?

"Această provocare este cu atât mai nedemnă și mai iritantă, cu cât în același timp polițaiul Manciu se duce la întrunirile societății jidănești "Macabi" și se pune în fruntea acestor macabei sportivi cu cari pleacă ostentativ în excursie, având în frunte steagul bicolor alb albastru.

"Iar zilnic îl vezi tolănit în automobil - nu în cel cu care a călătorit deunăzi la Ciurea - ci în acel nou care se pare că i-a fost hărăzit prin subscripție publică de comunitatea israelită din Iași, încurajându-l și prin ziare, la orice ocazie, pentru atitudinea sa în contra studențimii creștine.

"Protestând cu toată indignarea contra acestei acțiuni de provocare continuă, cerem ca autoritățile superioare să intervină pentru ca să pună capăt unei situații nedemne și primejdioase, pe care Iașul și studențimea lui creștină nu o mai pot tolera.

A.C.Cuza

Pe data de 3 și 5 Iunie 1924 au avut loc la Iași întruniri de protest împotriva lui Manciú.

Și Al. O. Teodoreanu publică în ziarul Țara Noastră, din 24 Iunie 1924, un lung articol prin care denunță fărădelegile lui Manciú.

În Acțiunea Românească, din 15 Noembrie 1924, publicistul Dr. Ion Istrate reia aceeași temă :

"Se fac numeroase memorii și proteste la București și se cere anchetă, al cărei rezultat însă a fost:

1. Prefectul Manciú a fost decorat cu "Steaua României" în gradul de Comandor.

2. Toți comisarii cari au schingiuit au fost avansați.

3. Încurajați de aceste măsuri, ei deslănțuie în contra noastră o adevărată prigoană în întreaga Moldovă. Orice comisar, pentru a-și face o sursă de venituri de la jidani sau pentru avansare, pune mâna în pieptul unui student, îl bate până la sânge în stradă sau la poliție, fără a fi obligat să răspundă pentru faptele sale."

Aici am terminat cu citatele din Pentru Legionari care descriu cele întâmplate la grădina de zarzavat a Dnei Ghica și la Prefectura de Poliție din Iași. Revin la întrebarea pusă la început: De ce au fost arestați, bătuți, schingiuiți, scuipați, umiliți, torturați acei tineri studenți, care lucrau într-o grădină de zarzavat pentru a-și produce singuri hrana? Asta este întrebarea cheie la care trebuie să i se găsească un răspuns, dacă cineva vrea să înțeleagă trecutul Mișcării Legionare cât și a conspirației anti-naționale din anii 20-30. Pentru că orice minte normală ar găsi această treabă lăudabilă, și unii ar găsi-o chiar foarte lăudabilă. Așa a găsit și mulțimea populației Iașului care a protestat împotriva fărădelegilor lui Manciú. Numai minoritatea evreiască a găsit-o altfel, că adică acest tineret, această studențime creștină, a pornit-o pe o cale care le-ar ajuta să se descurce singuri, fără să mai ceară dela cineva ceva și fără să se plece în fața cuiva. Să meargă pe un drum al lor, al studențimii române creștine. O

cale care să-i facă independenți, să-i ferească de compromisuri. Răspunsul nostru la această întrebare este că Evreii au intuit în Codreanu pe omul politic de mâine al României, pe care nu-l vor putea nici cumpăra și nici șantaja. Si au mai intuit în el pe șeful unei eventuale organizații careia îi va imprima aceleași trăsături, pe care adică nu o vor putea controla, care se va opune planurilor lor de aservire a României, și atunci acest om trebuie să fie înlăturat. "Nimiciți dușmanul, oricine ar fi el; nimiciți puternicii prin bârfă, calomnie și orice alte mijloace, însă nimiciți-l cât se poate de devreme. Trebuie mers la tineret, el trebuie sedus, el trebuie adus, fără s'o bănuiască, în rândurile lojilor masonice...", ne spun instrucțiunile masoneriei publicate în Judische Weltmachtplaene, Institut zum Studium der Judenfrage, pag. 58)

Această dușmănie a Evreilor l-a urmărit pe Codreanu tot timpul cât a trăit, până când, tot la dorința lor, a fost arestat, condamnat, i s'a pus ștreangul de gât și a fost sugrumat odată cu alți 13 camarazi de ai săi, apoi acoperiți cu 30 de tone de beton și cu zeci de damigene de vitriol turnate peste trupurile lor, ca să dispară pe vecie din istorie.

De atunci încoace, de 67 de ani de la incidentul din grădina Dnei Ghica, o anumită presă, marea presă din România, l-a atacat și l-a acoperit cu tot ce niște suflete perverse pot produce ca să-l facă odios neamului său. Si mereu s'au găsit cozi de topor care să preia aceste insulte să le întindă pe trupul Miscării.

Una din revistele care ne atacă mereu este "22", acest pretins oficios al dialogului social din România. De ce nu-l invită pe dl Simeon Ghinea, sau alte personalități legionare ca parteneri de dialog, pentru ca să-si poată justifica pretențiile de a fi mijlocitor al dialogului social? Dl Ghinea a arătat cum a fost fabricat holocaustul la abatorul de la București. De ce, ca să repetăm afirmația dlui Ghinea, nu a descoperit poliția anti-legionară a lui Antonescu nici un singur caz în care vreun legionar ar fi cauzat vreo nedreptate vreunui evreu în acele zile de 21-23 Ianuarie 1941, despre care Rabinul Moses

Ornea afirmă că ar fi început holocaustul în întreaga Europă? Iși dau seama acești oameni cât rău fac neamului românesc prin această inundare a vieții politice cu vărsăturile mincinoase și de rea credință a unei conspirații anti-românești și anti-legionare? Chiar atât de imbecili să-i creadă pe români că vor înghiți toate aceste insulte și acuzații nedrepte ce i se aduc fără nicio ripostă?

Vom vedea mai departe în anexe cine sunt mincinoșii și mistificatorii și mai ales cine sunt conspiratorii împotriva așezării creștine ale acestei lumi și cine sunt dușmanii Bisericii, ai instituțiilor de stat și ai organizațiilor sociale tradiționale.

Un alt atac al revistei "22"

În numărul din 16 August 1991 al revistei "22", sub titlul "Extremismul nu poate inventa nimic nou", sub semnătura dlui Z. Ornea, găsim o referire la adresa Mișcării tot atât de rea credință ca și celelalte. Dl Ornea, după ce ne asigură că "de vreo zece luni am studiat publicațiile de extrema dreaptă, destul de multe și monocorde în motive ideologice. Le citesc fără stări emoționale, rece, profesional, luându-mi note pe fișe. Mă pot pronunța despre acest fenomen în perfectă cunoștință de cauză." Si mai către sfârșitul articolului ne mai face o declarație tot atât de solemnă: "Istoria are legile ei și desconsiderarea lor aduce automat după sine trucajul și falsificarea. Adică de fapt, chiar trădarea istoriei și a adevărului ei. Sint prea vârstnic și, îndrăznesc a crede, onest în profesiunea mea de istoric al literaturii și al culturii românești, pentru a mă preta - de ce? - la stfel de jocuri ale unei mimate "false memorii". Voi restitui deci epoca după - vorba prietenului Radu Cosașu - criteriile adevărului integral. Cu orice risc și orice sacrificiu previzibil." Si acum, după aceste două declarații atât de solemne, menite să ne asigure de competența sa profesională și de integritatea sa morală, dl Ornea ne spune următoarele: "Fenomenul avea să prindă

consistență după război, extinzându-se sfera în cadrul mișcării începute în 1922 ("generația de la '22") din sămburele căreia s'a născut mișcarea legionară. Dar nici aceasta din urmă - în ciuda provocărilor violente (asasinarea prefectului poliției Iași, Manciu, în octombrie 1924), menite să forțeze atenția opiniei publice - nu avea să urce cota de interes a mișcărilor extremiste....." Asta vrea să fie după dl Ornea, adevărul integral, că anume Codreanu când a tras în Manciu nu ar fi fost în legitimă apărare, așa cum sună sentința Tribunalului, ci a făcut-o în stil cow-boy, a scos pistolul și a țintit la sigur, ca să-și creeze popularitate. Atâta să-l ducă mintea pe acest domn Ornea? Prin asta ne arată fie că face și el parte din conspirația anti-națională și atunci trebuie să eludeze adevărul, fie că este o coadă de topor în slujba acestei conspirații. Spunem anti-naționale și nu anti-legionare pentru că este vorba de a se scrie istoria neamului, nu numai a Mișcării.

Unde rămâne, dle Ornea, detașamentul de 200 de jandarmi înarmați, și corpul de 40 de polițiști, conduși de însuși prefectul Manciu, care au arestat, bătut și schingiuit pe cei 50 de tineri care lucrau pașnic într-o grădină de zarzavat pentru a-și produce singuri hrana? Unde rămâne schingiuirea lor de la poliție, descrisă cu atâta amănunt în Pentru Legionari? Unde rămân cele scrise în articolele din Universul și celelalte ziare care au descris evenimentele și au protestat împotriva fărâdelegilor lui Manciu, cerând demiterea lui? Unde rămâne intervenția profesorilor universitari Cuza și Șumuleanu, a părinților celor schingiuiți alarmați că li se omoară copiii, veniți la Poliție cu procurorul și cu medicul legist, Prof. universitar Bogdan? Asta nu face parte din "adevărul integral"? Au fost toate astea regizări pentru a crea popularitate lui Codreanu? Și dacă a fost inscenare la o scară atât de mare, cine au fost regizorii? A fost manipulată și Prefectura de poliție din Iași în frunte cu Manciu el însuși și cu cei 40 de polițiști ai lui, însoțiți de un detașament de 200 de soldați ca să meargă la grădina dnei Ghica să-i aresteze, să-i bată, să-i schingiuiască, să-i poarte dealungul străzilor Iașului? A fost manevrată populația evreiască a Iașului ca să iasă în stradă și

să-l salute atât de reverențios pe Manciú și gloata lui de tâlăși? Au fost manevrate ziarele ca să descrie fărâdelegile și să ceară pedepsirea lui Manciú? Și mai are acest domn Ornea neobrăzarea ca să afirme că spune adevărul integral?.

Îl întrebăm pe dl Ornea, care om cinstit se laudă cât este el de cinstit? Omul cinstit spune ce are de spus, fără prea multe introduceri menite să creeze o anumită atmosferă, pe când mincinosul, omul care are de ascuns ceva, mai întâi spune cât este el de cinstit, și se jură pe câte în lună și'n stele că el spune numai adevărul; Tot așa cum sgârcitul se laudă cât este el de darnic și fricosul cât este el de viteaz, pentru că toți cei cu metehne simt nevoia să și le acopere, să se prezinte din capul locului ca oameni onorabili. Așa și clientul nostru cu pricina, dl Ornea, ne asigură din capul locului că el spune numai adevărul integral" și... "cu orice risc posibil", și că ar fi o autoritate indiscutabilă, ale cărui afirmații trebuiesc acceptate ca axiome.

Această intrupare a relei credințe mai are și tupeul să spună că a citit toată presa și că spune adevărul. Însăși titlul articolului, "Extremismul nu poate inventa nimic nou", este o farsă. Când au apărut comuniștii au omorât zeci de milioane de suflete, au doborât tronuri, au doborât altare, au ucis preoți în odăjdii, au confiscat averea cetățenilor, au desființat presa liberă, au impus cenzura pe tot ce produce spiritul omenesc, a creat o castă de exploatare sangvini cum n'a mai cunoscut istoria, și pentru dl Ornea asta nu înseamnă nimic? Sau aici este vorba de extremismul de stânga, unde duhul adevărului iar l-a părăsit.

Cine nu a inventat nimic, a fost extrema dreapta, dacă este să vorbim în astfel de termeni. Dacă este o stanga, atunci trebuie să fie și o dreapta, care sta la polul opus, în acest caz al comunismului; adică, dacă comunismul este rău, extrema dreaptă trebuie să fie bună, pentru că asta este singura ei rațiune de a fi, aceea de a apăra ceea ce comunismul vrea să distrugă. A vrut comunismul să distrugă credința creștină?

Mișcarea o apără. A vrut comunismul să distrugă Națiunea?
 Mișcarea o apără. A vrut comunismul să distrugă așezarea
 creștină a lumii? Mișcarea o apără. A vrut comunismul să
 confişte averile oamenilor? Mișcarea le apără. A vrut comunismul
 să anuleze toate drepturile omului? Mișcarea le apără,
 s.a.m.d., dle Ornea și toți ceilalți care osteniți din greu în
 slujba conspirației anti-naționale.

Este al doilea număr din revista 22 care ne-a căzut în mână
 și care cu foarte multă rea credință atacă Mișcarea Legionară.
 Rabinul Moses Rosen acuză Mișcarea Legionară că ar fi început
 holocaustul împotriva evreilor pe mapamond la 21-23 Ianuarie
 1941, și celelalte ziare preiau aceste afirmații mincinoase ale
 lui Rosen și ne acuză pe noi de barbarism, când totul este pură
 născocire. Așa cum a afirmat dl Simeon Ghinea în Express
 Magazin, poliția lui Antonescu a scotocit totul ca să poată
 implica cât mai mulți legionari în fapte condamnabile.
 Rezultatul: nici un singur caz în care vreun legionar să fi fost
 implicat în vreun incident cu vreun evreu. De ce nu se găsește
 nimeni în România de azi, o voce autorizată care să-l întrebe pe
 dl Rosen, pe ce-si întemeiază acuzațiile? Nu neapărat de dragul
 legionarilor ar trebui făcut acest lucru, ci pentru prestigiul
 neamului și de dragul adevărului. Ori a fost holocaust, ori
 n'a fost. Nu are România un corp legiuitor și o justiție care să
 facă lumină în această avalanșă de acuzații născocite?

Dacă rabinul Rosen își permite să aducă astfel de acuzații
 născocite, este pentru că morala lor o permite și poate că chiar
 le-o cere. Dar de ce preiau cu atâta ușurință ziarele noastre
 această născocire a lui Rosen, susținând fără nici un
 discernământ ceea ce li se pune în gură? Sunt alte temeuri în
 joc pentru acești domni decât vocația lor de coadă de topor?

Istorie de dragul adevărului

Dăm mai jos câteva exemple de istorici care mărturisesc
 adevărul integral, care fac istorie de dragul adevărului,

pentru că istoricii români care se ocupă de Mișcarea Legionară să ia exemplu de istoric neaservit, acela care descrie lucrurile așa cum s'au întâmplat ele, și nu cum le vrea Moses Rosen sau alții atât de interesați a le întoarce toate pe dos.

În timpul războiului în Franța, Paul Rassinier, un profesor de istorie la liceul din Faubourg de Montbeliard, în sudul Franței, de stânga și el ca mulți alții, a intrat în maquis și pe lângă alte activități de rezistență anti-germană, a ajutat și evreilor urmăriți să scape din zona ocupată de Nemți înspre Elveția. A fost arestat și internat la Buchenwald. Acolo a stat până la sfârșitul războiului. Când a ajuns în Franța din nou, a aflat că în lagărele în care el a fost internat ani de zile, au fost gazați evrei, și nu unul sau doi, o sută sau două, sau câteva mii, ci șase milioane. Si dl Paul Rassinier s'a întrebat, cum s'a putut întâmpla una ca asta fără ca să fi aflat ceva cât timp am fost în lagăr? Au fost Evrei cu el în lagăr și avea relații bune cu ei, cum de nu s'a aflat nimic în tot acel timp? Si 'de dragul adevărului, dl Paul Rassinier a început să caute de unde vine această poveste, care-i sunt temeiurile? După cercetări asidue a descoperit că totul este o minciună iscodită către sfârșitul războiului în cercuri evreiești dinafara Germaniei. Ca istoric s'a considerat obligat să scrie o carte de 450 pagini despre acest pretins holocaust, analizând date, statistici, situații și mai ales inexistența așa zisei Endloesung, prin care Hitler ar fi decis să omoare pe toți Evreii. Titlul cărții: este: "Povestea holocaustului, minciuna secolului", publicată și în engleză de Institut for Historical Review din California.

Arthur R. Butz, profesor universitar la Northwestern University din Evanston, Illinois, de origine germană însă născut în America, a fost intrigat să afle la sfârșitul războiului că neamul din care se trage a săvârșit astfel de crime. A început să studieze și el problema, să vadă în ce măsură este el o progenitură din criminali. A cercetat toate arhivele armatei americane și după ani de investigații a constatat că nu au existat camere de gazare a Evreilor. A

publicat cartea "The Hoax of the Century", Inșelăciunea secolului, la același Institutul de revizuirea istoriei, acela care militează pentru ca istoria să se scrie așa cum s'au întâmplat lucrurile, și nu cum o doresc anumite cercuri conspirative.

Institutul mai sus citat a instituit chiar și un premiu de 50.000 dolari pentru acela care poate dovedi că a fost gazat un singur Evreu. S'au prezentat mai mulți doritori de câștig, printre care și Anti-Defamation League, organizație care face vânătoare de naziști prin America împreună cu Wiesenthal. În afară de svonuri și declarații de mână treia, că au auzit că s'ar fi spus, nu a putut produce niciunul mai mult, argumente care nu sunt valabile în fața unui tribunal.

LASATI VAPORUL AUSCHWITZ SA SE SCUFUNDE — Conferința istoricului David Irving —

Pentru o mai apropiată cunoaștere a acestei probleme, reproducem din buletinul "Institut for Historical Review", numărul din iarna 1990/91, articolul istoricului englez David Irving, apărut sub titlul "Scufundați vasul Auschwitz", care este de altfel o conferință ținută la Congresul istoricilor revizionişti:

"Doamnelor și Domnilor,

"Sunt sigur că în prima parte a monologului meu nimeni din audiență nu mă va acuza că arăt prea mult respect bunului gust. Unul din lucrurile nementionate de moderator e cariera mea criminalistă din ultimele 12 luni.

"A început aproape exact acum un an, la 30 Octombrie 1989, în Berlin. Fusesem invitat să merg la Berlin de către cea mai mare stațiune guvernamentală de televiziune din Berlin, "Sender Freies Berlin", pentru a lua parte într-o discuție de masă rotundă cu principalii istorici ai Germaniei, privind un subiect istoric al cărui detalii exacte le-am uitat, într'un program de televiziune intitulat "Berliner Salon". Organizatorul programului mi-a telefonat la Londra, spunând: "Dle Irving,

atașez extremă importanță venirii dvs. pentru a lua parte la acest program. Am fost întotdeauna un mare admirator al lucrărilor dvs. și de ani de zile am așteptat să vă am ca participant în discuția noastră săptămânală la masa rotundă. I-am răspuns:

- Cine altul va fi prezent? Mi-a răspuns:

- Oh, Eberhard Jaecker de la Universitatea din Stuttgart și Prof. Arnd Mayer de la Universitatea din Princeton. Și a continuat cu o serie de nume. L-am întrerupt, întrebând:

- Scuzați că vă întreb, dar știu acești domni că și eu am fost invitat?

- Nici un fel de problemă.

- Bine. Apoi a spus:

- Veți sta la Hotel Kempinsky. Dorim să sburați la Berlin cu British Airways și puteți sta acolo câteva zile. Totul e aranjat.

Am făcut deci rezervația la hotel Kempinsky. O săptămână mai târziu, scurt timp înainte de data programului, primesc un embarasant telefon de la Sender Freies Berlin, în care mi se spune:

Ne pare rău dle Irving deoarece trebuie să vă desinvităm.² Toti istoricii germani invitați au refuzat să participe la discuția de masă rotundă cu dvs.

Natural, acesta nu este un fenomen nou. Ei știu că nu pot desbate. Fiind pe aceeași lungime de undă, toți repetă aceleași minciuni. Nu sunt însă preparați să desbată cu cineva care vine dinafara mafiei căreia ei aparțin. Am spus deci dlui de la Sender Freies Berlin:

"Bine, regret foarte mult, în ceeace mă privește am cumpărat bilet de avion, am făcut rezervația la hotel Kempinsky și deci voi fi acolo." Mi-a răspuns:

- "Nu. Nu, dle Irving, nu ne înțelegeți, nu vă invităm să participați la acest program." Le raspund:

- "All right, nu trebuie să vă îngrijorați despre aceasta. Nu voi fi în studioul dvs".

- "Dar unde veți fi atunci?" I-am răspuns:

- "Inafara studioului, voi fi cu prietenii mei."

Si așa am produs o demonstrație în Berlin pe Masurenallee,

în fața stațiunii "Sender Freies Berlin" cu câțiva din prietenii mei. Dl Ernst Zuendl a organizat găsirea acestor prieteni pentru mine, pe care nu-i cunoșteam înainte, și am mărșăluit în sus și în jos prin fața Stațiunii, cu presa germană observându-ne placardele în engleză și germană, care spuneau "Istoricii germani sunt mincinoși și lași!". Mesagiile erau în așa fel concepute ca cel mai neinstruit german să le înțeleagă. Spun aceasta pentru a mă legitima ca profet, deoarece era ziua 30 Octombrie 1989, și nu 30 Octombrie 1990. În acea zi, pentru a pune mai multă sare pe rănilor profesiei istorice germane, am aranjat o conferință de presă la hotel Kempinsky în Berlin, invitând toată presa, televiziunea și radioul, la care au apărut 30-40 de jurnaliști.

Și așa, cu jurnaliștii șezând în jurul meu la o masă, (Nu știu ce mi-a venit, am încercat să-i fac să se jeneze), le-am spus:

"Știți, nu mă veți crede în ceea ce vă spun, dar în 12 luni de acum Germania va fi reunificată." Știam că pentru acești ziaristi nu există idee pe care s'o disprețuiască mai mult decât ideea că Germania să fie unificată din nou și să fie iarăși mare, și le-am spus din nou: "în 12 luni de acum Germania va fi reunită", și Jove! Am nimerit la ultimul pound, shilling și penny!

Câteva săptămâni mai târziu, circulam prin Austria, și ultimele angajamente de a vorbi erau în Salzburg și Innsbruck. Pe atunci poliția austriacă mă urmărea. Jos la hotel la recepție aștepta poliția, așa că am reușit să ies din hotel pe ușa din dos. Am organizat un meeting, dar nu în Salzburg, ci peste frontieră, la Freilassing. Dar mai nimeni nu a venit. Asta realmente m'a mirat. Motivul însă a fost că în acea seară, era 9 Noembrie anul trecut, și toată lumea era acasă lipită de televizor, deoarece zidul Berlinului fusese dat jos. Câteva săptămâni după aceea, ziarul Daily Telegraph din London dădea știrea pentru prima dată de ceea ce eu afirmasem în 30 Octombrie la conferința de presă. "Dl Irving a fost singura persoană care a afirmat la o conferință de presă din 30 Octombrie că Germania probabil va fi unificată în 12 luni. La acel timp, Nov. 1989, nimeni nu vorbea de reunificarea Germaniei". "Daily Telegraph"

m'a întrebat: "Dle Irving, de ce niciunul din ziarele germane de atunci n'a citat ce ați afirmat dvs. privind reunificarea?" I-am răspuns: "Jurnaliștii de pretutindeni au aceeași uniformă caracteristică. Orizontul lor nu se extinde peste orizontul unui capac de closet. Ei nu pot vedea prea departe. Ei nu pot vedea ceea ce pot vedea istoricii.... Cred că asta demonstrează ceea ce am susținut totdeauna, că dacă stai cu nasul în arhive, cu nasul lipit de documente, ai mult mai multe șanse să fi corect în aprecieri.

Imaginați-vă, acum șapte ani, în 1983, sunt la o conferință de presă organizată de revista west-germană Stern, în Hamburg. Revista Bild-Zeitung, care e organul de opoziție în Germania, m'a adus deghizat ca reporter al lor. Eu sunt foarte familiarizat cu cazul lui Hitler. Am studiat 20 de ani istoria lui Adolf Hitler. Am construit o întreagă cartotecă cu viața lui - 30.000 de subiecte - și când mi-au spus că vor publica jurnalul lui, știam că e un fals. Deci Bild-Zeitung m'a întrebat: "Sunteți dispus să apăreți deghizat ca un corespondent de presă al nostru și să le dăruiați toată conferința de presă?" Am fost de acord. Am fost primul la microfon și am fost primul să pot pune anumite întrebări celor de la "Der Stern". Le-am spus deschis, "Jurnalul e un fals. Jurnalul lui Adolf Hitler e un fals!" Au cheltuit 9 milioane de D-Mark pentru el. Toți istoricii germani au spus că e autentic. Eberhard Jaecker a spus și el că e autentic și deci trebuie să fie autentic". Dar nu era autentic!

Am aceleași sentimente asupra holocaustului. Voi vorbi și de cazul Rommel. E însă acelaș gen de istorie, deoarece când ne uităm la istoria Feld-Mareschalului Rommel și la legenda că a fost un membru al mișcării de rezistență contra lui Hitler, că a fost un erou al lui 20 Iulie 1944, o istorie ce am auzit-o de 40 de ani, de la al II-lea război mondial încoace, găsesc că nimenea nu s'a ostenit să verifice documentele, toți au crezut ceea ce au scris alții despre el și numai atunci când te referi la documente vezi că adevărul e în altă parte.

Cam așa au fost lucrurile și în Toronto acum 2 ani. Am fost chemat ca expert istoric la procesul lui Ernst Zuendl, la care apărătorii lui Zuendl mi-au arătat "Leuchter Report", care este testul de laborator al crematoriului și a camerelor de gazare. Ca o persoană care am studiat la Universitatea din Londra chimie și fizică și științele exacte, știam că am în față un rezultat exact. Nu există o altă interpretare posibilă. Și deodată tot ce am citit în arhive a devenit de înțeles și clar. Trebuie să accepti că dacă năcări în arhive nu este vreo evidență că nu a avut loc gazări, că dacă nu există niciun singur document german ce se referă la gazare de ființe umane, și dacă nu există nicio referință năcări în arhivele germane la vreun ordin dat de cineva pentru gazare de oameni, și dacă, pe de altă parte, testele forensic (la scop) de laborator al crematoriului și al camerelor de gazare de la Auschwitz nu arată nici un residuu semnificativ de component cyanidic, atunci toate acestea nu pot decât să însemne un singur lucru, că n'au existat camere de gazare.

Atunci cum ne putem explica faptul că de 45 de ani de la finele celui de al II-lea război mondial, am fost toți copleșiți de vina comună: Ideea că rasa umană s'a făcut responsabilă de lichidarea a 6 milioane de ființe umane prin gazare?

Răspunsul e acesta: Am fost supuși celei mai mari ofensive propagandistice pe care rasa umană a cunoscut-o. A fost condusă cu atâta finețe, cu atâta rafinament, cu atâta participare financiară, că n'am fost capabili s'o recunoaștem ca o ofensiva propagandistică de la început până la sfârșit. Si acum vedem aceste arme că circulă la orizont - în toată urîtenia lor - și cea mai mare armă, bine înțeles, în toată această campanie propagandistică contra adevărului, din 1945 încoace, a fost vaporul Auschwitz! Și ne-am găsit în sfârșit, si noi, profesiunea istorică, și în particular profesiunea de revizuire a istoriei, însărcinarea noastră majoră: "Scufundați vasul Auschwitz!"

V'am prevenit că nu voi arăta respect pentru bon-ton în prima parte a acestui monolog. Scufundați vasul Auschwitz! Dar

noi nu mai avem nevoie să scufundăm vasul Auschwitz, deoarece echipajul lui Auschwitz, ca Beate Klarsfeld, Wiesenthal, Eli Wiesel și restul s'au luptat pe bord între ei, boxând și lovind cu pumnii, iar vasul Auschwitz navigând între ice-bergi și ei, până la sfârșit, l-au părăsit. Au început să dea jos steagul vasului de luptă Auschwitz. Au dat jos placarda, au dat jos memorialul pentru 4 milioane și l-au înlocuit cu un memorial mai mic, pentru 1 milion.

Evident că acesta nu este finalul istoriei. Sunt convins că e doar un "memorial interim". Cred că e de carton și acesta, dacă îl privești de aproape, deoarece ce sens are să irosești bani când știți că peste câteva luni iarăși trebuie schimbat. Va trebui să-l schimbe, evident. Nu afirm că numai un milion, nu sunt dispus să dau niciun număr de morți la Auschwitz. Nu știm numărul de morți exact. Rușii ne-au ajutat. Ei au publicat în Septembrie anul trecut, registrele mortuare de la lagăr. Aceasta a fost o lovitură fatală pentru vasul de război Auschwitz, pentru echipajul său, deoarece Rușii, prin publicarea registrelor mortuare ale lagărului Auschwitz, care acopere anul 1942 complet, anul 1943 aproape complet, anul 1944 incomplet, au arătat prin aceste 46 de registre, că au fost 74.000 de morți. 74.000 de morți din toate cauzele. Acum profesorul evreu Arno Mayer, pe care îl respect, e unul din cei ce au reușit să participe la programul de televiziune organizat de Sender Freies Berlin, el n'a fost des-invitat ca mine, deci e sigur, O.K. Arno Mayer de la Universitatea din Princeton, ne spune în cartea sa "De ce nu s'a întunecat cerul?", că din cei ce au murit la Auschwitz și în alte lagăre de concentrare, probabil mai mult de jumătate au murit din cauze naturale, ceea ce poți numi cauze naturale în timp de război. Evident, fraza e suspectă. Înșă aceasta înseamnă că mai puțin de jumătate au fost omorâți. ce înseamnă că mai puțin de jumătate din cei 74.000 de morți au fost omorâți în Auschwitz? Să fim generoși și să spunem că posibil că au fost omorâți la Auschwitz în perioada de trei ani 40.000. Un bilanț foarte trist! Asta e o gravă crimă. E aproape tot atâta cât am omorât noi englezii la Hamburg într'o singură noapte.

Asta înseamnă a reduce lucrurile la dimensiunile lor reale. Când nemții folosesc temutul cuvânt "Relativieren", ceea ce înseamnă să încerci să compari lucrurile, încerci să persiflezi lucrurile, răspunsul este: da, reduc legenda la dimensiuni reale, deoarece aceasta este funcția unui istoric. Winston Churchill el însuși a spus că funcția unui istoric este să afle ce s'a întâmplat și de ce s'a întâmplat. Istoricii germani n'au început nici măcar să se urce pe cea mai joasă treaptă a scării. Ei încă nu au aflat ce s'a întâmplat. Toți credeau numărul de morți la Auschwitz ca fiind de 4 milioane, până când cineva din Israel i-a chemat și le-a spus:

- Oh, nu! Nu 4 milioane, ci numai un milion."

- Da, un milion.

Institut fur Zeit Geschichte in Muenchen: Un milion! Noi întotdeauna am pornit de la această premisă. "Wir sind immer davon ausgegangen." Asta este ce au declarat presei, că ei mereu au pornit de la un milion, dar presa n'a auzit. Apoi au uitat să spună acest lucru propriului lor guvern și desigur că n'au spus nici poporului german, iar acum populația germană se întreabă: de acord, dar ce se întâmplă cu cele 6 milioane?"

Oh, cele șase milioane?.... Totalul nu se schimbă.

Dacă te duci la băcănie să cumperi 6 kg de cartofi și tot ce primești sunt 2 kg în pungă, și băcanul vrea plata pentru 6 kg.. Asta este ce s'a întâmplat cu populația germană: a avut de plătit 150 miliarde DM compensatii pentru 6 milioane de morți, ca și băcanul care spune: "Trebue să plățiți pentru 6 kg., indiferent de cât ați primit". În acest caz cred că sunteți îndreptățiți să considerați asta ca pe o pungășie.

Asta este ce se întâmplă acum în Germania. Ei mențin în continuare totalul de 6 milioane și populația germană este mai departe informată că au fost gazați șase milioane, deși toată evidența merge în sens contrar.

Pentru mine Auschwitz nu mai e important. Sunt bucuros că echipajul l-a părăsit. Dispare. Va fi lăsat ca și vaporul "Arizona" la Pearl Harbor. Dacă vreodată mergeți în Hawaii și vă uitați la el, cu parte din el încă deasupra mării, marcând locul unei mari legende. Si dacă peste 100 de ani oamenii vin și spun:

"Mai jos acolo e vaporul Auschwitz, despre care oamenii au auzit cea mai incredibilă legendă timp de 50 de ani și pe care până la urmă l-a părăsit echipajul.

De ce nu trebuie să credem?

Mai întâi, ați aflat de Leuchter Report. Permiteți-mi să vă dau și alte câteva motive pentru care nu trebuie să credeți. Există un istoric oficial guvernamental, Prof. F. H. Hinsley. Acest Prof. F.H.Hinsley e profesor de istorie la Universitatea din Cambridge și în timpul războiului mondial II, a lucrat în serviciul de informații, ocupat cu descifrarea codului dușman GCHQ (Government Communication Headquarters). Vă puteți întreba, ce legătura are aceasta cu Auschwitz? De acord. Ea însă răspunde la una din întrebări. Oamenii vor veni probabil de acum și până în eternitate, în special istoricii holocaustului, și vor întreba: cum putem noi să știm că Germanii n'au distrus toate documentele privind gazările?

Să presupunem că au făcut-o, și credeți-mă, nu e ușor. Duceți-vă odată la Pennsylvania Avenue, la arhiva națională și uitați-vă la existentele documente germane ce sunt acolo, 15, 25 50.000 kg de documente. Nu poți distruge toate documentele. Chiar dacă distrugi originalul, mai sunt 5 - 6 copii indigo, sunt telegrame, care toate au mers la subalterni. Sunt oameni cari au ținut jurnal de zi. Sunt scrisori trimise celor de acasă. De aceea am spus de 20 de ani: Plătesc 1.000 de Lire Sterline oricui aduce un singur document de război, din care să decurgă că Adolf Hitler a știut de Auschwitz sau de ceva legat de ce se se spune că se întâmpla acolo". Si am repetat asta la televiziune. Chiar am ținut la mine în buzunar și am arătat 1.000 de Lire Sterline, însă nu pot găsi nicio evidență.

Dar să presupunem totuși că Germanii au distrus toate documentele de gazare.

De acord. Dar la asta se poate răspunde: Presupunem că noi Englezii citeam toate semnalele germane. Presupunem că noi Englezii aveam o organizație numită GCHQ, cu 3.000 experți, ce

au descifrat codurile dușmane, luând fiecare document german telegrafiat și tot ce era trimis prin radio. Exact asta am făcut. Presupunem că am reușit din 1942 până la finele lui 1943 să descifrăm întreaga comunicație prin radio între Auschwitz, Dachau, Buchenwald, Bergen-Helsen, și alte lagăre de concentrare, pe de o parte, și pe de alta cu centrala lagărelor din Berlin, Wirtschafts- und Verwaltungshauptamt, Oswald Pohl.

Exact asta am reușit, doamnelor și domnilor. Noi Englezii am reușit să descifrăm tot codul SS-ului, citind comunicările zilnice ale comandamentului de la Auschwitz și centrala din Berlin și la fel toate celelalte lagăre de concentrare și stiam exact ce comunică Berlinul și ce se întâmplă.

Textul tuturor acestor telegrame se găsesc în arhiva serviciului britanic de informații. Acuma vă spun ce spun ele în concluzie, pentru că nu știu mot-à-mot ce spun ele, deoarece guvernul britanic, din motive pe care noi numai le putem bănuî, a refuzat să facă public textul exact al acestor telegrame. Inșă au fost suficient de amabili ca într'un apendix la Vol. II al istoriei serviciului secret britanic de informații, să ne spună ce putem concluda din aceste telegrame.

În fiecare zi în telegrame la Berlin se comunica: numărul prizonierilor care au sosit în acea dimineață la lagăr, numărul prizonierilor care au părăsit lagărul în acea zi, numărul prizonierilor rămași în lagăr la sfârșitul zilei și în plus, la categoria 4-a era rubrica intitulată "Alte pierderi" (Abgaenge aller Art). Serviciul de informații a dedus că aceste "Alte pierderi" erau în cea mai mare parte cauzate de moarte. De acord cu istoria oficială britanică: "în cazul Auschwitz, majoritatea acestor pierderi se datorau bolilor. Restul erau execuții, ce sunt descrise ca împușcare sau spânzurare. Nu e nici o referință la gazare la Auschwitz."

Ni s'a spus că Auschwitz, marele vapor Auschwitz, această minciună care a navigat în ultimii 45 de ani, a fost acolo ca un punct terminus (endstation), că trenurile soseau la Auschwitz cu

multime de biată umanitate neajutorată și care, bine înțeles, toți erau evrei. De acolo erau canalizați la gazare. Nici un singur cuvânt despre astea în mesagele ce guvernul britanic le-a descifrat în anii 1942 și 43, și ați văzut vreo referință la vreuna din aceste concluzii ale guvernului britanic în ziare? Nu.

Cred că a fost curaj din partea Prof. Hinsley, că și-a permis această periculoasă frază. Putea s'o evite ușor și să iasă din ananghie fără să fi spus totul. "Nu e nici o referință de gazare la Auschwitz." Un om brav.

Dar ce să spunem de martorii oculari? Martori oculari care au văzut cum s'au întâmplat toate? Am ținut seamă de ei, avem un număr mare de martori oculari care au văzut camere de gazare la Dachau, când astăzi până și oficialitatea recunoaște că la Dachau n'au fost camere de gazare.

Dar ce să mai spunem de fotografii? Bine, știu că sunt câțiva vizitatori din Germania aici astă seară în audiență, așa că doresc să povestesc un episod care mi-a cauzat o deosebită plăcere în ultimele zile, și anume:

La televiziunea germană s'au dat 4 sau 5 filme în luna Mai în acest an. Un cuplu deosebit de antipatic, Lea Rousch și Eberhard Jacker. Lea Rousch e un bine cunoscut jurnalist de televiziune evreu în Germania și numai marginal mai urât decât Simon Wiesenthal însuși. Eberhard Jaecker a fost istoricul consultant și consilier, iar Lea Rousch a fost persoana ce fără discuție a pregătit cele 4-5 grotești spectacole. Avea titlul Der Tod - Ein Meister aus Deutschland (Moartea - Un maestru din Germania), ce se strecoară prin toate aceste viclesuguri. Toată viclenia a fost ticluită dealungul ultimilor 45 de ani. Un episod special în a doua parte a filmului de 35 de minute arată o gramăda de evrei din România, fiind încărcăți într'un tren într'o gară. Evreii sunt arătați într'un vagon deschis de cărbuni, iar vocea anunță: "Iată-i transportați la lagărele de exterminare de la Treblinka și Auschwitz." A trebuit să-i scriu lui Eberhard Jaecker următoarea scrisoare:

Dragă Prof. Jaecker, dragă coleg,

Mi s'a atras atenția că fotografia folosită în film de dvs. nu reprezintă evrei din România, fiind încărcati în trenuri de cărbuni și transportați la lagărul de exterminare Auschwitz. Dacă vă uitați la arhivele feroviare a gării centrale din Hamburg, veți putea vedea că de fapt platforma din gara Hamburg central în 1946, un an după terminarea războiului, e una și aceeași cu cea din fotografia dvs. și titlul corect ar fi trebuit să fie: Germanii din Hamburg se suie într'un tren de cărbuni pentru a face o expediție de cumpărături în Ruhr.

Acesta este adevărul. Si am scris Prof. Jaecker: dacă nu mă credeți, la proxima vizită ce-o faceți la Hamburg, mergeți la restaurantul gării Hamburg-Hauptbahnhof și veți vedea acea fotografie între cele de pe pereți din timpul ocupației aliate. Se arată nostalgic vederi din perioada post-belică, sau poate asta v'a fost sursa? Imi permit să vă recomand ca pe viitor să vă restrângeți cercetările la arhive și mai puțin la restaurantele stațiunilor feroviare."

E foarte plăcut să fi istoric. Cum vedeți, ai momente de amuzament. La recenta vizita la Freiburg luna trecută în Septembrie, am văzut un foarte vechi prieten, seful departamentului de istorie de la Universitatea din Freiburg, în Germania. Toți acești istorici germani sunt prietenii mei în privat, nu în public. Ma invită la o sticlă de vin la ei acasă și la discuție până la 2 - 3 dimineața, schimbând note și comparând texte. În public, evident, nu vor să apară cu mine nici morți, însă în privat au nevoie de mine. Si iubitul Prof. Bernd Martin mi-a fost prieten de 20 de ani și-mi spune: "Irving, problema cu tine este că n'ai fost la Auschwitz. Eu am fost de 2 sau 3 ori". Eu răspund: "Ei, și?" El zice: "Acuma seful muzeului și arhivei de la Auschwitz mi-e prieten personal de mulți ani." Ii răspund: Oh, vorbeai de Francisek Piper?" El zice: "Oh, da, Francisek Piper, un foarte intim prieten al meu de mulți ani, și-mi amintesc ultima dată când am fost să văd Auschwitz I, acesta e blocul ce se arată turiștilor, Irving, sunt camere de gazare. Au fost camere de gazare, nu e niciun

dubiu." Zice: "Auschwitz I evident, e o problemă și i-am spus aceasta lui Franciszek Piper. I-am spus: Herr Piper, ești un om inteligent, m'am uitat la crematoriu acolo, și ceea ce arăți turiștilor drept cameră de gazare, între noi fie vorba, e fals, nu-i așa?" (Conversația aceasta a avut efectiv loc în 3 Septembrie din acest an).

Martin mi-a spus: Insa Piper (omul care a ordonat reducerea numărului de la 4 milioane la un milion) a răspuns: "Fie vorba între noi, ai dreptate! A trebuit să le construim pentru turiști.

Ce ziceti de asta, doamnelor și domnilor? O acceptare că Auschwitz I, "Der Stammlager Auschwitz", crematoriul și camerele de gazare care sunt arătate turiștilor din toată lumea, sunt falsuri post-belice pentru beneficiul turismului, E ceva ce întotdeauna am suspectat, ceva ce în mod special am suspectat de la apariția aceluia "Leuchter Report", ce ne-a ajuns în mână. Insa Prof. Martin, istoricul german, Domnul sa-l binecuvânteze, a mai spus: "Mr. Irving, evident însă că aceasta este adevărat numai privind Auschwitz I. La Birkenau (3-5 klm distanță) erau realele camere de gazare". Nu s'a gândit la logica întrebare: de ce să arăți turiștilor falsuri, când există camere de gazare reale la numai 3-5 klm distanță? Cine sunt acum prostii - falșii? Nu numai camerele de gazare, ci și turistii.

Dar trebuie să admit că numai în dimineața următoare "mi-a căzut fișa", când scriam o notă privind conversația cu Prof. Martin. Brusc mi-am dat seama de gravitatea celor spuse de el. Aici avem un istoric german ce acceptă absurda abominație că e absolut normal ca camerele de gazare arătate turiștilor să fie contra-făcute. Este o ofensă criminală a afirma așa ceva în Germania atșazi. Contra mea există o asemenea acuzație, pentru că am afirmat aceasta în fata a 1.000 de persoane la Loewenbräu în Muenchen. (Nu e singurul motiv. Am instigat la demonstrație plecând de la hotel Hohenzollern din Muenchen, cum sună acuzația poliției: "David Irvind încearcă să facă manifestație de stradă pentru a celebra ziua de naștere a lui Adolf Hitler la 21

Aprilie." In orice caz, am scris Prof. Martin: "Te rog să-mi confirmi in scris ceea ce mi-ai spus, ca să văd dacă am înțeles corect. Aștept răspuns".

Nu cred că mă va urma pe platformă. E prea departe. Cum spun, echipajul fuge. Putem să-l părăsim, se scufundă, ca Graf von Spee. Putem continua să-l țintim cu torpedo, dar nu mai e nevoie. Sau ca să folosim o altă analogie: Își dau seama că sunt complet aiurea cu istoria lui Auschwitz și disperați încearcă să controleze avariile. Își retrag întreaga armată de mincinoși de pe câmpul de bătaie în linia II-a, deoarece artileria izbește în linia I-a și e periculos pentru ei.

Când m'am dus să-l văd pe Prof. Martin, m'a întrebat: "La ce lucrezi acum?" Îi spun: Pregatesc biografia lui Goebbels, ministrul propagandei naziste.

De fapt vă fac o destăinuire, doamnelor și domnilor, că am primit de la Ruși - sunt singura persoană care posedă jurnalul lui Goebbels pentru tot anul 1938!". 1000 pagini extraordinare, scrise de mână. Deoarece când citești jurnalul lui Goebbels înțelegi mai bine caracterul lui Hitler. De exemplu: Câteva zile după Anschluss între Germania și Austria, Goebbels are o plângere: El spune că R. Heydrich a ordonat să fie executate câteva persoane. Fuhrerul a aflat și e furios. Interesant. Este exact ceea ce noi am suspectat întotdeauna: garnitura secundă face execuții și Hitler află de aceasta mai târziu.

Berndt Martin, profesor la Universitatea din Freiburg, spune: "Foarte interesant, dle Irving, dar ști cine e înmormântat în cimitirul unei mici biserici de lângă Freiburg?

Cine?, întreb.

- "Primul mare amor al lui Goebbels. A fost înmormântată aici acum 30 de ani. Au nivelat complet mormântul când au aflat cine e. Așa sunt lucrurile în Germania. E criminal." Eu zic:

- "Deci e Anke Starhelm? , El spune:

- Corect. Ea a murit aici acum 30 de ani. Jos în Freiburg trăeste o femeie bătrână ce a fost bună prietenă a lui Anke Starhelm, și ea i-a lăsat toate scrisorile.."

- Aha!. Inutil să vă spun că 24 ore mai târziu am devenit mândrul posesor al scrisorilor și fotografiilor. Așa se procedează, doamnelor și domnilor, deoarece încă odată, eu nu citesc cărțile altora. Sunt interesat numai în ce spun documentele."

ANTISEMITISMUL

Forme și origini

Antisemitismul, sau anti-iudaismul, are forme și origini variate după epoca în care-l considerăm și poporul gazdă respectiv. Ca fenomen social însă trebuie să admitem că este necesar și mai folositor chiar Evreilor înșiși. Pentru Evrei Antiudaismul este factorul garant care le asigură perpetuarea lor ca popor dealungul secolelor, care i-a ferit de a se difuza în masa societății respective, de a se încuscri cu ea, de a se asimila și a-și pierde astfel ființa națională.

Unde Evreii sunt numeroși, antiudaismul îmbracă haină defensivă pentru națiunea dominantă în fața acțiunii de descompunere ce-o desfășoară elementul evreiesc. În aceste situații antiudaismul devine expresia unei lupte de conservare a ființei naționale de natură economică, morală și politică. Pentru poporul gazdă antiudaismul constituie anticorpii în lupta cu microbii destructivi care sunt Evreii.

Unde Evreii sunt în număr mai neînsemnat, unde nu reprezintă o amenințare pentru poporul gazdă, antiudaismul este provocat și întreținut mereu viu de către Evreii înșiși ca o măsură de profilaxie împotriva descompunerii comunității lor prin asimilare.

De când au devenit Evreii conștienți de existența lor ca popor, s'a născut și acest antiudaism, după cum vom vedea în

paginile ce urmează. Folosim mereu termenul de antiiudaism, pentru că antisemitismul este incorect și tendențios folosit, ca să-i dea un caracter rasial. Astăzi cei ce se numesc Evrei, după cum se știe, nu sunt de origine semită. Ei sunt de origine turco-mongolă din regiunea Mării Caspice, când o ramură a tribului Khazarilor sub domnia lui Bulan, pe la anul 741, pus în situația să-și aleagă o religie, a adoptat iudaismul ca să scape de influența și apăsarea Rușilor ortodocși, sau de încorsetarea Mahomedanilor. Așa stând lucrurile, ei nu sunt semiți de origine ci evrei prin adoptarea iudaismului ca religie. Acești ashkenazi, cum se numesc ei, spre deosebire de ceilalți evrei de origine semită care mai trăesc prin Palestina și celelalte țări arabe și care sunt sefarzi, reprezintă astăzi 90% din evreime.

Antisemiți în sensul corect semantic al cuvântului sunt doar acești Evrei ashkenazi care i-a persecutat și-i mai persecută și azi pe Arabii semiți și chiar și pe frații lor întru iudaism, Evreii sefarzi din Israel, prin indeletnicirile lor gangsterești în faza de cucerire a Palestinei, apoi prin abuzuri polițienestre, militare, politice și morale, după ce Israelul s'a constituit ca stat.

Despre natura și originile acestui antiiudaism să lăsăm să vorbească în continuare personalități cu autoritate indiscutabilă în materie, atât evrei cât și "goimi".

Jules Isac: EVANGHELISTII SI ANTISEMITISMUL

După părerea lui Jules Isac, fost inspector general al Învățământului Public în Franța și autor al cărților Isus și Evreii și Geneza Antisemitismului, forma cea mai periculoasă de antisemitism existent este cel de esență teologică al creștinilor. Atitudinea creștinilor față de evrei ar rezulta din descrierea Patimilor Mântuitorului făcută de cei patru evangheliști, care apoi au fost analizate, studiate și comentate de către Sfinții Părinți ai Bisericii, ca Sf. Ioan Gură de Aur, Sf. Ambrosie, Sf. Augustin, Papa Grigore cel Mare,

s.a., ne spune Vicomte Léon de Poncins în cartea sa Judaism and the Vatican, carte din care extragem mare parte din documentarea de față.

Jules Isac și-a consacrat restul vieții, după ce a rămas văduv și i-a murit și fata, studiului cauzelor anti-semitismului. În această perioadă a scris el cele două cărți menționate mai sus.

Din capul locului Jules Isac neagă că Evangheliile ar avea vreo valoare istorică, pentru simplu motiv că ele ar exprima numai mărturia celor patru evangheliști, care sunt adepți ai lui Isus Hristos și ca atare nu pot fi obiectivi. În afară de aceste patru Evanghelii nu există nicio altă mărturie scrisă asupra patimilor Mântuitorului care să le confirme. El îi acuză pe cei patru evangheliști că prea se străduiesc să minimalizeze vina Romanilor, lăsând să cadă întreaga răspundere a omorârii lui Isus pe seama Izraeliților. Jules Isac constată totuși o oarecare deosebire între cele patru evanghelii. El susține că evanghelia lui Matei ar fi cea mai severă cu Izraeliții, și afirmă că Matei ar fi singurul evreu autentic. (Mathew was a Jew, fundamentally a Jew, the most Jewish of the Evangelists) și în virtutea legii că "dușmănia dintre frați este cea mai cumplită dușmănie", în Evanghelia sa el ar fi vărsat cel mai mult venin împotriva Evreilor. Cea mai puțin veninoasă pentru Evrei, după părerea lui Jules Isac, ar fi Evanghelia lui Luca, singurul dintre evangheliști care nu are nimic evreiesc în el.

Acuzația pe care Creștinii o aduc Evreilor, este aceea că l-au ucis pe Isus Hristos. Jules Isac constată că toți cei patru evangheliști în acel moment unic, acel moment care a însemnat mai mult pentru omenire decât oricare altul dealungul întregii sale istorii, acolo, în prezența lui Pilat, Evreii, într'un singur glas, au luat asupra lor păcatul vărsării sângelui nevinovat al lui Isus. Că Pilat l-a găsit nevinovat pe Isus dar sub presiunea Evreilor și a întregii lor ierarhii eclesiastice adunați în fața Palatului, a fost obligat să pronunțe sentința de moarte a lui Isus. Pentru creștini

aşadar, întreaga vină pentru moartea lui Isus o poartă doar Evreii. Tabloul era acesta: pe de o parte mulţimea striga "Sângele Lui asupra noastră şi a urmaşilor noştri!", iar de cealaltă parte Pilat îşi spăla mâinile în semn de declinare a oricărei responsabilităţi pentru sângele vărsat nevinovat." Jules Isac şi-a propus să răstoarne acest tablou. El vrea să treacă vina în întregime sau, dacă nu se poate, cel puţin parţial asupra lui Pilat, sub motiv că presiunea Evreilor nu ar fi fost atât de constrângătoare pentru el pe cât o prezintă cei patru evanghelişti. În ciuda mărturisirii unanime a celor patru Evanghelişti şi fără ca el să aducă vreo probă sau vreun contra-argument mai cu greutate, Jules Isac neagă şi faptul că Pilat ar fi protestat împotriva învinuirii ce l se aducea lui Isus şi mai susţine că el nu şi-ar fi spălat mâinile. Jules Isac mai afirmă că el nu crede că mulţimea ar fi strigat într'un singur glas că "Sângele Lui să treacă asupra noastră şi asupra copiilor noştri". În final, Jules Isac vrea să demonstreze că Sfinta Scriptură ar fi bazată pe nişte legende fără vreo valoare istorică şi ca atare poporul Izraelit nu poate fi acuzat că l-ar fi omorât pe Isus. A susţine contrariul, în opinia lui Jules Isac, este a fi impregnat fără posibilitate de lecuire cu prejudecăţi, a crede orbeşte în nişte tradiţii ale Bisericii care au condus la Auschwitz şi la alte locuri unde au fost omorâte cele şase milioane de Evrei. Această ruşine a Holocaustului, după Jules Isac, nu cade numai asupra Germanilor, ci asupra întregii Creştinătăţi, pentru că fără învăţăturile Creştinismului Hitler nu ar fi găsit ascultare şi adepţi în sânul poporului german. În concluzie, după descrierea lui Jules Isac, cei patru evanghelişti nu sunt decât nişte mincinoşi şi de rea credinţă, ale căror săgeţi înveninate cu greu vor mai putea fi îndepărtate vreodată.

Să insistăm puţin asupra raţionamentului ce-l face Jules Isac în încercarea sa de a abate responsabilitatea omorării lui Isus de la Evrei. El susţine că:

- este foarte indoişor că măcelarul Evreilor şi a Samaritenilor (Pilat) dintr'odată s'ar fi simţit copleşit de

scrupule în fața evreului din Galilea, ca să se întrebe de atâtea ori ce vină ar putea să aibă, și că

- este greu de crezut că un demnitar Roman a recurs la obiceiul evreiesc de a-și spăla mâinile pentru a-și declina responsabilitatea;

- este deasemenea greu de crezut că versatul politician, (vorbind de Pilat), să se fi lăsat atras de partea unui sărman profet fără noroc împotriva oligarhiei Iudeii, de care el avea nevoie pentru a putea guverna țara.

- Este tot atât de greu de crezut că reprezentantul Romei, care avea obligația să asigure respectul pentru grandimea imperiului, s'a tot plimbat încolo și'ncoace, între mulțimea din fața palatului și Isus care era în interior, ca să dea atâta atenție evreilor și până la urmă să ceară înalților prelați: "Luați-L și răstigniți-L voi!."

- Este chiar mai greu de crezut că acea mulțime de evrei, dintr'odată devine înfuriată împotriva unuia dintre ai lor (Isus), cerând atât de insistent ca să fie răstignit după obiceiul roman, de către soldați romani. (Jules Isac, Jesus et Istraël, pp 428-29)

Si în continuare Jules Isac, pe baza unor astfel de speculații teoretice, conclud:

"Nu. Pilat nu și-a spălat mâinile, după obiceiul evreiesc.

"Nu, mulțimea evreilor nu a strigat: "Sângele lui asupra noastră și a copiilor noștri.",

"Nu, Pilat nu a protestat împotriva învinuirii lui Isus (Ibid. 493)

După ce a "terminat" de această manieră cu cei patru evangheliști, Jules Isac îi ia la rând pe Sfinții Părinți ai Bisericii. Si citându-l în continuare din cartea lui Vicomte Léon de Poncins, pag. 21, el spune:

"Nicio armă nu s'a dovedit a fi mai eficace împotriva Iudaismului și a credincioșilor săi ca propovăduirea acestui dispret plăsmuit de către Sfinții Părinți în secolul al patrulea și în acest cadru nimic nu a fost mai dăunător ca acuzația de a-l fi omorât pe Isus. Mentalitatea creștinilor a devenit impregnată cu această idee până în subconștient. A nu înțelege acest lucru din partea noastră, este a-l ignora sau a denatura sursa majoră a antisemitismului creștinilor și care este în același timp izvorul principal care alimentează opinia publică.

Toți Sfinții Părinți ai Bisericii și-au adus contribuția lor la crearea acestei atmosfere ostile față de evrei. O contribuție deosebită totuși a avut Sf. Ion Gură de Aur, care s'a distins prin abundența și agresivitatea insultelor sale.

"Toate plângerile și toate insultele se pot găsi la Sf. Ioan Gură de Aur. El prezintă mai bine decât oricare altul, și adesea cu o inegalată violență și brutalitate, câteodată chiar cu imprumut de elemente din antisemitismul popular, din texte biblice și din surse teologice deosebite, temelia anti-semitismului creștin. (Jules Isac, p. 256)

"O astfel de sămânță a disprețului și a urei," spune Jules Isac, "în mod inevitabil își produce recolta. Seceri ce ai semănat. Urmărind în devenire dealungul veacurilor, văd cohorte de propovăduitori ai învățăturilor din veacul al patrulea, dornici să lărgescă temele asupra evreului carnal, a evreului voluptos, decăzut, posedat de satana, a evreului blestemat, a evreului ucigaș al profeților și al lui Isus, a evreului vinovat de deicid, toate aceste idei false, pernicioase și ucigașe, propagate în bună credință; și urmărind în continuare aceste idei ale Sf. Ioan Gură de Aur, trebuie să se admită că evreul urât a primit exilul, dispersarea, servitutea, mizeria și rușinea drept pedeapsă de la Dumnezeu pentru crima săvârșită, este pedeapsa divină pe care o ispășește S'ar putea răspunde că acestea s'au întâmplat acum 1.600 de ani. Este adevărat, dar toate acestea au ieșit

din gura Sf. Ioan Gură de Aur, care dealungul secolelor s'au multiplicat prin miile de discipoli ai Bisericii la ordinul milioanei și s'au așezat adânc în sufletul creștinilor." (Jules Isac, p. 162).

Mai puțin violent decât oratorul grec, după Jules Isac, dar "...tot atât de dușmănos față de Iudaism și față de Evrei, și la fel de hotărât să lupte împotriva influenței lor pentru a-și proteja credincioșii și pentru a le oferi o mână de argumente valabile în controversa cu Evreii, este Sf. Augustin. El folosește aceeași metoda și punctele lor de vedere și de interpretare sunt asemănătoare: cu mult înainte de venirea Mântuiroului, Iudaismul a devenit în mod progresiv corupt și decăzut; după revelația lui Isus, el a căzut total sub inspirația lui Satan; cei care mai înainte erau aleșii lui Dumnezeu, au devenit fiii diavolului." Jules Isac p. 166)

"Mai important însă decât toate este contribuția doctrinară a Sf. Augustin, elaborarea, cu mintea lui ascuțită, a unei teze ingenioase și oportune, cu un mare succes teologic: este doctrina Poporului-Martor:

"Dacă Evreul care a refuzat să creadă în Isus totuși continuă să trăiască, este pentru că așa trebuie, pentru că Dumnezeu în înțelepciunea Sa supra-naturală, așa a hotărât, ca să continue să trăiască pentru a fi martor Adevărului creștin, și că mărturia lor este depusă atât prin cărțile lor sfinte cât și prin răspândirea lor." (ibid 168)

Apoi Jules Isac se îndreaptă spre Sf. Agobard, despre care spune că antisemitismul său este de natură eclesiastică și teologică, ca și a sfinților părinți". În conflictul său cu Evreii, Sf. Agobard se îndreaptă direct spre Împărat cu două scrisori, cu titlurile: De insolentia Judaeorum și De judaicis superstitionibus, în care își justifică atitudinea și măsurile luate împotriva Evreilor. A fost ușor pentru el să demonstreze "perfidia Judeorum" făcând apel la argumentele Sfinților Părinți ai Bisericii. Perceptele și normele stabilite sunt, il

asigură Sf. Agobard pe Împărat, în concordanță cu dreptatea și mila. Din moment ce Evreii trăesc printre noi și pentru că noi nu ne putem purta răuvoitori față de ei și nici să le rănim viața, sănătatea și averea, să ne fie permis să observăm moderația prescrisă de Biserică, care ne poruncește să ne purtăm uman și cu prudență." - (Jules Isac, p. 278)

Si mai departe Jules Isac îl citează pe Sf. Agobard: "Întreaga sa lucrare ... tinde să demonstreze că Evreii trebuiesc ținuti deoparte, ca pe niște oameni a căror societate este cea mai murdară pe care un creștin o poate suporta. Anticriști, fii ai diavolului. Jidani dușmani ai Fiului lui Dumnezeu, ei care s'au tăiat pe ei înșiși din casa lui David, Biserica; toate amenințările divine și blestemele au fost îndreptate spre Sinagoga lui Satana. Nu-i nimic nou în ce spune Sf. Agobard. El repetă doar formulele obișnuite sau ritualele, așa cum cineva și le amintește din învățătura creștină: îndepărtarea lor din lumea creștinilor este opera sistemului de denigrare.

"De acord cu afirmațiile Sf. Agobard, Jidanii au adăugat la blestemele și injuriile lor la adresa lui Isus și descrieri foarte denigratoare și insultătoare, care cu adevărat au apărut în tradițiile evreiești prin secolul al doilea și care mai târziu au fost citate în cărțile lui Sepher, Toledot Joschua, de unde își trage Sf. Agobard informațiile. Aceste batjocoriri la adresa lui Isus nu pot fi justificate.."

"Atitudinea Sf. Agobard, spune Jules Isac în continuare, nu poate fi justificată totuși prin prezentarea câtorva fapte diavolești pe care Evreii sau parte din ei le-ar fi putut face. Ea nu este în concordanță cu rațiunea sau înțelepciunea, sau mila creștinească de a-i trata ca paria societății umane, să-i denunți public ca pe dușmani ai lui Dumnezeu, să le numești templele lor drept sinagogi ale Satanei, iar pe ei să-i descri ca pe niște blestemați în sufletul lor, cu care orice contact trebuie să fie evitat ca pe una din cele mai rele poluări", (Agobard's atitudine cannot be justified by putting forward the

evils which the Jews or certain Jews may have committed, nor is it in accordance with 'reason' or 'wisdom' or 'Christian charity' or treat them all as Pariahs, to denounce them in public as the enemies of God, to call their sanctuaries synagogues of Satan and themselves a people cursed to their very bowels, with whom all contact ought to be avoided as the worst pollution..."), Jules Isac, p. 284-85.

"Cu alte cuvinte", conchide Leon de Poncins, "după Jules Isac evangheliștii ar fi niște mincinoși, Sf. Ion Gură de Aur un teolog aiurit și un pamfletar obscen și vulgar, Sf. Augustin își folosește mintea ascuțită și subtilă ca să falsifice faptele, Papa Sf. Grigore cel Mare a inventat formidabila temă a poporului obsedat de plăcerile trupesti (carnal people), care au deslăntuit furia bestiei împotriva Evreilor dealungul istoriei, iar Sf. Agobard care predică cu vehemență din vârful piramidei credincioșilor săi o învățătură care conduce spre cele mai odioase consecințe, la crime de genocid, la asasinate în masă și la monstruoasele pogromuri." Sfinții Părinți, umpluți de ură împotriva Jidanilor, sunt adevărații precursori a lui Streicher și ceilalți, sunt responsabili morali pentru Auschwitz și cele șase milioane de victime evrești nevinovate."

La 19 Noembrie 1964, 1750 episcopi și cardinali ai Bisericii Catolice s'au întrunit într'un conciliu la Roma. Acestui Conciliu Jules Isac i-a cerut, sau mai bine spus, a insistat ca:

- Să condamne și să suprimе orice discriminare rasială sau religioasă față de evrei;

- Să modifice sau să suprimе rugăciunile liturgice care privesc pe evrei, în special acele din Vinerea Mare;

- Să declare că Evreii nu sunt în niciun fel responsabili pentru moartea lui Isus, fapt care este de reproșat întregii umanități (for which the whole humanity is to blame);

- Să anuleze pasagiile din evanghelii, și în special în cea a lui Matei, pe care Jules Isac îl califică cu tot calmul drept mincinos și pervertitor al adevărului (whom Jules Isac coldly describes as a liar and perverter of the truth), în care ei descriu Patimile Mântuitorului.

- Să declare că trebuie să i se reproșeze mereu Bisericii starea de război latent care a existat de două mii de ani între Evrei și Creștini și restul lumii.

- Că Biserica să promită cu hotărâre că-și va modifica atitudinea ei, devenind mai umilă, mai cu căință și cu iertare față de Evrei, și că ea va face totul ca să îndrepte greșelile din trecut purificând învățătura ei tradițională, conform dorințelor exprimate de Jules Isac.

"Conciliul a aprobat cu 1651 voci pentru și 99 contra textul privind problema evreiască: "... Intrucât asta este mostenirea acceptată de creștini de la Evrei, acest Sfânt Conciliu hotărăște în mod expres să promoveze și să recomande înțelegere și apreciere reciprocă, care să se obțină prin studii teologice și discuții fraternală, și dincolo de acestea, să desaprobe și să deplore ura și persecuțiile (vexațiunile) evreilor."

"De aceea fiecare trebuie să fie cu grijă ca să nu-i mai expună pe Evrei drept un popor refuzat, fie în tuiții catehice, în predici ale cuvântului lui Dumnezeu, sau în discuții particulare; și nici să nu fie spus sau făcut ceva care ar putea îndepărta conștiința oamenilor de la idea că Evreul este egal. Toți să fie cu grijă și să nu impute Evreilor de azi ceea ce s'a întâmplat cu Patimile Mântuitorului", (Tableta, 26 Sept. 1964, pag. 1094).

În ciuda insolentei acestui pretins ultimatum al lui Jules Isac și a virulentei condamnări a evangheliștilor și a învățăturii Sfinților Părinți ai Bisericii, care toate sunt bazate pe cuvintele Mântuitorului însuși, Jules Isac a primit

un puternic suport și din partea preoților chiar din Roma cât și din partea multor membri ai organizației "Prietenia Judeo-Creștină".

Jules Isac a depus multă stăruință ca să desvolte această organizație, Prietenia Judeo-Creștină, cu scopul desigur de a putea influența favorabil și a traduce în fapt aprobarea punctelor din lista de cereri adresate Conciliului II. Clerul catolic a considerat aceste eforturi ale lui Jules Isac ca fiind izvorâte din dorință sinceră, din bună credință, fără să se fi străduit să consulte și cărțile sale "Isus și Israel" și "Geneza Antisemitismului", publicate în anii 1948 și 1956, în care-i face, după cum am văzut mai sus, mincinoși pe evangheliști și pe Sfinții Părinți. Cât despre scopurile și rosturile acestei Prietenii Judeo-Creștine, un alt erudit evreu, Joshua Jehouda, în cartea sa l'Antisemitisme Miroir du Monde, spune următoarele:

"Expresia curentă Judeo-Creștin este o eroare care a alterat cursul istoriei universale prin confuzia ce a creat-o în mintea oamenilor, dacă prin asta ar fi să înțelegem originea judaică a Creștinismului, pentru că prin abolirea deosebirii fundamentale între mesianismul iudaic și mesianismul creștin se încearcă a se apropia două idei care sunt în opoziție radicală. Prin a așeza accentul în mod exclusiv pe idea creștină în detrimentul celei iudaice, se încearcă înlăturarea monoteismului mesianic - o disciplină valoroasă la toate nivelele de gândire - și a o reduce la un mesianism confesional care-i preocupă pe creștini pentru salvarea sufletelor oamenilor. Dacă termenul Iudeo-creștin indică un punct de origine comună, nu-i nicio îndoială că asta ar fi o idee foarte periculoasă. Ea este bazată pe o 'contradictio in adjecto', care a așezat pasul istoriei pe un făgaș greșit. El vrea să unească în acelaș timp două idei care sunt absolut ireconciliabile, ca și când s'ar cauta să se demonstreze că nu-i nicio diferență între zi și noapte, între rece și cald, între alb și negru, și introduce astfel un element de confuzie fatal într'un fundal pe care se încearcă totuși a se ridica o

interzisă și vânzarea de teren ne-Evreilor (M.I. Dimont, "Jews, God and History", pp 118-19).

"prima care a impus Evreilor să poarte un semn distinctiv, ca steaua cu șase colțuri, etc. a fost sinagoga, și când creștinii i-au obligat la asta, au protestat vehement împotriva unei astfel de desconsiderații. Papa Clement al III-lea a răspuns acestor acuzații prin: 'Tot ce avem de făcut, este să-i aducem pe Evrei să respecte legile lui Moise, care le cere să poarte un semn distinctiv.'"

Mărturisirea unui evreu antisionist și creștin, despre Evrei: "De curând am primit un telefon de la un distins profesor de la Georgetown University, Washington, care mi-a pus următoarea întrebare: Ce vor ei de la Dr. Waldheim? I-am răspuns instinctiv: Scumpul meu Profesor, noi Evreii încă îl mai urim pe Isus Hristos după 2000 de ani, și el nu a fost membru al SS-ului și nici al S.A.-ului, Isus Hristos nu a omorât Evrei ca Moise, nici nu ne-a înșelat ca Iacob, și nici nu a colaborat cu Filistenii ca David. Bunul meu prieten, noi Evreii suntem bolnavi, Nouă ne place să urim." (The Fear of the Jews Syndrome, R.R.M. Jurjevich, p. 42)

Citând mai departe din Jurjevich, pag. 248: "Jocul murdar al Sionistilor are o deosebită însemnătate pentru această carte "Fear of the Jews Syndrome", și spălatul creierelor la Americani. Rolul lor este de a întări nevrosa Americanilor ca să-i țină în frică față de Evreii feroși".

"Pentru ei nu este important să câștige un caz, cum a fost acela al lui Damianiuk, care a fost deportat în Israel. Impotrant pentru ei este să întrețină o imagine a Evreului persecutat, a unei națiuni în permanent pericol. O astfel de șaradă este folosită pentru a intimida oamenii politici, liberali sau conservatori, și pe lașii Americani în general. Aceștia iau în serios amenințarea că oricine intră în contradicție cu Evreii va avea de suferit mult.. Dar chiar dacă ei nu reușesc să obțină o condamnare, majoritatea lașă a

Americanilor rămân impresionați de forța lor politică și se vor feri și mai mult din calea Evreilor. Astfel populația este menținută într-o stare de docilă supunere, iar talmudiștilor le rămâne mâna liberă să ducă la îndeplinire conspirația lor anti-Americană. Ținându-i pe politicieni la respect, întâlnesc puțină opoziție sau chiar de loc în calea lor.

"Nu există nicio îndoială că talmudiștii sunt super-maeștri în terorism și în manevrarea maselor populare. Primul lor experienț cu masonii și cu Iluminații în organizare de teroare în timpul revoluției franceze i-a învățat o mulțime de lucruri și anume, cu cât vărsarea de sânge este mai monstruoasă, cu atât mai demoralizată rămâne populația și ca urmare, dorința de rezistență le iese din cap. Marx a tras și el învățăminte din greșelile Jacobinilor și a propus o teroare și mai sângeroasă în revoluția comunistă ce urma să vină, iar Lenin și Stalin au împins această teroare încă și mai departe.

"Protocoloalele înțeleptilor Sionului îndrumă populația să trăiască în privațiuni, să nu se revolte împotriva terorii. Șaptezeci de ani a fost ținut poporul rus într-o neuroză care le amenința existența. Grijă ca să-si procure hrană și îmbrăcăminte și brutalitatea conducătorilor comuniști, cu gulagurile lor deschise, au ținut omul animalizat în strictă supraveghere, resemnat de moarte și servil. Acesta este drumul care-i pregătește pe Americani spre sindromul fricii de Evrei, prin intimidare.

"Un alt scop important al hărtuvelilor provocate de sioniști și al pericolului pe care l-ar prezenta antisemitismul scornit tot de ei, este ca să-și țină turma sub control. Mărind pericolul antisemit, evreii bogați devin mai darnici la colectele de bani ce se fac, iar poporul devine mai docil, mai răbdător și mai vigilent față de creștini.

Alți autori despre anti-semitism

Jules Isac spune că antisemitismul creștin este forma cea mai periculoasă de antisemitism, și în această afirmație a sa se ascunde o declarație de război Creștinismului. Marii dușmani ai judaismului în trecut au fost Monarhia și Biserica. Prin revoluția franceză și prin permanenta conspirație instaurată de atunci împotriva așezării străvechi europene, ei au reușit să dărâme monarhiile și acum își concentrează întreg efortul lor distructiv asupra Bisericii.

Jules Isac găsește izvoarele antisemitismului în sfintele evanghelii și în învățăturile sfinților părinți ai Bisericii creștine, pentru că acum Biserica este cea mai mare piedecă în drumul lor spre dominarea lumii. Viitorul trebuie să fie al Dumnezeuului lor și al poporului ales de El. Asta este lozinca lor pentru timpurile de acum. Aici trebuie să fie concentrat întreg efortul lor, și în această luptă Jules Isac este un purtător de steag. Despre lucrarea sa Isus și Izraelul, Rabi în cartea sa Anatomie du Judaisme français, la pag. 183 spune: "Isus și Izraelul publicată în 1948, este cea mai iscusită armă de luptă împotriva unei deosebit de dăunătoare doctrine creștine".

Antisemitismul n'a apărut însă pe pământ odată cu Creștinismul. El a răsărit odată cu apariția Evreilor și venirea lor în contact cu alte popoare. A. Roudinesco scrie despre antisemitism în cartea sa Le Malheure d'Israel, p. 11 următoarele::

"Ura împotriva Evreilor este foarte veche; ea a apărut înaintea erei creștine, din primul moment când Izraeliții au venit în contact cu alte popoare. Anti-judaismul a înflorit în toate climatele și în toate epocile; este singurul fenomen istoric care a rezistat uzurii timpului."

Bernard Lazare în prefata la cartea sa Antisemitismul spune

"O opinie atât de generală ca și antisemitismul, care a înflorit în toate țările și în toate epocile, înainte și după era creștină, la Alexandria, la Roma, în Antiohia, în Arabia, în Persia, în evul mediu și în Europa modernă, într'un cuvânt, în toate părțile lumii unde sunt sau au fost Evrei, o astfel de opinie, după părerea mea, nu putea să isvorască numai din capriciu sau din pură fantezie, ea trebuie să aibă cauze foarte adânci și serioase.

Si în continuare, tot citându-l pe Bernard Lazare:

"Oriunde s'a așezat Evreul, după ce a încetat de a mai fi o națiune care să-și apere libertatea și independența, se observă apariția antisemitismului, sau mai corect spus, a anti-judaismului, pentru că antisemitismul este un termen ales greșit, care-și are rațiunea de a fi numai în timpurile noastre.

"Dacă această dușmănie, această repulsie față de Evrei s'ar fi arătat numai într'o singură țară și la o anumită epocă, s'ar putea ușor conta pe cauze locale ale acestui sentiment. Dar această rasă a fost obiectul urei tuturor națiunilor în mijlocul cărora s'a așezat. Din moment ce inamicii Evreilor aparțin la rase diferite, care sunt așezate departe una de alta, guvernate de legi diferite și de principii opuse, cum nu au avut aceleași obiceiuri și sunt diferite una de alta în viața lor spirituală încât nu au putut să judece la fel asupra niciunui subiect, trebuie să fie o cauză generală a anti-semitismului care sălășluiește în ei înșiși, în Evrei, și nu în cealaltă parte a antagonismului, (Bernard Lazare p. 7-8)

"Si mai departe tot Bernard Lazare, despre care Lexikon des Judentums apărut în 1967 în C. Bertelsmann Verlag, spune că este scriitor și publicist, autor de studii asupra anti-semitismului, autor al cărții Judaismul ca bază pentru demnitatea umană, poet, autor al Le miroir de legende, în cartea citată spune:

"Ce virtuți și ce vicii au atras asupra Evreilor această

captivitate într'alta, dintr'un exil într'altul, ceea ce le-a fost impus sau și-au făcut-o ei de bună voie. Și această încăpăținare a lor nu va dispărea decât odată cu moartea ultimului dintre ei."

"Nu este surprinzător că din timpurile ancestrale și până astăzi, Evreii au trezit peste tot o adversitate deschisă sau înăbușită, care s'a exprimat aproape peste tot de la un antisemitism speculativ până la masacre feroce..."

A N E X E

Portretul unui Evreu

Să lăsăm în continuare să se descrie evreul pe el însuși într'o țară civilizată, într'o lume creștină, pentru a vedea care sunt cauzele nemulțumirii sale. Acesta este și titlul unui capitol din cartea lui Léon de Poncins, Judaism and the Vatican, pe care-l redăm în întregime: pag. 123-28:

În 1962 un scriitor evreu din Tunis, A. Memmi, care a trăit mai mulți ani în Franța, a publicat o carte numită Portretul unui evreu. Această lucrare este foarte instructivă pentru că ea ne oferă un portret în care sunt prezentate cu toată claritatea sentimentele unui Evreu confruntat cu o veche civilizație creștină ca cea a Franței, atitudine care totuși nu este caracteristică numai Franței ci oricărei alte țări creștine.

Pasajul ce urmează ne redă nemulțumirea și ceeace-l stânjenea mai mult când era vorba de trecutul istoric al Franței: Nu Gali, vă rog. Destui Celți, vechi Romani și Arabi cuceritori. Pentru că mă simt singur și desbrăcat. Strămoșii mei n'au fost Gali, Celți, Slavi, Romani, Arabi sau Turci...

"Niciodată nu am fost în stare să spun "Noi" fără a tresări când concetățenii mei se mândreau cu pedigreeul lor istoric. Niciodată nu l-am auzit pe un Evreu spunând "Noi" fără să tresară și el."

"Există un antagonism național și rasial între Evrei și

celelalte naționalități, însă este unul și mai adânc, acela religios.

De acum înainte vorbește Memmi:

"Când cu ani în urmă am părăsit Tunisia ca să vin în Franța, eram conștient că părăsesc o țară arabă însă nu știam că vin într'una catolică. Câteva săptămâni au fost suficiente ca această impresie să mi se impună...

Curând am descoperit că realitatea franceză este un amestec inextricabil între liberalism și catolicism, între clericalism și anti-clericalism, însă temelia comună creștină este prezentă peste tot, câteodată mai ascunsă, altădată mai evidentă. "Franța rămâne însă o țară profund catolică, exact cum este America protestantă...

"Când eu călătoresc în interiorul acestei țări, ce-mi arată ea mie cu atâta mândrie? Ce-mi doresc eu mai întâi să văd? Sunt multe biserici, capele, statui de-ale Fecioarei, obiecte de rugăciune, dar foarte puține alte lucruri. Am verificat exactitatea acelor descrieri la literații ortodocși: localitățile sunt îngrămădite în jurul bisericilor, în jurul turnului cu clopote, care poate fi văzut de departe și par cu adevărat să le protejeze.

"Este așa numai în Franța? Nici pe departe. Am fost mirat și infuriat când am citit într'un ziar declarația lui Togliati, liderul partidului comunist italian, încurajând și binecuvântând pe tinerii comuniști care au primit comuniunea Bisericii. Am fost conștient că totul a fost o chestiune de strategie, însă dacă trebuie să fie o astfel de strategie, înseamnă că există și o realitate care trebuie eludată. Și realitatea poporului italian este profund catolică, ca și cea spaniolă sau poloneză..

Situația mea religioasă nu este atât rezultatul unei profunde evlavii, ci faptului că eu nu aparțin religiei la care aparține lumea inconjurătoare, că eu sunt un Evreu între

ne-Evrei. Si asta inseamnă că și copiii mei, rudele mele, prietenii mei se vor găsi des în aceeași situație. Eu sunt mereu într'o oarecare măsură inafara lumii religioase, a culturii și a societății căreia în alte privințe aparțin.

"Legea într'o țara creștină este ușor deghizată și adesea trădează inspirație creștină; legea în țările arabe este legea musulmană, luată ca de la sine înțeles și acceptată ca atare.

"Religia unui ne-Evreu este, de fapt, peste tot, pe stradă, în instituții, în vitrine, în monumente, în discuții, chiar și în aier: arta, morala și filosofia sunt creștine, chiar și geografia. Tradiția filosofică învățată în școli, marile motive în pictură și sculptură sunt impregnate cu creștinism, care este și legea căsătoriei și a divorțului. Când am fost în Rivera anul trecut, m'am amuzat să văd că satele poartă nume de sfinți: St. Tropez, St. Maxime, St. Rafael, St. Aygulf. Numărul este uimitor. Este acelaș lucru ca și la stațiunile de metro în Paris. Primul lucru ce m'a supărat în Paris, un oraș pe care de altfel îl iubesc, este că are o temelie religioasă. Lucrând parte din zi într'o întreprindere la o indeletnicire mizerabilă, trebuia să stau noaptea târziu pentru a putea face progrese cu studiile mele. În fiecare dimineață am fost deșteptat - și spre disperarea mea, de repetate ori în aceeași dimineață - de clopotele care dăgăneau prelung, apoi încetau și o reluau iară când eu adormeam din nou. Cu adevărat trăiam într'un hotel modest, nu departe de o biserică, însă în acest oraș oriunde te găsești la doi pași de o biserică. Acele clopote chemau oamenii la datorie pe care o împărtășeau cu alți semeni de-ai lor și ele constituiau simbolul aceleiași origini. Pentru mine însă ele erau un semnal de excludere din această comunitate. Eu eram într'o țară catolică, și fiecare găsea acele clopote ca normale și poate chiar plăcute, inafară de mine și cei ca mine care erau necăjiți și plictisiți. O rebeliune fără speranțe, și totuși, ne-Evreii care nu erau necăjiți, poate nici treziți, reprezentau numărul și forța. Tot ceea ce-i privește, tot ceea ce le convine, este lege. Acele clopote nu sunt decât ecoul familiar al sufletului lor comun...

seama că mulțimea țipa. A mers direct la cei ce duceau crucea, o smulge din mână lor, o trânteste la pământ și începe să o calce.

Nu am înțeles fapta lui decât mai târziu. Neliniștea își găsește ea câteodată cea mai bună expresie. Spre nenorocirea noastră, idiotul a reacționat în felul său înaintea crucilor, a preoților și bisericilor, care sunt simboluri de ostilitate concentrată. Este lumea străină care ne inconjoară din moment ce am părăsit granițele înguste ale ghetoului.

"Acuma sunt convins că istoria popoarelor, experiența lor colectivă, este o istorie religioasă; cu toate că ea nu este marcată numai de religie, dar trăește și se exprimă prin religie. A fost o mare greșală că am încercat să înțelegem trecutul popoarelor fără să dăm atenția cuvenită religiei. Nu-i nici un motiv de bucurie sau de supărare, ci numai unul de constatare a importanței extraordinare ce o are.

"În timpul săptămânii de dinainte de Crăciun, discursurile științifice și politice la radio și televiziune încep toate cu invocarea: "În aceste zile când inimile tuturor sunt ca și ale micului prunc...

A tuturor oamenilor?

În mod precis nu și al meu. Eu nu aparțin acestei comunități. Unul din primele gesturi ale lui de Gaulle a fost să se adreseze Papei, rugându-l să binecuvanteze Franța și pe Francezi. Este Evreul parte a Franței? Dacă e așa, atunci cum i-ar conveni lui ca să fie Franța binecuvântată de Papa, incluzându-l și pe el? De fapt, șeful statului a acționat ca și când n'ar exista și evrei în Franța. Si este adevărat că ei abia contează, încât nici nu îndrăznesc să se numere și pe el. Altfel cum poate el permite șefului de stat, reprezentantul său, să apeleze la Biserică în numele său? Nuntiu Papal este decanul corpului diplomatic. Cu ce drept, dacă nu prin admiterea pre-eminentei religiei catolice, care nu este si a lui ?

Isi dau seama creștinii ce înseamnă numele lui Isus pentru un Evreu? Pentru un creștin, și chiar pentru un ateu, el evocă sau poate evoca câteodată, o ființă de o bunătate infinită, care se oferă singur ca jertfă pentru mântuirea oamenilor, care dorește să continue toate filosofiiile trecute și toate prescripțiile morale. Pentru creștinul care mai este încă credincios, Isus simbolizează și împlinește partea bună a eului său. Creștinul care nu mai crede, care nu prea ia în serios aceste idealuri, el poate chiar să regrete, să-l acuze pe preot de incompetență sau de desamăgire. Dar cu toate că el denunță credința ca pe o iluzie, totuși nu se îndoiește de grandoea ei. Pentru evreul care crede și practică religia sa, Creștinismul este cea mai mare uzurpare teologică și metafizică a istoriei; este un scandal spiritual, o subversiune și un blestem. Pentru toți Evreii, chiar dacă sunt atei, numele lui Isus este simbolul unei amenințări, a unei amenințări teribile care atârna deasupra capului lor de secole, care poate în orice moment exploda într-o catastrofă ale cărei cauze ei nu le cunosc și pe care nici nu o pot preveni. Acel nume este parte din acuzația absurdă și nebună, însă atât de crud eficace încât face viața socială de nesuportat. Acel nume a devenit semnul unui aparat imens care îl impresoară pe Evreu, îl condamnă și-l exclude. Sper ca prietenii mei creștini să mă ierte. Ca ei să înțeleaga mai bine, lăsați-mă să spun că pentru Evrei Dumnezeu lor (al Creștinilor) reprezintă, oricum ai lua-o, pe Satana, dacă, așa după cum spun ei, Satana este simbolul și esența tuturor relelor pe pământ. Nedrept și atotputernic, de neînțeles și aplecat să distrugă ființele umane neajutorate". ("... to the Jews, their God is, in a way, the Devil, if, as they say, the Devil is the symbol and essence of all evil on earth, iniquitous and all-powerfull, incomprehensible and bent on crushing helpless human beings.")

"Intr-o zi în Tunesia, un evreu idiot (noi mereu avem un anumit număr dintre cei care vânează cimitire și intruniri), văzând o procesiune funerară, a fost deodată apucat de o furie de necontrolat. Cu cutitul în mână, se năpustește asupra procesiunii izbind în stânga și'n dreapta. Idiotul, nedându-și

și națiuni de-ale ne-Evreilor care ne refuzau și ne izolau pentru că eram Evrei, noi tânjeam ca să fim una cu toți oamenii și așa, până la urmă, a deveni oameni ca și ceilalți.

Din nefericire, ori ne amăgeam pe noi înșine, ori am recăzut într-o perioadă de regresie, sau simplu că am îmbătrânit, trebuie să mărturisesc că acele reziduri erau atât de încăpăținate ca și buruienile care nu mai pier și care persistă să rămână structura fundamentală în viața națiunilor, aspect esențial în existența lor colectivă. Perioada de după război a cunoscut o reînviere a religiilor dealungul Europei. Comuniștii, care-și țin degetul pe pulsul națiunilor, făceau curte tinerilor catolici, oferindu-le brațele deschise și ei se auto-numeau patrioți și naționaliști. Socialiștii nici nu mai aveau nevoie să recurgă la astfel de trucuri.

După toate aparențele, noi suntem condamnați religiilor și naționalităților încă pentru multă vreme. Încă odată, eu nu fac aici judecată, ci simplu iau act de stările de lucruri.

Ce o să devenim noi? Ce o să devină speranțele noastre? Ceeace noi simțeam ca stare incurcată, ceeace noi încercam să suprimăm prin a refuza societatea de atunci, eu nu pot, și nici nu doresc să fac un secret din ea. Starea religioasă a națiunilor fiind ceeace este, și națiunile fiind ceeace sunt, Evreul se găsește într-o anumită măsură înafara comunității naționale (What we felt confusedly, what we were trying to suppress by rejecting the society of those days, I neither can, nor do I wish to make a secret of any longer. The religious state of nations being what it is, and nations being what they are, the Jew finds himself, in a certain measure, outside of the national community.)

"Istoria țării în care eu trăiesc este pentru mine o istorie de împrumut. Cum aș putea eu simți că Ioana d'Arc ar fi un simbol pentru mine? Aș putea eu să percep împreună cu ea vocile patriotice și creștine?

"Da, mereu religia! Insa arată-mi o cale care să separe tradițiile naționale de cele religioase... Este imposibil pentru mine să mă identific in mod serios cu trecutul unei alte națiuni."

* * *

Aceasta este soarta evreilor de sute de ani, să peregrineze peste tot, să se plângă de toate și de toți, și să fie întâmpinați cu aceeași indiferență, refuz sau dușmănie peste tot; să-și bage nasul in toate treburile, încercând să le influenteze, să le schimbe, să le intoarca pe dos, pentru a-și putea asigura avantaje din orice situatii, fie politice, fie morale, fie materiale. Este un blestem care-i inrobește răului, care-i face să strice tot, să altereze tot pentru a crea anarhie și haos. Este mediul lor prielnic ca acela al viermilor, care rod și distrug totul pe dinăuntru, așa cum o spune însuși É. Faure, eruditul lor intru ale anti-semitismului.

Sunt redate aici fragmentar și rezumativ învățăturile și experienta unor oameni și instituții de prestigiu, cuprinse in studii sânguincioase și prezentate cu toată obiectivitatea. Fie ca ele să fie de folos celor de bună credință in incleștarea cu care este confruntata Creștinătatea in vremile ce le trăim.

Vasile Conta

*

CHESTIUNEA EVREIASCA

— Discurs parlamentar —

1879

CHESTIA EVREIASCĂ ¹⁾.

D-lor Deputați, volu avea onoarea să complectez argumentele d-lui Blarenberg; bineînțeles că volu considera chestiunea dintr'un alt punct de vedere, pentru a complectă zisele d-lui Blarenberg.

D-lor, ni s'a făcut o mare nedreptate atât de către opiniunea publică din Europa cât și de către puterile cari au semnat tractatul dela Berlin, cari cred că sunt în drept să ne condamne că noi am călcat prin legislațiunea noastră internă principiile dreptății și ale umanității, admise în veacul nostru de popoarele civilizate.

El bine, înainte de a trece la alte chestiuni, astăzi volesc numai să resping aceste atacuri, să le resping cu oarecari considerațiuni științifice; și vă rog, să nu ziceți că aceste considerațiuni s'ar putea spune numai într'o academie și nu într'o cameră legislativă; căci, când știm că o falsă interpretare a unui principiu științific servește ca bază și opiniunii publice mistificate și Puterilor semnatare ale tractatului de Berlin, pentru a zice că servește cauza umanității când vin și ne apasă pe noi, atunci suntem și noi în drept, avem chiar datoria de a dovedi că sau se înșală în ceeace spun, dacă sunt de bună credință, sau întrebunțează aceasta ca un pretext în scopuri rele și culpabile. Deaceea vă rog,

¹⁾ Discurs ținut în ședințele Adunării Deputaților din 4 și 5 Septembrie 1879. (Vezi noțele dela sfîrșitul volumului).

să-mi acordați atențiunea dv. pentru câteva minute numai pentru această chestiune mai mult teoretică.

D-lor, s'au găsit în Europa publiciști eminenți, oameni prelinși foarte învățați, cari au susținut că Art. 7 din Constituțiunea noastră ar fi contra ideii veacului nostru, contra științei; ei bine, voiu cercă să dovedesc—și aci poate că mă volu depărta în câtva și de opinia d-lui Blarenberg—că Art. 7 așa cum este redactat este, pentru onoarea Națiunii Române, conform și cu știința și cu ideile veacului nostru.

D-lor, este recunoscut de către chiar acela cari ne atacă azi, că cea dintâiu condiție, pentru ca un stat să poată exista și prospera, este ca cetățenii acelu Stat să fie din aceeaș rassă, din acelaș sânge, și aceasta este ușor de înțeles. Mai întâiu indivizii de aceeaș rassă se căsătoresc obișnuit numai între dânsii, căci numai prin căsătorie între dânsii se menține unitatea de rassă pentru toți acel indivizi; apoi căsătoria dă naștere la sentimentele de familie, cari sunt legăturile cele mai puternice și cele mai durabile din câte leagă vreodată pe indivizi între dânsii; și când ținem seama că aceste legături de familie se întind dela individ la individ până când cuprind întregul popor al unui Stat, vedem că toți cetățenii cari constituiesc Statul, sunt atrași unul către altul prin un sentiment general de iubire, prin aceea se numește simpatia de rassă. Mai mult decât atât. Dacă ținem seama că acelaș sânge curge în vinele tuturor membrilor unui popor, înțelegem că toți acești membri vor avea prin efectul eredității, cam aceleași sentimente, cam aceleași tendințe și chiar cam aceleași idei; așa încât la vreme de nevoie, la ocaziuni mari, inima tuturor va bate în acelaș fel, mintea tuturor va adopta aceeaș opinie, acțiunea va urmări acelaș scop, cu alte cuvinte națiunea care va fi de o singură rasă va avea un singur centru de gravitate și Statul care va fi format din o astfel de națiune, acela și numai acela va fi în cele mai bune condițiuni de tărie, de trăinicie și de progres. Prin urmare, după cerințele chiar ale științei, cea

dintălu condițiune pentru existența unui Stat este ca poporul să fie din aceeași rasă. Ei bine, acest adevăr este acela pe care se bazează principiul naționalităților de care se face atăta vorbă în lumea civilizată. Acest principiu al naționalităților se înțelege că nu se raportă decât la rasă și nici-decum la ceea ce se numește supușii acelui Stat, fără deosebire de rasă, căci atunci principiul n'ar mai avea nici o aplicare. Ei bine, acest principiu este atât de adânc înrădăcinat astăzi în conștiința tuturor oamenilor, fie oameni de stat, fie simplii cetățeni, încât astăzi toate constituirile și toate reconstituirile de state nu se mai fac în lumea civilizată decât după principiul naționalităților (*aplauze*). Apoi să nu se mai zică atunci de către publiciștii evrei, sau evreofili, că baza Statului ar fi numai simplul interes material comun al concetățenilor, fiindcă vedem dincontră, că tocmai veacul nostru este acel care a dat naștere principiului naționalităților, și tocmai principiul acesta prevalează astăzi din ce în ce mai mult. Și acest principiu este cu atât-mai necesar, cu cât forma organică a unui Stat este democratică, precum este a României.

Înțelegeți foarte bine că altădată, și la noi și în alte State, au putut foarte bine să fie la un loc fel de fel de rase, fiindcă atunci masa poporului nici nu avea drepturi politice; era un singur om sau o singură clasă care domnia și astfel afacerile Statului aveau în toate cazurile o singură direcțiune. Dar astăzi când regimul este democratic, când poporul la parte la afacerile publice, cum ar putea să fie unitate de acțiune și de direcțiune în conducerea Statului când poporul ce conduce Statul nu ar fi de o singură rasă, și prin urmare nu ar fi în el unitate de tendințe, unitate de aspirațiuni? (*Aplauze*).

D-lor, este adevărat că aceasta nu împiedică admiterea străinilor la cetățenia unui Stat, dar cu o condițiune: ca acel străin să se contopască în națiunea dominantă; cu

alte cuvinte, să se amestece cu totul așa încât la urma urmei să rămâne în Stat tot unul și același sânge.

Acestea sunt singurele principii științifice ale naturalizării. Așa dar, pentru ca naturalizarea să fie folositoare, rațională și conformă cu știința, ea nu trebuie acordată decât acelor străini cari se contopesc sau se dispun a se contopi prin căsătorie cu indigenii. Altmintrelea, înțelegem bine că dacă s'ar acorda cetățenia la indivizi cari nu au aplicarea și nici nu o pot avea, de a se contopi în sângele rasei dominante, atunci ar fi a expune acea țară la o luptă perpetuă între tendințe contrarii (*aplauze*). Nu zic că nu se poate, ca diferitele rase ce ar exista într-o țară să albă câteodată un interes comun; ca tendințele ereditare ale altela de aceeași împrejurări. Cât timp această stare de lucruri ar dura, împământeniții și cu pământenii ar trăi negreșit în pace. Dar împrejurările se schimbă și cu ele se poate schimbă și interesul deosebitelor rase; și dacă nu astăzi, mâine; dacă nu mâine, poimâine, tendințele împământeniților se vor găsi în conflict cu tendințele pământenilor, și atunci interesul unora nu va putea fi satisfăcut fără sacrificiul interesului celorlalți; și atunci va fi luptă de existență între o rasă și alta; vor fi lupte înverșunate, cari nu vor putea fi determinate decât sau prin dizolvarea completă a Statului, sau când una din rase va fi zdrobită cu totul pentru a rămânea iarăși o singură rasă dominantă în Stat.

Acestea fiind datele științifice pe cari orice om adevărat învățat le cunoaște și le admite, să vedem acum dacă art. 7 din Constituțiune păcătuiește ceva în contra lor.

Ce zice art. 7 din Constituțiune?

Zice că împământenirea nu se poate acorda la străinul de rit necreștin; și pentru ce? Pentru cuvântul foarte simplu că acei de rit necreștin nu se contopesc cu noi prin căsătorie și nu s'au contopit niciodată. Se știe că art. 7 nu vorbește de botentoși, nici de cafri, vorbește de acei necreștini, cari vin obișnuit la noi în țară; însă necreștinii cari vin în țară

sunt jidanii și cel mult mahometanii; ei bine, istoria noastră națională și experiența de toată ziua, ne-a dovedit și ne dovedește că dintre toți străinii cari vin la noi, turcii și mai cu seamă jidanii sunt acela cari nu se amestecă niciodată cu noi prin căsătorie, pe când ceilalți străini ruși, greci, italieni, germani, se amestecă cu noi prin căsătorie și se contopesc cu noi, dacă nu la întâia generație, la a doua sau la a treia, dar în fine, vine un timp când nu mai este nici o deosebire între acel străin și noi, nici în privința sângelui, nici în privința iubirei de patrie. Nu tot așa este însă și cu jidanii.

Ei bine, când o experiență de mai multe veacuri făcută în propria noastră țară ne dovedește acest fenomen social, că necreștinii nu se amestecă cu noi, când, zic, există c astfel de experiență pentru noi, nu este permis legiuitorului român, să nu ție seamă de dânsa.

Deaceia legiuitorul din 1866 a lucrat și prudent și rațional, când a oprit dela împământenire pe străinii de rit necreștin. Dar apoi mai este încă și o altă considerațiune care vine în apărarea art. 7. Se tot zice că la urma urmel este în art. 7 o deosebire de religione, și că este enorm ca în veacul al 19-lea să se facă deosebire de drepturi civile și politice, după deosebirea de religione. Ei bine, eu voi zice că este enormă confuziunea care se tot face între religione în înțelesul dreptului public modern și între ceeace se numește religie în limba vulgară. Religia în înțelesul ideilor veacului XIX este aceea care se ocupă numai de lucrurile nepământenești ce nu au a face nimica cu organizarea socială. Aceasta este religia tolerată, religia care nu influențează asupra drepturilor civile și politice.

Dar sunt și religii de acelea cari se amestecă cu lucruri cari nu sunt de domeniul religiunii, astfel religiunea judaică, ea și cea mahometană, este o organizare socială și politică îmbrăcată cu forma religiunii; cu alte cuvinte este o organizare socială teocratică.

Așa în religiunea mahometană, în Alcoran, precum și

Domnilor deputați! Am avut onoarea să încerc erii a dovedi, că art. 7 din Constituțiune, astfel cum este redactat, nu este deloc contra ideilor veacului nostru, și tot deodată este un articol care ne garantează în modul cel mai sigur naționalitatea noastră.

Astăzi vreau să vă dovedesc dv., că chiar dacă art. 7 ar fi într-o câțiva vișlos, nici atunci n'ar trebui să-l modificăm în favoarea Jidanilor, pentru că orice modificare în favoarea lor ar mări primejdia care există deja pentru existența naționalității noastre. Pentru a face această dovadă, îmi va fi destul să vă fac cunoscut pe Jidanii.

Ce sunt Jidanii, d-lor? Se deosebesc ei, după cum pretind, de ceilalți conlocuitori a lor numai prin aceea că au credințe religioase deosebite? Nu!

Jidanii constituiesc o națiune distinctă de toate celelalte națiuni și dușmană acestora. Mai mult decât atât: putem zice că Jidanii sunt națiunea cea mai bine constituită și cea mai distinctă, din toate națiunile care sunt pe lume. Mai întâi, nu le lipsește nimica pentru a constitui o națiune. Lucrul principal că descind dintr-o singură rasă care s'a păstrat totdeauna pură. Apoi, în complexul lor de legi, în Talmud, au legi politice, civile, administrative, legi de ordine publică, până și de igienă publică și privată; astfel că nu le lipsește nici o lege dintre acele care au de scop constituirea unei națiuni. Mai mult decât atât, au chiar o patrie. Este adevărat că nu o patrie reală, ci o patrie imaginară, Palestina; însă o patrie pentru care au atâtă iubire, atâtă patriotizm, încât nu le mai rămâne iubire și patriotizm pentru o altă patrie.

Am zis Palestina, să nu credeți că această Palestină e numai mai decât cea din Asia; după credința lor Palestina este țara acela unde Mesia, care are să vie, va stabili o împărăție Jidovească. Acea Palestină, împărăție Jidovească, va putea fi stabilită și la noi. Astfel, prin Palestină ei înțeleg o țară ideală al cărei loc nu este fixat încă în lume și pentru care

Jidanii au atâta iubire încât nu mai pot iubi și o altă patrie. Atât de mult o iubesc, încât în toate rugăciunile și actele lor religioase nu lipsesc de a o invoca și de a-l mărturisi iubirea lor. Este un obicei ca la toate sărbătorile cele mari, când se despărțesc din Sinagoga lor să-și zică: „la revedere în anul viitor la Ierusalim”; așa că în inima lor, în totdeauna este speranța de a dobândi acel Ierusalim și acea Palestină închipuită.

Ei bine, astfel au fost Jidanii de mil de ani; astfel au continuat a fi, și, din cele ce voiu avea onoarea a vă spune, veți vedea că astfel vor continua a fi: un popor deosebit, cu patrie deosebită, pe cât timp vor continua să rămână Jidani.

Penru a ne convinge despre aceasta e destul să aruncăm o privire asupra organizațiunei pe care le-a dat-o Moise. Dv. știți că Moise a organizat această națiune depe când ea se afla rătăcind prin pustiiile Arabiei; și a organizat-o astfel încât să poată subzista ca națiune distinctă, sau vor avea o țară a lor, sau nu vor avea, găvind pământul făgăduinței sau negăsindu-l, trăind singuri sau amestecați cu alte popoare.

Mal întâiu știți că Moise le-a dat o organizațiune politică împărțind poporul în diferite triburi, subtriburi, etc., și punând în capul fiecăreia din aceste diviziuni câte un magistrat, care avea și autoritatea guvernamentală și dreptul de a interpreta și aplica legile. Astfel de magistrați, cari s'au continuat prin tradițiune până în zilele noastre, nu sunt alții decât rabinii lor de astăzi.

Afară de legi politice, Moise le-a mai dat și legi civile și domestice. Ceeace este mai remarcabil în aceste legi, este că Evreii sunt opriți de a se contopi cu străinii prin căsătorie. Apoi le-a mai dat legi de ordine publică, etc.

În sfârșit pentru a face ca această legislațiune să rămână cristalizată, să rămână pentru totdeauna așa, a îmbrăcat-o sub forma religiei, ca astfel să rămână perpetuă ca și adevărul religiei.

Pentru a da acestei legislațiuni caracterul religios, și pentru a asigura astfel conservarea națiunii evreiești, Moise a spus evreilor lucrul următor: Dumnezeu a făcut un contract cu strămoșii Jidovilor, cu Avram, Isaac și Iacob, prin care Dumnezeu se obligă să nu iubească decât pe poporul Israelit și să urască pe toate celelalte națiuni; să facă bine poporului Israelit și să facă tot răul posibil celorlalte națiuni; se obligă ca, după un timp mai mult sau mai puțin lung, să subjuge, să robească toate celelalte popoare poporului Jidoveșc; pentru care scop va trimite pe Mesia cel așteptat, care va fonda împărăția Jidovească, căreia vor fi supuse toate popoarele. Însă, pentru ca această promisiune să poată fi realizată, trebuie ca Jidanii să nu se amestece prin căsătorie cu străinii, pentru ca Dumnezeu să poată distinge sângele lui Israel, pe care trebuie să-l protejeze, din sângele străin pe care trebuie să-l prigonească.

În schimbul acestor obligațiuni luate de Dumnezeu, Jidanii la rândul lor, au luat obligația de a observa toate legile date de Dumnezeu; și nu numai legile religioase, dar și cele civile și politice, care sunt legate toate cu legea divină.

În puterea acestor legi Jidanii sunt obligați a se iubi unul pe altul, precum Dumnezeu îi iubește pe dânsii, iar de altă parte a ură pe străini, precum Dumnezeu îi urăște. El trebuie să-și facă bine unul altuia, precum Dumnezeu le face lor bine; dar trebuie să facă rău străinilor, pentru a-i slăbi, a-i subjuga și a pregăti astfel domnirea Jidanilor, sub conducerea lui Mesia asupra lumii întregi. El trebuie să fie morali, între dânsii, dar față cu străinii pot să fie și imorali, când prin aceasta el pot ca să-l subjuge, căci nimic nu se poate considera de imoral, când este vorba de a se facilita prin aceasta venirea lui Mesia și stăpânirea lumii întregi de către Jidani.

Se înțelege că Jidanii, chiar după prescripțiile Talmudului, înțeleg să fie onești cu străinii într'atât, încât această oneștate se împacă cu interesele lor, dar, în cazul contrar, ei

pot—și chiar sunt datorți—să întrebuinteze, față cu străini, mijloace imorale precum : minciuna, calomnia, corupțiunea ; el trebuie să practice între dânsii virtutea, dar în același timp, trebuie să favorizeze la străini toate viciile. Prin aceste mijloace el sunt siguri de a se achita de datoria ce au contractat către Dumnezeu.

Toate acestea nu sunt niște închipuiri, ci sunt adevărate interpretări pe care Jidanii o dau Bibliei și Talmudului, acest din urmă nefiind altceva decât legea orală a lui Moise, păstrată prin tradițiune și colecționată în diferite timpuri de rabini.

Jidovii au executat acest contract pe care l-au făcut cu Dumnezeu, într'un mod foarte conștiincios dela început și până acum, și nu s'au desminșit niciodată.

Este interesant de a se ști care este secretul conservării așa de îndelungate a religiei judaice, pe când atâtea alte religii nu au putut subzista așa mult timp. Acest secret se află chiar în natura contractului pe care Jidanii cred că l-au încheiat cu Dumnezeu.

Dv. știți că în alte religii, superioare, omul este dator să facă binele tuturor oamenilor de orice rasă și să se abțină dela toate aplicările rele ce ar avea în privința acestora. Astfel că în aceste religii omul este tras oarecum de două curente : deoparte, curentul religiei îl trage spre Cer, obligându-l să-și înfrângă toate poftele rele ; iar pe de altă parte, poftele trupești îl trag spre pământ ; atunci, după cum va triumfa una sau alta din aceste atracțiuni, așa și religioana va avea mai multă sau mai puțină putere. Se înțelege că astfel de religii sunt destinate a fi părăsite atunci, când într'un moment dat, credincioșii ajung în acel grad de corupțiune, în care nu mai pot învinge poftele rele. Nu este tot așa cu religioana evrească. Ea tocmai ordonă credincioșilor să caute a pune mâna pe toate bunurile pământești, pentru a satisface cu dânscele toate dorințele trupești ; și pentru căpătarea acestor bunuri, ea permite a se da loc

fară frâu tuturor patimilor celor mai rele, când acestea se îndreptează contra străinilor, așa că Evreul este atras către bunurile pământești și spre rele de două curenți. Tot în aceeași direcțiune îl împing și poftele lui și religiunea, așa încât este natural ca la dânsul să fie mai tare fanatismul religios, decât la ceilalți oameni; și este natural, ca această religiune să-l atragă în toate timpurile, pentru că este legată de poftele trupei care sunt eterne.

Cu această dispozițiune de spirit și de inimă, cu acest caracter moral, Iidovii au trecut în câteva mil de ani prin o mulțime de țări, au trăit cu o mulțime de popoare și pretutindenea au fost același, pretutindenea purtarea lor nu s'a schimbat. Mai mult decât atât: pretutindenea pe unde au trecut au ruinat, au corupt și au ajuns chiar până a nimel poporul în mijlocul cărula au trăit. Așa dacă luați numai Egiptul, veți vedea că acolo, din cecece erau, un popor de vagabonzi calici, veniți de niurea, s'au ridicat acaparând totul, până când au ajuns să aibă drepturi politice, până când adică un ministru jidan a ajuns să conducă afacerile statului Egiptean. Atunci exploatarea și prigonirile lor contra Egiptenilor au ajuns la culme, încât aceștia s'au văzut nevoiți să-l masacreze sau să-l isgonească peste hotare.

Tot așa s'a întâmplat cu dânsii și în Babilonia. Aci ajungând să pună mâna pe putere, au ajuns o plagă pentru societate și a trebuit să aibă aceeași soartă, pe care au avut-o în Egipt.

Tot astfel li s'au întâmplat prin toate țările pe unde au mai trecut: în Imperiul Roman, cum știți, ei au avut în mai multe rânduri oarecari privilegii și drepturi politice, cari le-au fost în totdeauna ridicate înapoi, pentru că totdeauna ei întrebuițau aceste drepturi pentru exploatarea celor de alt neam, până când Romanii au fost nevoiți să le dea pe deapsea pe care o cunoașteți. În fine, în țările moderne, pretutindeni pe unde au fost, din evul mediu până astăzi, au avut aceeași purtare.

D-lor, cu această ocaziune volesc a rectifica o eroare produsă mai cu seamă prin sofismele și minciunile evreiești.

Se zice că Evreii au fost persecutați în evul mediu și în timpurile moderne, din cauza religiei lor, din cauză că ei au răstignit pe Christos, etc. Apoi, aceasta se poate combate printr'acest simplu argument: Jidanii nu au fost persecutați în momentul în care au intrat în vreo țară. Pretutindenea pe unde au fost persecutați, au trăit mai întâi în liniște două, trei, patru secole și apoi au fost alungați. Pentru ce? Dacă ar fi fost din cauza fanatismului religios, înțelegeți bine că din momentul când au intrat în țară, i-au știut oamenii că sunt jidani, că au răstignit pe Christos și celelalte, și din acel minut i-ar fi gonit. Ei bine, nu s'a întâmplat așa și lucrul nu se poate explica decât în modul următor: Mai întâi când au intrat într'o țară, din cauza lipsei lor de mijloace, din cauza pozițiunii lor inferioare, nu au putut face așa mare rău țarei; însă, cucât au avut mijlocul de a pune în practică relele lor deprinderi, cu atât au ajuns să fie ne-suferiți societății, nu din cauza religiei, dar din cauza deprinderilor lor rele; așa încât, când răul a ajuns la culme, peste două, trei secole, poporul s'a disperat și atunci l-a masacrat. Mai mult decât atât: în toate țările Jidanii au fost introduși în evul mediu, tocmai când fanatismul religios al popoarelor era mai mare și ei au fost masacrați tocmai la începutul timpurilor moderne. Sunt d-lor și țări, în care Jidovii au intrat la începutul timpurilor moderne, fără să fie persecutați, cu toate că era timpul persecuțiunilor, și a trebuit să stea și acolo un secol, două, trei până au ajuns ne-suferiți pentru ca să ajungă iarăși la același rezultat. Vedeti d-lor, că prin această argumentațiune se pot înlătura toate acele insinuațiuni jidovești că ar fi fost pretutindeni prigoniți numai din fanatism religios, și că prin urmare și azi, rezistența noastră contra lor nu este decât o rămășiță din acel fanatism.

Astfel au continuat Jidanii viața lor până în timpurile din urmă, până la revoluțiunea franceză. Când a început a se face mișcarea liberală în Europa, când republica Franceză a proclamat marele principiu de egalitate, umanitate, libertate și celelalte, Jidovii au fost cei dintâi cari au acaparat aceste idei, cari au strigat mai mult în numele egalității, cari au purtat mai mult steagul libertății pe ulițe; și cu toate acestea ei erau cei mai depărtați dela nivelul acelor idei umanitare. Jidanii s'au grăbit să invoace egalitatea pentru a profita de dânsa. Ei au considerat totdeauna și chiar astăzi consideră egalitatea și umanitarismul nostru, de care volesc să profite, întocmai precum un usurar Jidan profită de toate slăbiciunile mici ale celor risipitori. Astfel trag foloase și speculează umanitarismul nostru ca o slăbiciune, și nimic mai mult (*aplauze*).

Jidanii invoacă egalitatea și au început a o invoca chiar dela revoluțiunea franceză pentru a veni la împărțea tuturor bunurilor creștinilor, iar nu pentru a împărți și ei ceea ce este al lor; astfel, ei au pretins să se folosească de toate instituțiile de binefaceri, precum școli, spitale, cari au fost făcute din fonduri adunate în timp de secolii numai din punga creștinilor; ei au invocat egalitatea pentru a avea drepturi politice, onoruri, demnități, și pe toate acestea le-au avut; dar când creștinii au voit să le ceară ceva dela dânsii, ei atunci s'au pus în dosul principiului de libertate religioasă și au spus că nu le permite religia. Așa de exemplu, nicăieri n'au voit să renunțe la jurisdicțiunea civilă și politică a rabiniilor, pentru a se supune numai la jurisdicțiunea magistraților țării în care trăiesc; și a trebuit în Franța să se ia chiar măsuri severe pentru ca rabinii să fie controlați în conducerea comunităților lor pretinse pur religioase. Când creștinii au voit să între prin căsătorie în familia jidanilor, conform legilor civile ale țării, ei au zis că religiunea nu permite. Când li s'au cerut ca și ei să se supună la legile sanitare privitoare la tălerea cărnii, la pregătirea diferitelor mâncări

sau băutori, ei au răspuns că nu pot, pentrucă este contra religiei.

Imi aduc aminte cu această ocaziune de un fapt care aruncă o lumină vie asupra spiritului de care sunt animați Jidanii. Acum vreo doi ani rabinul principal din Pesta a fost invitat la masă împăratului actual al Austriei; după ce s'a întors, un alt rabin a aruncat asupra lui anatema, fiindcă a îndrăznit să se spurce cu mâncarea împăratului, care nu era cușeră; și n'a fost disculpat, decât după ce a dovedit că în realitate nu a mâncat, ci s'a făcut numai că mănâncă.

Jidanii când au putut au făcut și alte pretenții: s'a văzut Jidanii pretinzând în Germania ca ei să nu fie obligați a face Sâmbăta servicii publice, cetățenești, ca acelea de jurați, etc., fiindcă Sâmbăta este o sărbătoare religioasă și așa mai departe. Mai mult decât atât, când unii Jidani au făcut vreo instituție de binefacere, în genere ei au destinat-o numai Jidanilor, chiar în țările unde institutele de binefacere ale creștinilor le sunt deschise toate fără excepție.

Cu toată căldura cu care Jidanii au îmbrățișat ideile de libertate și egalitate ale revoluțiunii franceze, s'au găsit însă oameni cari au observat chiar depe atunci că Jidanii continuă, contra declarațiunilor lor, de a fi fost exclusiviști. Deaceia în Franța li s'au retras libertățile acordate în timpul revoluțiunii mari, până când vor dovedi că sunt și ei la nivelul ideilor umanitare pe cari le invoacă.

Mijloacele pe cari le-au întrebuințat Francezii, pentru a-l silii la această dovadă, vi le voiu aminti numai în treacăt, fiindcă sunt alți d-ni cari vor desvoltă această chestiune.

Știți că Talmudul a fost făcut mai întâiu la Tiberiada, puțin timp după Christos, de către 70 de rabini, și tot atunci aceea adunare de rabini a hotărât ca oricând și oriunde se vor aduna 70 de rabini într'o adunare, vor putea face în religione schimbări, cari să aibă tot atâtă autoritate și să fie obligatorii pentru Jidani ca și Biblia. În baza acestei dispozițiuni talmudice, Napoleon I, când a voit să încerce a asimila pe

Jidanii din Franța, a convocat un Senhedrin, o adunare de 70 rabini, și le-a pus mai multe chestiuni spre a vedea dacă este cu putință a face pe Jidani ca să se pue la nivelul civilizațiunii moderne. Așa, între altele, acel Senhedrin a fost invitat a se pronunța dacă Jidanii sunt opriți a intra în relații de căsătorie cu străinii; o altă întrebare, dacă Jidanilor le este impus a urâ pe străini; o alta: dacă ei sunt opriți tot de religiune de a se supune legilor țării în care trăiesc, și alte câteva întrebări de felul acestora. Ce s'a întâmplat? S'a întâmplat că acel 70 de rabini, n'au uzat—pot zice—decât de timpul necesar spre a redacta procesele verbale necesare, și, fără a se gândi mult, au declarat, după un simulacru de deliberare, în unanimitate, că Evreii pot să se căsătorească cu străinii, că sunt datori să iubească, pe străini, că trebuie a se supune legilor țării în care trăiesc, etc. Franța a luat acele declarațiuni de bune, s'a mulțumit cu ele și a dat Evreilor drepturi. Cu toate acestea au fost multe bănuțeli, că acele declarațiuni nu au fost sincere, căci toți știu, că în realitate, Talmudul obligă chiar, nu numai permite, obligă pe Jidani să întrebunțeze minciuna, spre a ajunge la scopurile lor, spre a-și satisface interesele lor. Așa că în realitate, acei rabini, oamenii cei mai fanatici între Evrei, au putut cu conștiința împăcată să facă acele declarațiuni, numai spre a câștiga pentru coreligionarii lor drepturi politice și civile, spunând poate în același timp, la urechea Jidanilor, că acele declarațiuni nu sunt obligatorii pentru ei. Această bănuială în contra marelui Senhedrin este sprijinită de următoarele împrejurări: Mai întâiu, cum se poate ca 70 de rabini fanatici, legați de religiunea cea mai exclusivistă, cea mai cristalizată care a fost vreodată pe pământ, să se înțeleagă atât de bine între dânsii, încât în unanimitate să primească a schimba puncte fundamentale din religiunea lor și aceasta într'un timp de câteva zile, pe când știm că au fost multe sinoade pe lumea asta, la alte religiuni, în cari nu s'au putut înțelege, nici după discuțiuni

foarte lungi și cari au dat naștere la felurite schisme, fiindcă erau totdeauna departe de a fi în unanimitate.

Altă împrejurare : Marele Senhedrin a zis, că Evreii se pot căsători cu străine, și sunt mai mult de 70 ani de atunci și Jidanii nici până astăzi nu intră în relații de familie cu Francezii. Sunt indivizii cari fac excepțiuni, căci sunt rari Evrei cari se fac liberi cugetători, după cum sunt și la noi unii cari se fac creștini ; dar massa poporul evreesc a rămas tot atât de credinciosă Talmudului, în privința căsătoriei ca și mai înainte.

Vedeți astfel, că Jidanii au fost departe de a pune în practică declarațiunile acelui Senhedrin.

După ce Jidovii au momit astfel pe Franța, au început a exploata toată Europa...

Pentru aceasta ei au organizat un plan, care este astăzi aproape cunoscut, deși păzesc un mare secret asupra lui : au organizat planul cu care să se exploateze de către dânsii toate țările. Mai întâiu într'un Congres pe care l-au avut la Cracovia, acum vreo 40 ani, au hotărât să puie mâna pe presă, fiindcă ea este care monopolizează opiniunea publică, și fiindcă ea este o putere în Europa. Ei au luptat pentru ca să puie mâna pe această armă spre a avea o influență atât asupra nenumăraților cititori de jurnale, cât și asupra guvernelor cari țin seamă de opinia publică manifestată prin jurnale. Pentru aceasta ei s'au gândit la toate mijloacele ca să puie mâna pe presa cea mai importantă din lume. Astăzi am putea zice cu siguranță că trei din patru părți din jurnalistica lumii, se află în mâna Jidanilor. Mai întâiu sunt un mare număr de jurnale, cari sunt proprietatea lor, redactate de dânsii ; pe urmă un alt mare număr, care primesc subvențiuni dela ei ; și apoi chiar jurnalele cele mai însemnate ca *Times*, ca *Journal des Débats* și altele, cari sunt formate din acțiuni, încă sunt în mâna Jidanilor, în mod indirect, prin posedarea acțiunilor. Totdeauna când apare un jurnal important al cărui fond se face prin acțiuni, toți Jidanii alcargă

ca să cumpere acele acțiuni, pentru ca să ajungă a fi în câțva stăpâni acestor jurnale, pentru ca să poată avea oarecare influență asupra tuturor acelor care depind de bugetul votat de ei. Această presă jidovească este totdeauna de acord pentru a sprijini cu cel mai mare tapaj orice interes jidovesc în lume: așa că nu este combinațiune financiară, nu este chestiune politică sau internațională în Europa, care să intereseze pe Jidani, fără ca acea afacere să nu fie apărută cu trâmblări nesfârșite de toată presa jidovească. Și din contră, nu este afacere care să fie făcută în contra lor, care să nu fie lărgi combătută de către întreaga presă jidovească din lume. Deaci urmează un mare folos pentru ei: mai întâiu lumea cea mare a cetitorilor de jurnale, apoi guvernele care țin seama de opinia publică manifestată prin jurnale, toate acestea se influențează de presă, care este în mâna Jidanilor și guvernele care cred, că ascultă și respectă opiniunea publică, nu ascultă și nu respectă, în realitate, decât opinia Jidovilor.

În timpurile din urmă ei au găsit un mijloc și mai eficace pentru atingerea scopurilor lor. Nu de mult timp s'a înființat în Europa, *Alianța Israelită Universală*; poate că aceasta se trage chiar dela congresul jidovesc din Cracovia, dar ea este definitiv constituită cu mult mai încoace. Această alianță universală, după cum se vede din partea ei, din actele ei, nu este în realitate decât un guvern al poporului jidovesc. Această alianță dispune de venituri enorme, din cotizațiile membrilor din toate comitetele lor, răspândite în toată lumea, din chetele făcute prin sinagoge, etc. Ei bine, ce se face cu aceste sume de care dispune alianța Israelită? Se administrează guvernul jidovesc. Dar ce cheltuieli are guvernul jidovesc? Cine cunoaște armele cu care luptă acest stat-major al poporului evreesc, știe și natura cheltuielilor pe cari el le face.

D-lor, existența chiar a alianței Israelită, ar fi poate dovada cea mai strălucită din câte s'ar putea aduce, că jidanii nu sunt nicăiri cetățeni buni. Ei bine, ce ar zice, de exemplu,

Importanții membrii al alianței Israelite din Paris, cari sunt cetățeni francezi, dacă le-ar pune francezii întrebarea aceasta : Cum? voi care vă pretindeți cetățeni francezi și care prin urmare aveți datoria de a apăra interesele francezilor, fără deosebire de religie, cum? voi neglijați afacerile curat franceze și vă îngrijiți numai de jidani fără deosebire de Statul la care aparțin? Dacă el ar zice că fac aceasta din filantropie și din umanitate, li s'ar putea răspunde că umanitatea s'ar putea exercita în același timp și în favoarea altor persoane nenorocite, fiindcă nu sunt numai israeliții popor nenorocit, cum zic ei. Pentru ce, de exemplu, nu luptă ei pentru acordarea cetățeniei la Arabii din Algeria, precum au luptat pentru jidani din Algeria? Dar, cum am zis, alianța israelită nu este decât un guvern jidovesc, stabilit a lupta contra tuturor celorlalte națiuni; alianța israelită este un stat-major al armatei jidovești, răspândită în toate părțile lumii (*aplauze*). Cari sunt armele cu cari se servește alianța israelită? Corupțiunea, d-lor, minciuna și calomnia (*aplauze*). Vă aduceți aminte nu mai departe decât în 1868, când a fost neînțelegere în chestiunea jidanilor dela noi. Toată presa jidovească în care scrie alianța jidovească, toată s'a ridicat contra noastră și a spus minciunile și calomniile cele mai infame (*aplauze*).

Ce au făcut apoi membrii cei luminați al alianței Israelite la congresul dela Berlin? Au prezentat un memoriu în care spuneau minciunile și calomniile cele mai mari contra noastră. Vedeți dar, că Jidanii cei mai luminați și mai culți sunt incorigibili, incivilizabili, inasimilabili cu alte popoare (*aplauze*).

De un timp încoace se pare că alianța israelită ne-a luat ca obiectiv al tuturor atacurilor sale numai pe noi, ea și cum nu s'ar face nimic contra jidanilor în celelalte țări; și toate puterile alianței Israelite, fie putere morală, fie putere bănească, de care dispune, a îndreptat-o întregă, numai în contra noastră.

D-lor, s'a vorbit de un plan, care l-ar avea alianța israelită. Se înțelege că aceasta să poate să fie și se poate să nu fie; dar din apropierea mai multor fapte rezultă că nu este lipsită de probabilitate. S'a vorbit de alianța israelită c'ar vol să procure o țară pentru jidani, ca să stabilească undeva o țară curat jidovească, cu alte cuvinte să stabilească acea Palestină mult așteptată și anunțată de Talmud. Pentru aceasta se zice, că s'a ales România. În adevăr, România, prin caracterul poporului său, prin starea sa economică, jidanii ajung la acest scop. Aceasta ar fi fost cauza care face pe alianța israelită, să lucreze ca să mărească numărul jidanilor la noi, și pe dealtă parte să-și mărească influența. Iată ce a făcut și pentru una și pentru alta. În privința numărului, jidanii din toate împrejurimile noastre, din ordinul acelor cari țin astăzi locul lui Moise, curg și năvălesc în fiecare zi la noi, cu toate că pretind neconținut că sunt persecutați; ei pretind cu toate acestea că sunt persecutați, și o fac numai pentru a-și trage în favoarea lor compătimirea Puterilor. Mai mult, Jidanii au întrebuintat câteva mijloace viclene ca să-și atragă chiar alianța străinilor contra noastră. Astfel ei au făcut să crează pe Austria și Germania, că ei ar fi la noi, antimergătorii germanismului, numai pentru a-și atrage simpatia și protecțiunea acestor țări. Apoi s'au oferit a fi spionii, agenții, mijlocitorii, servitorii tuturor străinilor, cari au avut vreodată la noi interese contrare intereselor românești. Cu chipul acesta, ei au voit să capete simpatia, interesul ajutorul tuturor străinilor, pentru a putea lupta mai cu succes contra noastră.

Iată acum și mijloacele pe cari Evreii le-au întrebuintat cu succes contra noastră, pentru a pune mâna pe toate averile și prin urmare, pe toată puterea economică a țării.

Afară de uzură, pentru care sunt vestiți, Evreii mai întrebuintează două mijloace, pe cari țin a le spune, pentru că sunt puțin cunoscute, se țin în secret și cu greu le poate cineva afla. Aceste două mijloace au de scop aservirea economică a

țării și sunt organizate într'un mod puternic și la care participă, cu multă fidelitate, toți Jidanii.

Primul mijloc este acesta: orice consumator jidan este obligat, cu ordin dela Sinagogă, ca niciodată să nu cumpere un obiect pentru consumat dela un nejidan, pe câtă vreme poate să găsească acel obiect la un jidan din localitatea sa. Nu este permis contrariul decât în cazul când s'ar putea realiza un folos extraordinar. Cu chipul acesta tot profitul negustoresc ce provine dela consumatorii Evrei, intră tot în punga Evreilor; pe câtă vreme profitul negustorilor ce provine dela consumatorii creștini se împarte între negustorii creștini și evrei.

Al doilea mijloc: orice negustor jidan e liber să vândă marfa lui cu orice preț la creștinii, dar e obligat, ca la consumatorii jidani să o vândă cu un atâta la sută mai puțin.

Cu aceste două mijloace, Jidanii fac ca consumatorii jidani, pentru aceeași cantitate de lucruri consumate, să cheltuiască mai puțin din averea lor decât Creștinii, iar pe de altă parte prin diferitele lor mijloace de concurență, lipsită de scrupulul moralității, câștigă mai mult decât Creștinii.

Așa că dacă am presupune că creștinii sunt deopotrivă activi sau leneși, onești sau neonești, economi sau risipitori, ca și Evreii, totuși va fi o deosebire în fiecare an în minus, de atâta la sută din averea care va trece din punga Creștinului în aceea a Evreului.

Cu mijloace de acestea, au ajuns după cum știți să pună mâna pe aproape întreaga avere mobilă din România și pe o mare parte din averea imobilă din Moldova, direct sau indirect, prin mijlocul ipotecelor.

Dacă vom ține seama de forța economică care o au la noi, atunci înțelegeți foarte ușor, că pe lângă aceasta dacă vor mai avea dreptul și de a face legi, de a le interpreta după interesul lor, ei cari sunt așa de părtinitori, atunci am fi cu totul supuși la discrețiunea Jidovilor, cari ne-ar înlocui ca națiune dominantă. Când vor ajunge ca să pue mâna pe imo-

bilele din România și tot deodată să predominie în orașe, după Constituțiunea noastră ei vor avea puterea politică. Și ei vor ajunge repede la această putere. Căci este destul să fie numai câteva mii de Evrei naturalizați, pentru ca aceștia să poată, prin discrete manopere, să formeze majoritatea în cele dintâi două colegii de alegători. Aceasta ar fi de ajuns pentru a-l face stăpân pe situațiune și a-l pune în pozițiune de a ne aduce și pe noi în starca, în care tot el au adus populațiunea Galileei.

Vă aduceți aminte cum Imperiul Roman din Orient, cu capitala Constantinopole, a fost scamotat de Greci. Era Imperiu Roman și într-o bună dimineață se pomenește că l se dă numele de Grecia, și aceasta pentru că Grecii au fost treptat, prin numărul și manierele lor, a fi oamenii cei mai influenți din țară și a ocupa locurile cele mai înalte în Stat. Ei bine, tot astfel se poate întâmpla și la noi, când Jidanii vor dispune de drepturi politice, prin numărul lor va deveni din ce în ce mai mare. Atunci vor ajunge să ocupe pozițiunile cele mai înalte, funcțiunile publice cele mai mari și să puie mâna pe puterea legislativă, încât la un timp oarecare țara să devină jidovească. Vor avea și curajul de a declară de atare, fiindcă nimeni nu-l va putea împiedeca de a o face.

D-lor, nu volu mai insista asupra primejdiei care va fi pentru existența noastră națională, dacă noi vom acorda drepturile politice jidovilor; dar pentru ca să termin, vă volu aminti numai încă o imputare care ni se face. D-lor! Ni se tot zice, precum am mai spus, că noi nu voim să respectăm ideile umanitare și egalitare ale secolului, și ni se tot spune, cum că noi am fi în privința civilizațiunei, încă pe un grad inferior, că noi am conservat încă niște idei barbare.

Ei bine, se pare că toți aceia cari ne fac aceste imputări, cred cum că ideile umanitare și cele egalitare sunt așa de sfinte, încât ele ar trebui respectate chiar cu riscul de a călca toate celelalte principii morale și sociale. Este bine însă să nu se uite, că principiile nu sunt puse toate pe același linie,

înclăt priveşte respectul ce îi se datoreşte. Este şi între principi un fel de ierarhie. Astfel principiul de conservare trebuie să meargă înaintea tuturor principiilor de libertate şi egalitate şi aceasta pentru motivul că dacă eu nu mă voi conserva, nu voi putea să exist, şi pe cât timp nu voi exista, nu mă voi putea bucura de beneficiile tuturor celorlalte principii. A pretinde că libertatea şi egalitatea cea mai largă, e bine să fie adoptată de o naţiune, chiar când ea îşi compromite prin aceasta existenţa, este tot una ca şi a pretinde că e bine a da libertate prizonierului, care se află pe o corabie în mijlocul mării, cu condiţiune ca el să se arunce în mare, pentru a profita de libertate.

Ei bine, tot aşa este şi cu naţiunile. Dacă este adevărat că noi trebuie să respectăm principiul de umanitate, apoi înainte de toate trebuie să respectăm principiul de conservare, de existenţa noastră naţională şi numai după ce vom respecta acest principiu, imperativ pentru noi, numai atunci ne este permis şi ni se poate cere, ca să respectăm şi celelalte principii de care se face atâta vorbă.

D-lor, fiindcă vă văd pe D-voastră obosiţi şi fiindcă mă simt şi eu foarte ostenit, de aceea vă rog să-mi permiteţi ca să mă opresc aici pentru astăzi cu argumentaţia mea în favoarea nerevizului... (Aplauze).

LES JUIFS EN ROUMANIE

de Bernard Lazare

C O N C L U Z I I

Redăm din cartea lui Bernard Lazare, cunoscutul autor al unor lucrări asupra antisemitismului și a iudaismului în general, ultimul capitol "Concluzii", al cărții sale cu titlul de mai sus, pentru a completa tabloul problemei evreiești în România. Punctul de vedere românesc exprimat de Vasile Conta în fața Parlamentului român, - vezi capitolul precedent, - iar pentru cel evreiesc, să-l luăm pe-al nu mai puțin faimosului Bernard Lazare, care a fost prezentat puterilor occidentale de către evreimea internațională când a solicitat ajutor ca să se impună României să respecte stipulațiile Tratatului de la Berlin din 1878:

"Trebuie mai întâi să ne întrebăm", spune Bernard Lazare, "dacă o intervenție străină este posibilă, legitimă și în ce fel s'ar putea ea manifesta. Dacă Europa ar fi vrut vreodată ca tratatul de la Berlin din 1878 să fie executat de către părțile contractante, această chestiune nu ar mai fi fost necesar să fie pusă. În realitate noi aici nu cerem mai mult decât respectarea cu strictete a clauzelor cu privire la interesele directe ale Puterilor care l-au inspirat și ale Rusiei care l-a acceptat. După ce Anglia a luat însă Ciprul, Austria, Bosnia și Herțegovina, Franța și-a văzut mâinile eliberate de problema Tunisiei iar Rusia a obținut Basarabia; când adică a dispărut și teama ca Marea Neagră să devină o mare moscovită, a dispărut interesul pentru stipulațiile tratatului

de la Berlin cu privire la soarta colectivităților minoritare persecutate fie în Balcani, fie în Imperiul otoman.

În cursul unui singur an, când reprezentanții națiunilor civilizate care, pentru a-și masca apetitul teritorial au făcut mare caz de dragostea lor pentru Dreptate, s'au sfortat să obțină din partea României promisiunea că ea își va respecta cuvântul. Apoi Germania a fost prima care a abandonat aceste revendicări de paradă, iar celelalte guverne i-au urmat. Ele s'au arătat mulțumite cu declarațiile platonice ale României, când dl Rosetti, Ministrul de Interne în cabinetul lui I. Brătianu, a putut spune la 15 Decembrie 1881 în fața Camerei: "Românii se pot felicita că au hotărât într'un sens național asupra chestiunii celei mai arzătoare și mai periculoase, (vezi discursul lui Vasile Conta, nn) și asta putem s'o mărturisim deja acum, că s'a făcut în contra dorinței manifeste a Puterilor semnatare și chiar împotriva spiritului tratatului de la Berlin."

"Evreii au nutrit iluzii și împinși de ele, au cerut Congresului ceea ce duplicitatea Românilor nu le-a dat. Chestiunea a fost greșit pusă de către reprezentanții lor la Congres din capul locului. Ce-i drept, ei au fost abuzați prin atitudinea și declarațiile mai vechi ale liberalilor.

"După 1864, cu toate că Evreii au fost obligați să presteze serviciu militar, au fost totuși considerați drept "străini care nu sunt supuși unei protecții străine". Europa a admis ca această definiție absurdă și anti-juridică să subziste în continuare în Art. 7 din Constituția din 1879. Interesații ar fi trebuit să ceară Congresului de la Berlin fie să numească o putere protectoare pentru acești "străini nesupuși unei protecții străine" din România, pentru că ei trebuiesc atașați la o naționalitate oarecare, sau să respingă o astfel de calificare pe care niciun principiu de drept internațional nu o poate accepta. Astfel România ar fi trebuit să fie obligată să recunoască indigenatul Israeliților care nu erau supuși străini; ea nu trebuia să le aplice legile votate împotriva

străinilor, și atunci antisemiții moldoveni ar fi fost puși în situația să legisfereze direct împotriva Evreilor, ceea ce probabil că nu ar fi îndrăznit s'o facă.

"A cere astăzi Europei, care a permis masacrarea a mii de Armeni creștini de către Musulmani în Turcia fără ca să fi intervenit, să oprească un popor creștin să lase să piară de mizerie și de foame sute de mii de Evrei, ar fi o ironie prea îndrăzneată. A spera ca să se ridice o conștiință care a rămas indiferentă în fața valurilor de sânge vărsat în trecut, arătându-i o biată comunitate murind în tăcere, fără străfulgerări desagreabile și tulburătoare, victime ale unei ipocrizii creștine, ar fi o speranță zadarnică și copilărească. Care națiune ar îndrăzni să ridice glasul? Anglia, exterminatoare a Boerilor? Rusia, care-i persecută pe Finlandezi și pe Evrei? Franța, care-i masacrează pe Annamites și prepară un nou masacru al Marocanilor? Italia, care a masacrat ieri în Eritrea și se pregătește pentru mâine în Tripolitania? Germania, acea feroce ucigătoare de negri sau acea care-i germanizează cu forța pe polonezii recalcitranti? Cine ar îndrăzni să ridice vocea din națiunile care încă mai sângerează prin expediția în China și pentru care istoria de peste 30 de ani este o negație a oricărui Drept și a oricărei echități?"

"Poate că numai interesul le va putea determina să ia o atitudine, pentru că numai el este în stare să le facă să acționeze. Probabil că va fi chiar România aceea care din interes va iniția o intervenție, apelând, pentru a-și putea exploata bogățiile naturale, la capitalurile europene. Dar aceste capitaluri nu vor intra într-o țară care nu le oferă nicio garanție că ei se pot administra singuri, pentru că articolul 7 din Constituție stipulează că în comunele rurale străinii nu pot să devină proprietari de terenuri sau bunuri imobiliare. România va fi deci constrânsă mai devreme sau mai târziu să-și modifice legislația protecționistă și xenofobă fie de la sine, fie constrânsă de capitalurile străine care vor interveni în acest sens prin guvernele lor. Atunci se vor ivi

și alte revendicări decât aceste de acum și în mod fatal se va ajunge la abrogarea tuturor legilor restrictive pentru evreii considerați străini, încât se va ajunge cu probabilitate la o ușurare a condițiilor lor de viață.

"Dar interesele anumitor națiuni ar putea chiar să le determine să intervină direct în problema evreilor în România fie prin a pretinde împlinirea promisiunilor făcute în 1878 la Berlin, fie printr-o lege care să regleze definitiv problema evreiască. Care este, în definitiv scopul măsurilor anti-semite din România de acum? Este aceea mărturisită cu atâta emfază de către Rosetti odinioară, și susținută și astăzi încă de către Alianța anti-semită, și anume: "A face situația Evreilor imposibilă și a-i forța astfel să emigreze?"

"Dacă e așa, atunci evreii sunt împinși să fugă, după ce în prealabil au fost ruinați. Astfel un popor, poporul român, declară în mod cinic: "Iată o categorie de indivizi pe care eu, din propria mea voință, îi consider drept străini, care însă nu sunt supuși unei protecții străine. Eu pot să abuzez de ei fără să sufăr vreo consecință, pentru că ei nu sunt sub nicio protecție. Eu nu sunt obligat față de ei la niciun menajament la care sunt obligat față de cetățenii altor țări."

"Când vor fi făcut din ei niște muritori de foame, niște șomeri, îi vor alunga spre Europa centrală, spre Anglia și America. Însă Europa centrală a închis deja frontierele. Au putut fi văzuți rătăcind grupuri de Evrei înspre frontiera Transilvaniei și a Bucovinei, dar cărora Austria și Ungaria le-a refuzat intrarea. La începutul emigrării România a refuzat să le dea pașapoarte ca să le poată fi refuzată apoi sederea și să poată fi refuzați de toți ceilalți, chiar și de țara lor de origine, în cazul când ar fi vrut să se întoarcă acolo. Anglia și America, împinși de legile lor protecționiste și imperialiste, amenință deocamdată să ia măsuri ca să oprească afluxul străinilor.

"Emigrația din România se va relua cu violență dacă legea

Aurelian va fi votată. sau dacă intervine o nouă lege împotriva muncitorilor evrei. Guvernele României se tem că vor urma mai multe infiltrații, că se vor întoarce din nou spre România. Ele vor fi întrebate însă atunci, dacă se poate crea din vânt o clasă paria societății, aceea a "străinilor care nu sunt supuși nici unei protecții străine", și a obliga alte țări să-i hrănească pe acești nenorociți, în timp ce naționalii lor se bucură peste tot de protecții pe care ele nu le acordă străinilor la ele acasă. În acea zi tratatul de la Berlin va fi din nou pus în discuție, pentru că Puterile vor fi interesate. Ele vor cere atunci ca cel puțin Evreilor să li se acorde indigenatul pe care le-a recunoscut-o legea (României) din 1876 asupra serviciului militar, care prin Art. 1 spune: "Toți locuitorii țării sunt obligați să presteze serviciu militar, iar Art. 2 spune: Supușii unor state străine nu vor putea face parte din armată."

"Iată o intervenție străină care poate fi probabilă, dar va mai fi și una posibilă: aceasta va fi dacă Evreii ei înșiși, folosindu-se de statutul lor de "Străini nesupuși unei puteri străine", vor cere unei națiuni europene să-i ia sub protecția ei. Dar Evreii nu vor recurge niciodată la astfel de mijloace de apărare extreme. Persecuția și mizeria i-au deprimat atât moral cât și fizic și intelectual încât ei nu mai sunt capabili de un efort care ar implica un șir de lupte violente. Pe de altă parte, care ar putea să fie națiunea care ar avea interesul real și imediat ca să intervină în afacerile României? Singura care ar putea să fie, este Rusia. Dar ce avantaj ar avea Evreii ca să treacă sub jugul rusesc? Soarta fraților lor din Rusia i-ar putea preveni de la un astfel de pas."

"Nu ne mai rămâne decât să așteptăm ca prin forța împrejurărilor România să fie adusă să-și modifice atitudinea față de Israeliti. Poate că situația ei economică îi va înfrâna naționalismul antisemit și s'o determine să capituleze.

"Legislația protectoare din România nu i-a împovărat numai pe Evrei. Inițiată și provocată de o bandă de politicieni care nu au niciun interes economic real în țară, care trăiesc exclusiv din stipendii bugetare și care vor să se mențină ca atare prin orice mijloace posibile, ea a avut o repercursiune nefastă atât asupra Statului cât și asupra particularilor. La început a fost o micșorare a venitului Statului rezultat din micșorarea taxelor percepute asupra licențelor de băuturi alcoolice, ca urmare a legii din 1884; apoi scăderea veniturilor comunale, ca urmare a legii din 1887 și 1889, care limitează categoriile de indivizi care aduc aceste venituri. Scăderea veniturilor din impozite și din taxe pe licențe în micile localități, cum sunt satele, când i-au alungat pe Evrei. Aceste măsuri nu au atins doar guvernul, care a trebuit să recurgă la alte măsuri pentru a-și echilibra bugetul, ci și pe contrinbuabili. Consecința a fost că li s'au mărit impozitele pentru a să facă cu puțință aplicarea acestor legi. În orașele golite, de negustorii evrei, taxele percepute de la localuri au scăzut cu 33%; o mulțime de români care trăiau de pe urma Evreilor, au fost ruinați prin alungarea clienților lor; boierii valahi, marii proprietari, s'au văzut lipsiți de intermediarii evrei de neînlocuit, și ziua se apropie când toate aceste interese se vor coaliza și vor constrânge din ce în ce mai mult guvernul României.

"Protecționismul pentru micul burghez moldovean nu corespunde realității; este în mentalitatea micilor megustori de la sate, care cred că o minoritate infimă este suficientă să satisfacă nevoile consumului în general, și că ea poate să impună consumatorilor un tarif după bunul plac. Adevărul este că nu există o clasă românească care să se substituie evreilor, fie comercianți, fie muncitori. Astfel, când a fost să fie înlocuiți muncitorii de la fabrica de țigări, nu s'au găsit oameni. În 1890 dl Tocilescu într-o interpelare a făcut cunoscut că mai există încă evrei care dețin brevete de debit de tutun. Ministrul de finanțe a răspuns că Românii au găsit că veniturile realizate sunt sub eforturile depuse și atunci au cedat brevetele Evreilor care se mulțumesc cu beneficii mai

modeste, iar în unele comune nici nu s'a prezentat nimeni să solicite astfel de brevete, pentru că autohtonii disprețuiesc aceste indeletniciri. Am arătat că acelaș lucru se întâmplă și cu medicii, și că muncitorii agricoli naționali nu sunt suficienți. Dacă mâine legea Aurelian și legea de protecție a muncii sunt votate, țărănul român nu va mai avea prăvălii de coloniale de unde să se aprovizioneze, măcelari, tâmplari, constructori de case, etc. Proprietarii funciari își vor vedea din nou scăzut venitul de pe imobile. Consecința naturală va fi scăderea încasării impozitelor. Ce ar putea să facă atunci guvernul în fața acestor dificultăți financiare de neînvins? România are o datorie de un miliard 675 milioane, fără a conta și o datorie flotantă de 110 milioane. Bani împrumutați sunt veniți din străinătate și se vor întoarce în străinătate. Ei însă trebuesc scoși din caseria statului pentru a plăti materialele pentru calea ferată sau materialul de război. Calea ferată cumpărată de către stat nu produce dobânda datorată capitalului străin, iar ca o consecință a politicii megalomane care a făcut România ca să intre în tripla alianță, și ca urmare bugetul de război al statului a crescut în fiecare an; el este acum de 58 milioane dintr'un buget total de 240 milioane, și care prin voința Regelui Carol nu se poate reduce. Bugetul nu poate fi redus decât la capitolul salarii ale funcționarilor publici, care atinge 62 milioane față de 182 cât mai rămâne. Ori acești funcționari, adică burghezia românească guvernamentală și diriguitoare va accepta pentru câțva timp această reducere în speranța de zile mai bune, însă dacă aceste zile nu vor veni în curând, ei vor încerca să ridice din nou impozitele. Cine le va plăti? Singura categorie impozabilă acum este țărănimea, de pe urma căreia trăeste și clasa neproductivă.

Un singur partid ar fi putut să propună alte soluții, sau să se opună cel puțin acestor proiecte periculoase. și acesta ar fi putut fi partidul socialist, dacă ar fi fost posibil un astfel de partid în România. Existența lui însă ar fi condiționată de emanciparea proletariatului evreiesc care, dacă ar fi avut câștigate drepturile politice, ar fi putut să

sustină partidul. Din lipsa acestui sprijin însă, existența sa este precară, ca și nașterea sa, care a fost și ea artificială. El a fost importat în România către 1875 de către doi revolutionari ruși, unul ortodox, Petroff, și unul evreu, Nahum Katz, care și-a luat numele de Dobrogeanu Gherea. Acesta s'a convertit apoi și s'a căsătorit cu o româncă și a fost naturalizat. Lor li s'a alăturat apoi un țigan, Ion Nadejde, iar mai târziu câțiva tineri și astfel a luat naștere prima asociație comunistă. Ea a avut la început ca membri doar muncitori evrei. Socialismul a fost condamnat în România să apere drepturile Evreilor sau să dispară din lipsa unui proletariat național al cărui reprezentant ar fi trebuit să fie. El le-a apărut interesele la început, însă încetul cu încetul, fiind persecutat de către guvern care-i împiedeca apariția ziarelor și a altor publicații cu care să pătrundă la mase, apoi au fost învinși de către înșiși oamenii lor, care n'au mai putut fi aleși pe lista proprie. Doritori să se înfrupte și ei din bugetul statului, până la urmă au dispărut, ultimele rămășițe au fuzionat cu liberalii protecționisti și anti-evrei. Cât despre proletarii evrei, elanul lor pentru socialism a fost stăvilit prin persecuție și expulzări, și prin excesul de mizerie care le-a ruinat organizația abia născută. Astăzi nu mai există decât niște grupuri restrânse, având un singur periodic și din când în când mai apare câte o broșură.

Țăranul nu este deci apărut de nimeni. În nici o altă parte a lumii el nu este atât de persecutat ca în România. Omul gliei în această țară este încă aproape de sclavul antic. El a fost emancipat doar nominal, însă în realitate a rămas sclavul boierului, care-l menține în ignoranță și-i consideră copiii ca fiind și ei servii săi. Politicianul n'a făcut nimic pentru țărănime, nici o centimă n'a fost cheltuită pentru ameliorarea solului, nici măcar pentru irigațiile necesare. Agricultura ca tehnică este inapoia condiției de fertilitate al solului, încât producția lui abia se ridică la un sfert din cea a Franței. Când țăranul a plătit impozitul, interesul ipotecii ce-o are sau datoria contractată, abia-i rămâne ca să-și poată hrăni familia. Ca și Evreul, fratele său intru suferință,

moare de foame pe brazda sa, in casa sa unde-i este limitat și aerul. Am arătat cum i-a fost dată bucata de pământ, cum a parcelat-o, cum Statul a fost obligat să distribue din nou pământul, cum el este condamnat să-l vândă ca să-și plătească dobânzile restante. Parcelele pe care nu le mai poate cultiva din lipsa mijloacelor necesare, țăranul este forțat să le ofere ca gaj pentru noi imprumuturi, și în sfârșit, când întreg pământul său este înstrăinat, se întoarce la marii proprietari. De la aceștia apoi Statul va fi obligat să-l cumpere din nou pentru o nouă improprietărire a celor care au fost despuiați.

Teama de revendicări agrare este aceea care împinge inconștient câțiva politicieni să ceară legi cu care să alunge lucrătorul evreu. Ei speră ca astfel să poată proletariza ceva țărani de-ai lor, însă aceasta este o speranță himerică, iar revoltele țărănești rămân terorizante pentru guvernanți și pentru românii bugetivori. Ei au văzut deja în 1888 răscoala sătenilor, ei au văzut deja răsculații invadând proprietățile, aruncând recoltele în râuri, distrugând totul în trecerea lor. Burghezia agrară și funcționarii au reprimat feroce revolta, închizând și ucigându-i pe răsculați. Nu au rezolvat însă problema. Dacă mâine va urca din nou impozitul, ei vor aprinde din nou torțele răscoalei. Se poate că dacă-i aduc la disperare pe Evrei, dacă-i împing până la marginea răbdării, aceștia, în ciuda pasivității lor și în ciuda sfaturilor celor bogați ai lor, îi vor ajuta să scape de jug. Dar chiar dacă ei nu li se alătură, într-o zi țăranul român răsculat, în mod direct sau indirect va rezolva în România problema evreiască, liberându-se pe el și eliberându-i și pe Evrei.

BISERICA CATOLICA FATA DE REVOLUTIE

Sub atacul Masoneriei

de

J. Cretineaux-Joly

1859

Extras din Judische Weltmachtpläne

de

E. Freiherr von Engelhardt

Institut fur Judenfrage in Berlin

1936

"Liberalismul, care in general numai aceea face ceea ce nu promite, dispune de toate mijloacele de influență și de a trata lucrurile. El are incuviințarea tribunei, amintirile imperiului și neincetata propagandă prin presă. Poeziile, istoria și artele frumoase fac pe acești oameni și ideile lor populare. Toate acestea însă nu sunt suficiente pentru a-l scoate din incurcătură când este la strâmtoare. El îi intrunește în orașe pe toți aceia care nu sunt în stare să realizeze ceva prin ei înșiși, și care speră ca să devină ceva prin lojă. El, Liberalismul, grămădește în lojile sale acest surplus de orgolioși și Marele Orient conferă acestor funcționari inferiori, mici proprietari și comercianți mai înstăriți un fotoliu de maestru. Acești venetici onorabili primesc astfel de la loji parola de intrare în buna societate".

.....

"Chiar acum a fost plănuț un nou atac asupra Sf. Scaun. Știința persecuției (des sapienter opprimamus eum, ne forte militi placetur), s'a perfecționat. Pentru asta s'a făcut apel la toate cele patru colțuri ale lumii, Ca să împiedece ca Biserica să se desvolte s'a considerat că nu-i suficientă

persecuția ei pe față și vărsarea de sânge, ea trebuie să fie persecutată cu mai multă artă și iscusință. Masoneria și societățile secrete au fost acelea care au urzit complotul. Până acum religia a rezistat atacurilor violente, dar de acum trebuie să se inițieze împotriva ei un război științific.

"Din ce în ce mai mult Italia și în special Roma trebuiesc obișnuite cu ideea unei revoluții, cu gândul că ea dorește o revoluție; trebuie convinsă și populația că Italia are nevoie de o revoluție. Plecând apoi de la acest moment, revoluția va veni cândva, mai repede sau mai târziu, și o totală anarhie se va înscăuna. Așa plănuiesc societățile secrete și un document al Comitetului director, datat din 20 Octombrie 1820, nu lasă nicio îndoială asupra planurilor concepute. În el găsim: "În lupta care se dă în momentul de față între despotismul clerical și monarhic pe de o parte și principiul libertății (lojile masonice), sunt consecințe pe care trebuie să le suportăm, și care vor conduce până la urmă la biruință. Am suferit o înfrângere în planurile noastre, însă asta nu trebuie să ne tulbure peste măsură, și dacă această înfrângere nu desnădăjduiește pe nimeni, la timpul potrivit ea va trebui să ne ofere căile ca să putem combate fanatismul cu mai mult succes. Este nevoie doar ca mereu să agităm spiritele și din toate situațiile să stoarcem beneficii. Amestecul străinătății în așa numitele probleme de politică internă, este o adevărată binefacere și o puternică armă pe care trebuie să știm să le folosim cu iscusință.

.....

"Noi nu mai putem să atacăm adversarul cu aceeași vitejie ca și părinții noștri în 1793. Acuma suntem strămTORATI prin lege și prin anumite obiceiuri încetățenite, însă până la urmă vom reuși totuși să ne atingem scopul. Părinții noștri au început totul prea în pripă și de aceea au și pierdut partida. Noi însă o vom castiga dacă vom ști să ținem lipsa de chibzuintă în frau.

"Din eșec în eșec până la urmă totuși vom ajunge la victorie. De aceea stați mereu cu ochii deschiși asupra celor

ce se întâmplă în Roma. Încercați cu toate mijloacele să faceți preoțimea să fie urâtă de popor. Așezați, puneți în centrul Catolicismului ceea ce indivizi sau comunitate reușim să facem doar periferic. Cu motiv sau fără motiv implantați acest lucru în sufletul poporului. Încercați mereu. În aceste cuvinte sunt conținute toate secretele succesului. Cea mai bine urzită conspirație este cea mai întortochiată și care promite omului totul, până și imposibilul. Creați martiri, creați victime, creați probleme, căci noi vom găsi mereu oameni care vor da lucrurilor interpretarea dorită.

"Inoirea Italiei și a întregii lumi poate fi realizată numai prin mijloace extraordinare. Înviorarea ideii de democrație și extinderea ei a fost visul unor minți bolnave atât din Masonerie cât și în învățătura Ilumiinaților. Regii nu au nici energia s'o adopte și nici forța s'o combată. Ea trece fără a lăsa vreo urmă. Singura Biserică este aceea care ramane în picioare în mijlocul ruinelor. Așa s'a întâmplat că un grup de voluntari au făcut propunerea ca toate atacurile să fie îndreptate împotriva Bisericii.

"... Ei cred că în Italia se poate conspira numai la întunec, ca câteva lovituri de pumnal date sbirilor și trădătorilor sunt suficiente pentru a declanșa întreaga prăbușire. Această greșală ne-a fost de mai multe ori fatală și ea nu trebuie combătută numai cu vorbe goale, ci și cu fapte. Însă în ciuda grijei ce-o poartă spiritele diriguitoare ale Lojei noastre, un lucru rămâne totuși valabil pentru noi, pe care nu trebuie să-l uităm:

"Vaticanul a avut mereu o atitudine hotărâtoare asupra afacerilor Italiei, prin brațul, prin cuvântul, prin condeiul său, și mai ales prin inima nenumăraților săi episcopi, preoți, călugări, și credincioși. În toate regiunile geografice, Papa este întâmpinat cu nemăsurată supunere, gata de martiraj și de entuziasm. Peste tot unde îi vine bine, găsește prieteni dispuși să moară pentru el, și alții care sacrifică totul. Asta este o pârghie extraordinară, la care au

făcut apel unii papi pentru a face o demonstrație de forță, pe care până acuma au reușit s'o mențină în anumite limite. Astăzi însă nu este vorba să refacă demonstrativ pentru noi această forță, în aparență slăbită. Scopul nostru final acuma este acela al lui Voltaire și a Revoluției Franceze, adică distrugerea totală a Catolicismului și a ideii creștine în general, resturi rămase pe ruinele Romei,

"Pentru a ni-l asigura cât mai bine acest succes și ca să evităm decepții prin bucurii premature, termenul rămâne nefixat, în cursul secolului. Nu se poate proceda așa cum își inchipuie lăudăroșii de franțuji, nemții innorați, sau englezii triști, care toți își inchipuie că pot ucide Catolicismul ba cu o melodie proastă, ba cu o concluzie greșită, ba cu un sarcasm nemilos, ca și cum ar fi vorba de a introduce bumbac de contrabandă în Anglia. Catolicismul rezistă la toate astea. El a văzut până acuma pe cei mai infiorători și nemiloși adversari și de multe ori și-a permis glumeața plăcere de a sfînți cu aghiazmă mormintele adversarilor lor turbați. Să lăsăm deci pe frații noștri cu zelul lor anti-catolic steril, și să le permitem chiar să se amuze cu madonele noastre și cu religiozitatea noastră aparentă. Noi, cu această scrisoare deschisă putem să inițiem conspirații după libera noastră plăcere, și până la urmă să ne atingem scopul.

"Papalitatea este de 1600 de ani strans legată de soarta Italiei. Italia nu poate nici să respire și nici să se miște fără aprobarea clerului... Impotriva acestei situații trebuie să găsim o soluție, și asta o avem deja. Papa, oricare ar fi el, nu va veni niciodată la lojile noastre secrete (la masonerie); este de datoria lojelor secrete să facă primul pas spre Biserică, cu scopul ca s'o învingă.

"Această întreprindere nu este treabă de o zi, sau de-o lună, sau chiar de un an. Ea poate să dureze mulți ani, poate un secol, însă în rândurile noastre lupta va continua, chiar dacă mai și moare câte un soldat dintre noi.

"Noi nu intenționăm să-i avem deocamdată pe papi pentru cauza noastră prin câștigare de neofiți, propagatori ai ideilor noastre. Asta ar fi un vis ridicol; dacă prin anumite împrejurări unii episcopi și cardinali au ajuns în posesia unor secrete de-ale noastre, încă nu este un motiv determinant ca să le dorim îndepărtarea. Ea ar fi în dauna noastră.... Nevoia autorității lor îi va forța să ne sacrifice. Ceeace noi trebuie să facem este să așteptăm un papă după nevoile noastre, așa cum și Evreii îl așteaptă pe Mesia.

Alexandru VI, cu toate viciile sale personale, nu ar fi fost pe placul nostru, pentru că el niciodată nu a greșit în treburile Bisericii. Un Clemens XIV ar fi, dimpotrivă, de sus și până jos, omul nostru, pe când Borgia, în ciuda viciilor sale, a păstrat arborele Bisericii deasupra tuturor erorilor filosofice și ale necredinței, și zelul puternic cu care a apărut Biserica îl îndreptățește la anatema din partea noastră... Dacă este posibil, pentru astfel de condiții avem nevoie de un papă al nostru. Cu asta am fi mult mai siguri în atacul nostru asupra Bisericii, decât cu articolele denigratoare ale fraților noștri francezi, sau chiar decât cu aurul Angliei. Vreți să știți de ce? Pentru că este vorba să crăpăm stânca pe care Dumnezeu și-a construit Biserica Sa. Nu mai avem nevoie de mijloace canibalice, nu mai avem nevoie de praf de pușcă, și nu mai avem nevoie în continuare nici de armata noastră. Noi trebuie să avem degetul cel mic al urmașilor lui Sf. Petru amestecat în conspirația noastră și acest deget mic al papei cântărește mult mai mult pentru cruciada noastră împotriva Bisericii decât toți Urbanii și decât toți Berharzii creștinătății.

"Nu ne îndoim că vom atinge scopul suprem al eforturilor noastre, dar când? Cum? Necunoscută încă nu se arată. În ciuda acestei situații, nimic nu ne poate abate dela planul prestabilit; dimpotrivă, totul trebuie să dea de înțeles că planul nostru este deja încununat de succes. Dorim ca aceste instrucțiuni să rămână secrete pentru cei simpli, (gradele inferioare), iar superiorilor (gradelor mai înalte,

Hochventa), aceste sfaturi trebuiesc explicate în ședințe sau prin memorii. Este adevărat că trebuie să fim precauți (motivele sunt evidente), ca nimeni să nu bănuie că aceste sfaturi ar fi ordine date de Marea Loja (Hochventa)."

Preoțimea este prea mult adusă în stare de compătimire ca să ne permitem să ne jucăm cu soarta lor ca și cum ne-am juca cu un rege oarecare sau un prinț, la care este suficient să suflă puțin ca să-l faci să dispară.

"Nu se poate face prea mult cu cardinalii sau cu prelații bătrâni, care au caracterele bine fixate. Trebuiesc considerați ca fiind definitiv pierduți și lăsați în grija școlii Consalv, sau ca arme de rezervă în hambarele noastre pentru plăcerea sau disprețul popular, ceea ce va face autoritatea lor ridicolă sau de prisos. Un cuvânt găsit cu iscusință și cu viclenie, lansat în diferite înalte cercuri sociale, își ia de acolo sborul în cafenele, din cafenele pe stradă, și un astfel de cuvânt poate câteodată să ucidă un om. Dacă un prelat vine de la Roma ca să îndeplinească anumite funcțiuni, el va afla aici în grabă care este caracterul său, pățaniile sale de mai înainte, activitățile sale și în special slăbiciunile și defectele sale. Dacă ne este din capul locului un adversar declarat, ca Albani, Palotto, Bernetti, un della Genga, sau Rivarola, prindeți-l cu toate sforile pe care i le puteți aterne în cale, faceți din el acea figură de care să se sperie copiii și femeile în vârstă, pictați-l ca barbar, setos de sânge, difuzați anumite preținse trăsături ale sale de cruzime, care intră cu ușurință în mintea poporului.

Dacă ziarele din străinătate primesc astfel de rapoarte, le vor publica și încă le vor infrumuseța, bine înțeles că "numai din dragoste pentru adevăr". Arătați, sau mai bine, lăsați aceste ziare ca să le arate un oarecare prost cu demnitate, unde numele și faptele acestor persoane sunt indicate. Ca și în Franța și în Anglia, nu vor lipsi niciodată nici în Italia astfel de condeie care se pricep de minune să folosească minciunile pentru bunele scopuri. Un

ziar, al cărui limbaj poporul nu-l înțelege, dar în care el vede numele și fotografia deputatului său, al judecătorului său, pentru popor este dovadă suficientă, pentru că el se găsește încă în copilăria liberalismului care crede orice.

"Nimiciți dușmanul, oricine ar fi el; nimiciți puternicii prin bârfă și calomnie, însă distrugeți-l cât se poate de devreme.

Trebue de mers la tineret, el trebue sedus, el trebue adus, fără ca s'o bănuiască, sub steagurile societăților secrete (loji masonice, nn).

Pe un drum plin de pericole, ca să te apropii cu pași precauți, dar cu atât mai siguri, două lucruri sunt necesare: trebue să vă câștigați reputația de a fi blânzi ca porumbeii, însă înțelepți ca șarpele. Părinții voștri, copiii voștri, chiar nevestele voastre, nu trebue să afle secretul ce-l purtați în voi. Si dacă doriți, pentru a înșela privirile întrebătoare, duceți-vă des la spovedit. Voi sunteți de drept autorizați ca să păstrați totală tăcere asupra acestor lucruri. Voi știți că cea mai mica aluzie, cel mai mic indiciu, care la tribunal sau oriunde vă scapă, au drept consecință cele mai mari neajunsuri, și acela care cu voie sau fără voie trădează, și-a semnat sentința de moarte, (derjenige, der sich freiwillig und unfrewillig verraet, damit sein Todesurteil zeichnet) pag. 58.

"Așadar, ca să ne asigurăm un papă cu calitățile enumerate, trebue să-l educăm dealungul unei generații, care să fie demn pentru o guvernare pe care noi o visăm. Lăsați deoparte pe cei bătrâni și senili, si duceti-vă la tineret, și dacă este posibil, chiar la copii. Nu scoate în prezența lor niciodată vreo vorbă nelegiuită sau murdară. Maxima debetur puero reverentia! Nu uitați niciodată această maximă, pentru că ea ne folosește ca paravan împotriva libertăților pe care în interesul cauzei trebue să ți le impui. Ca aceste lucruri să le lași să fructifice în sânul fiecărei familii, ca să obțineți

→ ?

voastre, dar in acelaș timp el totuși trebuie lăsat să creadă că defilează sub drapelul Sfântului Scaun. Dacă doriți ca ultimele urme ale tiraniei să dispară, trebuie să vă aruncați plasele de pescuit ca Simon Barjon, in caristie, in seminarii, in mănăstiri, și nu pe fundul mării, si dacă nu veți fi prea pripiti, vă promit că veți avea o bogată recoltă de pești. Să deveniti pescuitori de oameni. Veți avea prieteni până sus la Scaunul Apostolic," Acest document, un fel de secret de stat, in care ordinul este totul si litera nimic, a fost incredintat societăților secrete italiene."

"Există un fel de insecte, pe care învățații le numesc termite. Aceste termite rod in interiorul grinzilor unei case, si cu o artă demnă de admirat ele înțeleg să lase exteriorul lemnului nevătămat. Inșă acest exterior este atât de subțire încât cu degetul poți rupe grinda. Acest obicei al termitelor este folosit de toate societățile secrete. Hochventa l-a folosit impotriva Vaticanului. Planul pe care l-au desvoltat membrii ei corespunde dorințelor Marilor Intelepti (Der Plan den ihre Mitglieder, Hochventa, entworfen hatten, entspricht den Wünschen der Weisesten). Asta inseamnă că ei vor distruge

Biserica fără ca să apară că ei sunt aceia care atacă. Planul a fost acceptat si este pus in aplicare din 1820.

.....

"Dacă într'o zi, pentru a învinge și pentru a eterniza triumful nostru vor fi necesare si câteva picături de sânge, jertfiților desemnați nu trebuie să li se acorde dreptul de a muri cu demnitate și hotărîre. Astfel de morți sunt buni doar pentru a menține treaz spiritul opoziției și pentru a da poporului martirii săi, pe care mereu vrea să-i vadă murind cu sânge rece. Acesta este un rău exemplu. Azi avem din asta un avantaj, inșă eu imi iau dreptul să-mi păstreze rezervele pentru ultimele etape. (Eines Tages, wenn wir triumphieren werden und wenn, um unseren Triumph zu verewigen, einige Tropfen Blut nötig sein werden, darf man den bezeichneten Opfern nicht das Recht zusprechen, mit Würde und Festigkeit zu sterben...) S.102-103)

.....

dreptul vostru de concetățeni dela lumea cumsecade, cu familii, casnice, trebuie mereu să păstrați aparența unor oameni serioși și de o morală ireproșabilă. Când v'ați asigurat o bună reputație în școli și gimnazii, în seminarii și universități, dacă v'ați câștigat încrederea profesorilor și a studenților, aveți grijă ca cei înzestrați cu preocupări spirituale să caute societatea și compania voastră. Hrăniți-le spiritele cu vechiul fast al Romei papale. Mereu trăește în inima Italiei un regret pentru Roma republicană. Topește cu iscusință aceste două amintiri una'ntralta. Excită, încălzește aceste naturi cu mândrie patriarhală până la incandescență. Oferă-le mai întâi, însă mereu în secret, cărți nevinovate, poezii cari oglindesc entuziasmul patriotic, și încet, încet conduceți-vă naivii până la punctul pe care-l doriți. Dacă în toate punctele acestui stat religios treaba noastră zilnică răspandește această idee ca pe o lumina care se revarsă, abia atunci veți putea să apreciați valoarea acestui sfat.

.....

"Aceste sfaturi vor deschide calea învățăturilor noastre spre tânărul cler și spre mănăstiri. În câțiva ani influența acestui tineret va pătrunde în toate ungherele Bisericii; ei vor administra, vor judeca, vor influența luarea deciziilor, vor fi chemați să-l aleagă pe papă care va trebui să domnească, și acest papă va fi, ca majoritatea compatrioților săi, pătruns de principiile umanitare care au intrat în circuit. Acesta este micul grăunte de muștar pe care l-am încredințat ogorului și pe care Soarele și Dreptatea îl vor desvolta până la cea mai înaltă autoritate, și într-o bună zi veți vedea ce roade bogate va aduce această mică sămânță.

"Pe drumul pe care noi îl pregătim pentru frații noștri, se găsesc mari piedici, greutatea de toate felurile, pe care pe toate va trebui să le învingem. Cu experiența ce-o avem și ținând privirile ascuțite spre viitor, vom ieși însă biruitori. Scopul este atât de înălțător încât toate pânzele bărcii noastre trebuiesc angajate pentru atingerea lui. Dacă voi doriți domnia Aleșilor pe tronul prostituatelor din Babilon, atunci trebuie să forțați clerul să defileze sub steagurile —✕

"Eu nu sunt crud de la natură, niciodată nu sper să fiu setos de sânge. Însă, cine vrea să-și atingă scopul, nu trebuie să se jeneze în fața mijloacelor. Totuși vă spun, într-o situație dată noi nu trebuie, noi nu putem chiar și în interesul umanității, să înmulțim numărul martirilor împotriva propriilor noastre interese. Nu credeți că pe timpul primilor creștini, pentru avantajul păgânismului cezarii ar fi procedat mai bine, ca în loc ca printr'un sfârșit frumos să stimuleze entuziasmul mulțimii, pe toți acei viteji care râvneau spre cer să le fi slăbit trupul, să le ia forța, să-i inchircească?

Nu ar fi fost mai bine să le fi slăbit forța spirituală prin debilitarea corpului? Un drog bine pregătit ar fi avut un efect salvator. Dacă cezarii pe timpul lor pentru această afacere ar fi folosit pe preparatorii de otrăvuri, sunt convins că vechiul Jupiter olimpic și ceilalți zei de a doua mână nu ar fi fost învinși cu atâta ușurință. Calvarul Creștinătății nu ar fi fost în mod cert atât de răsunător. Au fost chemați apostolii lor, preoții lor, fecioarele lor, ca să moară sfârtecați de lei în amfiteatre sau în piețele publice sub privirile unei mulțimi atente. Apostolii lor, preoții lor, fecioarele lor stăpânite de simțire religioasă internă, mureau fără să pălească, cântând imne de biruință. Totul se petrecea dintr-o plăcere de a se jertfi, și s'a dat curs acestei dorințe a lor. Gladiatorii nu au produs ei alți gladiatori? Dacă sârmanii cezari ar fi avut onoarea să participe la o sedință masonică, ar fi putut cere desigur unui neofit iscusit un medicament compus la comandă, o otravă, și ar fi rezolvat problema altfel. Nu ar mai fi numărât atâția convertiți, pentru că nu ar fi existat martiri. Un cadavru, un corp lipsit de viață și de vlagă pe eșafod nu produce emulație. Unul care plânge pe eșafod nu-i face pe cei ce asistă să plângă. El este disprețuit. Creștinii au devenit iubiți în popor pentru că poporul iubește tot ce este de admirat. Dacă ar fi văzut slăbiciune, sau teamă și sudoare de groază, ar fi început să-l fluere, și cu acest act Creștinismul ar fi fost terminat.

"Aceasta este morala pe care noi trebuie s'o tragem. Noi trebuie să nimerim în inima lucrurilor. Stiu ce s'ar putea

eventual obiecta împotriva, dar dacă se cântărește totul, atunci se poate vedea că avantajele trag mult în câmpul desavantajele. Dacă secretul este păzit, veți putea vedea eventual și voi folosul acestui nou leac... Ce ar trebui de făcut ca celui mai puternic bărbat să-i iei vîlga, să-l predai fără energie, fără voință și fără curaj în mâinile călăilor săi? Dacă el nu are șansa să apuce lauri martiriului, nu are nicio aureolă. În consecință, nu are admiratori și nici discipoli. Se încheie atît cu unul cît și cu altul, și asta este o idee genială a revoluției umanitare....

Această lipsă de scrupule, această descoperire, pe care nici Dante nu a visat-o pentru Infernul său, și care i-a făcut pe căpeteniile lojei superioare (Hochventa) să se felicite reciproc, depășesc limitele unei crime obișnuite. Aceste propuneri de o monstruozitate înspăimîntătoare nu-i sperie pe liberaliști (masoni nn) (Diese umstandelose, kalte Rücklosigkeit, diese Erfindungen, die Dante nicht einmal für seine Höle geträumt hat, und die die Häupter der Hochventa unter sich tauschen wie Glückwunschkbriefe, verschieben die Grenzen eines gewöhnlichen Verbrechens. Diese Vorschläge eines entsetzlichen Monstrums erschrecken aber nicht die Liberalisten.)

"Din ziua în care Carbonarismul s'a desvîluit ca apărător al statului criminal, crima ia posesie asupra întregii lumi. În lojele înființate de el, în Marile Ateliere, unde revoluția și moartea își împrumută măștile, cel inițiat nu se mai consideră la el acasă. El a devenit mânerul unui pumnal care ucide fără să gîndească, sau o bombă amenințătoare care explodează la ora fixată.

Dăm în continuare extras dintr'o scrisoare a lui Nubius către Volpe:

"Ne-au dat o sarcina foarte grea, iubite Volpe. Trebuie să întreprindem educarea amorală a clerului, și prin mici dar bine dozate mijloace trebuie să ne realizăm idealul revoluționar prin intermediul unui papă. Cu acest plan care mi se pare a fi o combinație supra-umană, noi încă orbecăim prin întunec.

....

"O anumită parte a clerului mușcă cu vitalitate demnă de admirat din învățătura noastră. Acesta este preotul care niciodată nu a avut altă însărcinare decât aceea de a oficia slujba religioasă și care nu cunoaște o altă indeletnicire în timpul său liber decât cafeneaua până când îi vine din nou rândul la slujbă. Acest preot care este cel mai trândav dintre trândavi, care populează orașul etern, mi se pare a fi creat ca instrument pentru societățile secrete. El este sărac, temperamentos, fără ocupație, mândru, se vede desmoștenit de bunuriile acestei lumi, se simte prea îndepărtat de soarele milostivirii ca să-si încălzească și el oasele, murmură nemulțumit în mizeria lui împotriva împărțirii nedrepte a onorurilor și a bunurilor în această lume. Noi trebuie să începem a folosi această nemulțumire a lor, care nici măcar nu îndrăznește să se exprime.Această categorie de preoți figuranți originari de prin Corsica sau Genua, care toți vin spre Roma cu tiara în geamantan. De pe timpul lui Napoleon, nu este niciun corsican care să nu viseze să devină un papă napoleonic. Această mândrie care a devenit comună, nouă ne este favorabilă. Ea ne-a indicat căi după care am fi putut aștepta mult și bine. Acest cler ne servește ca să consolidăm drumul pe care mergem și să-l luminăm. Plângerile lor presărate cu comentarii și injurături, ne oferă puncte de sprijin pe care nu le-am sperat niciodată.

Pământul dospește, mugurul începe a se desvolta, însă recolta este încă foarte departe."

"... nouă ne pare rău că libertatea acestor tineri preoți va fi întreruptă, întreaga lor cuvioșie va fi sdruncinată, regulile, obiceiurile vor fi și ele îndepărtate. Învățătura sănătoasă va fi disprețuită, Dreptul unuia va fi călcat în picioare de Dreptul celuilalt. Ei nu vor mai roși la nerânduiești, la greșeli, la atentat, încât despre ei foarte bine se va putea spune, ca și Papa Sf. Leon cel Mare, în enciclica sa: "Legea lor va fi minciuna, Dumnezeu lor va fi Diavolul, și Cultul lor va fi ceea ce este mai rușinos.

Indepărtați, onorabili frați, tot răul din parohia voastră și încercați cu toate mijloacele ce vă stau la dispoziție, cu autoritate și cu blândete, ca oamenii însărcinați cu educarea tineretului să nu fie aleși numai pentru că sunt savanți cu vază; ei trebuie să aibă și o curățenie și o religiozitate în sufletul lor."

"În fiecare zi crește în mod îngrozitor numărul cărților ateiste, conținând o învățătură care se extinde ca un cancer în întreg organismul Bisericii. Paziți-vă turmele și angajați totul în luptă pentru a stăvili răspândirea acestor cărți. Acest cancer care este cel mai periculos dintre toate celelalte."

"Această Enciclică, în care Marea Loja (Hochventa) se vede atacată și în contra căreia sunt așezate contra-mine, impresionează. Ei se cred trădați. Sub efectul unei pretinse lovituri teroriste nejustificate, Felix de Ancona scrie la 11 Iunie 1829:

"Deocamdată trebuie ca asupra bănuilor bătranului Castiglioni să se așeze timpul. Nu știu dacă s'au comis indiscreții ca, împotriva tuturor precauțiilor noastre, vreo scrisoare să fi căzut în mâinile Cardinalului Albani. Această vulpe austriacă, care nu valorează mai mult decât Bernetti, leul din Ferno, nu ne lasă în pace. Ei amândoi îi urmăresc cu furie pe Carbonari, îi încercuiesc în înțelegere cu Metternich. Si această vânătoare în care ei excelează, poate foarte bine ca fără vina noastră să-i aducă pe urmele noastre."

"Independența și unitatea Italiei sunt năluciri, ca de altfel și libertatea absolută, de care câțiva dintre noi visează în abstracții irealizabile. Totul este un fruct care niciodată nu va ajunge să fie recoltat de omenire. Însă nălucirile exercită o mai puternică influență asupra maselor decât realitățile, și în special asupra tineretului. Noi știm prea bine ce trebuie să credem despre aceste principii. Ele sunt fără valoare și vor rămâne mereu fără valoare, însă sunt un

mijloc de agitație de care noi nu ne putem dispensa. Operați fără sgomot, neliniștiți opinia publică, tineți comerțul în saș, și niciodată să nu ieșiți în față. Cea mai eficace cale este de a-l atrage pe papă în bănuială. Preoțimea este considerată ca fiind de incredere, pentru că ea guvernează sufletele. Prezentați-o ca perfidă și suspectă. Mulțimea a avut întotdeauna înclinare spre ironie. Inselați-o. Ea poate fi desamăgită, însă nu vă pripiti și înainte de toate procurați-vă cât mai multe arme. ...

....

"In 1835 din Londra Malegari ii scrie lui Dr. Breidenstein:

"Noi formăm o asociație de frați în toate punctele pământului. Noi avem dorinți și interese comune. Noi vrem să desființăm orice formă de subjugare. Noi facem totul pentru desrobirea umanității. Noi dorim să rupem orice fel de jug, dar există unul care nu se vede, pe care abia îl percepem, și care ne apasă pe noi. De unde vine? Unde este? Nimeni nu știe, s'au mai bine zis, nimeni n'o spune. Asociația este secretă chiar și pentru noi, veteranii societăților secrete. Ni se cer lucruri care-ți ridică părul măciucă și credeți-mă că în Roma cunosc doi inși, renumiți pentru ura lor împotriva fanatismului, (a Bisericii), care la ultimele Paște au fost obligați de șeful lor suprem să ingenunche în fața altarului și să se spovedească.. Nu vorbesc de supunerea mea, însă mărturisesc că cu plăcere aș dori să știu unde duc astfel de capușinade. "

....

"Si acum o scrisoare a lui Nubius către o personalitate marcanta din Hochventa, Beppo, prin care se refuza categoric cererera acestei loje:

"Voi știți", scrie el în 7 Aprilie 1836, "că Mazzini se consideră demn să colaboreze cu noi la marile sarcini ale acestor vremuri. Marea Loja a decis însă altfel. Mazzini are prea mult din aliura unei figuri conspirative melodramatice ca să fie capabil să joace roluri mai intunecate pe care noi ne străduim să le jucăm până la victorie. Lui Mazzini îi place să vorbească despre multe și în special despre el. El nu încetează

să scrie că el răstoarnă altare și tronuri, că el a fructificat mulțimea, că el ar fi profetul umanității, etc. Intreaga această vorbărie se bazează pe câteva jalnice acte de violență, sau câteva asasinate ordinare, pe care eu, dacă unul din servitorii mei s'ar lăuda că m'a scăpat de un adversar în acest fel, l-aș concedia imediat. Mazzini este un semi zeu pentru proști, dela care el încearcă să obțină investitura de Marele Preot al Frățietății, al cărei dumnezeu se vrea.

"Dacă aceasta poate servi ca nutriment pentru o mândrie niciodată saturată, de acord, însă făceți-l să înțeleagă, pe o cale mai domoală, că legăturile despre care el vorbește nu mai există, dacă eventual au existat vreodată; că voi nu le cunoașteți însă că voi trebuie să-i explicați că dacă ele ar exista, ar face cea mai mare prostie dacă ar adera la ele. Să acceptăm că o astfel de lojă ar exista, atunci în mod evident ea este deasupra tuturor celorlalte, ea este a lui Sf. Jean de Latran, caput et mater omnium ecclesiarum. Au fost numiți în ea cei aleși, care au fost socotiți demni ca să fie introduși. Până azi Mazzini a fost exclus. Stie el că dacă prin violență sau viclenie pătrunde până la jumătate într'un secret, se expune unui risc prin care până acuma a și trecut de mai multe ori?

....

"Aici se cere o explicație. Societățile secrete au avut obiceiul ca să opereze prin omoruri individuale sau în masă, din care și-a făurit o rațiune de existență. Ele au sperat ca astfel să însuflească teamă în sufletul adversarilor lor sau a autorităților. Stiletul sau pumnalul folosit în aceste crime a fost ultimul argument al teoreticienilor acelei frățietăți. Nubius și aliații săi au urmat o altă cale. Ei au disprețuit aceste mijloace și curios, nicio picătură de sânge nu murdărește mâinile lor. Cadavrul cuiva niciodată nu le-a servit drept piedestal.

"Nu mai puțin ne grăbim să afirmăm că Hochventa nu a renunțat la aceste mijloace ale Carbonarilor din teamă de justiție sau alte considerente umanitare, ci numai pentru că ei

considerau că este sub demnitatea lor ca să-i încurajeze sau să-i recompenseze pe Carbonari pentru atentatele lor ordinare. În Hochventa domnește un cult al demnității. Ei nu sunt osânditi să omoare, ci să corupă.

"Intr'o scrisoare către Nubius, la 9 August 1838 de la Castellamare, Vindice desvoltă teoria Hochventei:

"Omorurile de care se fac vinovați frații noștri ba în Franța, ba în Elveția și mereu în Italia, sunt o rușine și cauzează remușcări de conștiință. Acesta este leagănul umanității, cum este descrisă în istoria lui Cain și Abel, și noi ne-am dus prea departe cu aceste metode pentru a ne declara mulțumiți. La ce-i bun un om mort? Ca să insuflăm groază în lume și să îndepărtăm de la noi toate inimile viteze?. Înaintașii noștri Carbonari nu și-au înțeles puterea. Această forță nu trebuie folosită în a omori indivizi, ci masele. Să nu individualizăm crima, ci s'o generalizăm. Ca cetățeanului să i se dea măsura patriotismului și a urei contra Bisericii, crima trebuie generalizată (.. um ihm den Masstab des Patriotismus unde des Hasses gegen die Kirche zu geben, muss man das Verbrechen generalisieren). O lovitură de pumnal nu înseamnă nimic și nu aduce nimic. Ce contează pentru lume câteva cadavre omorite din răzburarea societăților secrete și care apoi sunt aruncate asupra societății umane? Ce înseamnă pentru popor sângele unui lucrător, a unui artist, a unui cetățean, chiar și a unui prinț? Sau un alt asasinat din ordinul lui Mazzini? Lumea nu are timp să acorde atenție unei jertfe. Ea trece mai departe și uită. Numai noi, iubite Nubius, putem opri cursul istoriei. Catolicismul nu are mai puțină teamă de un stilete bine ascuțit decât monarhia. Însă acești doi stâlpi ai ordinei sociale putem să-i prăbușim prin corupție. Să nu scăpăm adică nicio ocazie să ne folosim de ea. Tertulian a avut dreptate spunând că martiriul a promovat Creștinismul. S'a hotărât în ședințele noastre că nu mai vrem creștini, și pentru asta nu mai trebuie să creem martiri; pentru asta însă trebuie să facem viciul popular la mase. Să-l inhaleze cu toate cele cinci simțuri ale sale, să-l sugă să nu se mai sature. Și acest

pământ pe care a semănat Aretin, mereu este gata să accepte sfaturi obscene. Faceți inimile să fie vicioase și nu veți mai avea creștini. Indepărtați preotul de la treburile sale, de la altar și de la virtute! Incercați să-i umpleți ocupația și timpul altfel. Faceți-l leneș, mândru, patriot; atunci va deveni mândru, intrigant și pervers. Atunci veți putea să vă îndepliniți sarcinile de o mie de ori mai ușor, decât dacă ați infinge un stilete în coastele unui oarecare biet amărât. Nu mai doresc acest lucru și nici tu nu-l vrei, prietene Nubius, ca să binecuvântăm conspirația pe vechile căi.

"Noi am întreprins corupția în scară mare, corupția poporului prin cler și a clerului prin noi, corupția care trebuie să ne ajute într-o zi ca să așezăm Biserica în groapă. Acum de curând am auzit un prieten că spunea râzând: 'Ca să distrugi Catolicismul, trebuie mai întâi să subjugi femeia.' Intr'un anumit sens asta este adevărat, însă pentru că nu putem să înrobim femeia, o vom corupe împreună cu Biserica. Corruptio optimi pessima! Scopul este suficient pentru a ne excita. Să nu ne îndepărtăm de la ea pentru răzbunări personale. Cel mai bun pumnal pentru a lovi Biserica în inimă, este corupția. La treabă până la victorie!"

"Ca să ajungem la izvoarele comunismului modern nu-i nevoie să ne întoarcem privirile spre Evanghelie, ci la pasiuni mult mai rele. Pe pământ au existat mereu oameni care își inchipuie că sunt victimele unor nedreptăți... Unii au vrut ca prima privire s'o arunce în acea carte de care vorbește Apocalipsul, cartea care este sigilată cu șapte sigile, pe care nimeni n'o poate deschide sau să arunce o privire în ea, fie că este pe pământ, fie că este sub pământ sau deasupra pământului, numai dacă acel cineva este un leu din vița lui Iuda, o progenitură de-a lui David, care prin victorie să fi cucerit autoritatea să rupă cele șapte sigile și să deschidă cartea.

"Weisshaupt a acționat orbește în secolul al 18-lea cu Iluminării săi. El a decretat hoția drept condiție de bază a ideilor masonice. Apoi a venit Robespierre, care a tradus hoția

in Dreptul Public, apoi a venit Gracchus Babeuf care a dat acestui Drept Public dimensiunile celui mai sângeros comunism:

"Ascultați-l, popor al Franței. Cincisprezece secole ai trăit ca sclav și în consecință, nefericit.. Legislatori, domnitori, cei înstăriți, proprietari, ascultați: noi toți suntem egali. Noi vrem egalitatea cu adevărat, sau moartea. . De asta avem nevoie, și asta o vom obține, nu importă prețul. Pacoste pe capul aceluia care se așează între noi și egalitate. Revoluția franceză este doar o premergătoare a unei revoluții mult mai mari și mai fastuoase, care va fi ultima. Poate, dacă-i nevoie, să dispară toată arta dacă e vorba să obținem egalitatea. Legea agrară și împărțirea pământului a fost o promisiune făcută unor soldați fără să fi fost prea mult cugetată..... Aici noi atacăm o chestiune foarte gingașe în apreciere: Proprietatea generală sau generalitatea bunurilor nu aparține unui proprietar. Pământul nu aparține nimănui. Noi reclamăm, noi cerem dreptul de proprietate asupra tuturor bunurilor. Pământul, produsele, aparțin tuturor. Dispareți odată, voi antagonismelor de sărac-bogat, mare-mic, stăpân-servitor, guvernanți-guvernați. Să nu mai existe altă diferență între oameni decât cea de vârstă și de sex.

....

"Acest inițiat care-și ascunde adevăratul nume de familie sub pseudonimul Gaetano în cadrul lojelor masonice, de mai multă vreme s'a strămutat la Viena, în preajma Prințului Metternich. Gaetano este prietenul lui Nubius, a lui Piccolo-Tiger, al lui Vilpos, Vindices, Beppos și alți italieni care urmăresc pas cu pas distrugerea Catolicismului și lucrează neîncetat pentru triumful revoluției. Ca și ceilalți, a contribuit și el la stricarea oamenilor. Însă mai târziu, cugetări mai serioase i-au schimbat vederile și la 23 Ianuarie 1844 a adresat lui Nubius câteva sfaturi care ar putea să indice o demisionare timpurie, sau o hotărâre de refuz de a mai acționa:

.....

"Înainte ca să-ți răspund la ultimele două scrisori, dragă Nubius, trebuie să-ți comunic anumite observații, pe care cu

placere ți le împărtășesc. În interval de câțiva ani în anumite lucruri am avansat considerabil. Desorganizarea socială domnește peste tot, Ea este în Sud și în Nord, în inima cetățenilor cât și în sufletul preoției. Toți trebuie să suporte prin ceea ce noi vrem să constrângem umanitatea. Noi vrem să stricăm ca să putem apoi să domnim, și eu nu știu dacă și dumneata, ca și mine, nu te înspăimântă de opera noastră. Mi-e teamă că ne-am dus mult prea departe. Noi vom distruge totul, și după cum imi dau seama de agenții noștri de pe teren, încep să mă îndoiesc că noi vom fi în stare să oprim catastrofa la timp, s'o ținem sub control din momentul în care ea s'a declanșat. Sunt pasiuni ce nu pot fi săturate pe care eu nu le ghicesc, ca pofte necunoscute, ura, toate astea ne pot înghiți într'o zi și pe noi, și dacă timpul ne-ar permite, ca să folosim un medicament împotriva acestei tumori canceroase, ar fi pentru noi cu adevărat o mare binefacere. A fost foarte ușoară opera de seducție, va fi tot atât de ușor ca celor seduși să le astupi gura? În asta constă marea mea grijă."

"De multe ori am încercat s'o discut cu dumneata, însă dumneata ai evitat mereu lămurirea. Acum nu mai este posibil s'o dăm deoparte pentru că timpul presează și fanaticii noștri în Italia, Elveția, Prusia, Austria, care mâine ne vor fi stăpâni, așteaptă doar semnalul ca să dărâme actuala ordine. Elveția se pregătește să dea semnalul, însă acești elevetieni radicali, formați de Mazzini, cu comuniștii lor, cu alianța lor sfântă și pungașii de proletari, nu sunt figurete sculptate din lemn care să conducă lojile noastre la atac. Pentru asta va fi necesar ca Franța să-și imprime sigiliul ei asupra tuturor acestor orgii lumesti ce se vor declanșa. Fiți sigur că Parisul nu-și va eșua misiunea... Încotro va merge această săracă Europă după ce s'a dat imboldul de plecare? Asta mă neliniștește pe mine, pentru că am început să îmbătrânesc. Mi-am pierdut iluziile și nu aș vrea să devin sărac și despuat de toate, că o figurina de teatru să asist la triumful unui principiu pe care eu l-am clocit și care acum mă disprețuește și vrea să-mi ia averea și să-mi taie capul."

"In multe lucruri ne-am dus prea departe. Noi am depozat poporul de toți dumnezeii lui din cer și de pe pământ cărora le-a aratat respect. I-am smuls credința creștină, credința sa in monarhie, cinstea, virtuțile de familie, și acum auzim de departe zbieratul său înăbușit. Noi tremurăm pentru că monstrul ne poate înghiți și pe noi. Noi am despuat poporul de orice simțuri de onoare, și el va fi nemilos. Cu cât mă gândesc mai mult la astea, cu atât mai mult mă conving că trebuesc căutate prelungiri de termene."

"Si totuși, ce faci decisiv dumneata in acest moment? Dumneata ești într'un punct, de unde îți răspândești iradiația și eu aud cu durere că toate dorințele dumnitale sunt îndreptate spre un final tragic cu o ardoare inflăcărată. Nu există niciun mijloc ca să le frânăm, să întârziem acest moment, să fie amânat? Crezi că ți-ai cumpănit bine măsurile?, Că mișcarea ce am declanșat-o poți s'o și stăpânești? In Viena vom fi înghițiți de mulțime dacă otrava revoluționară își va face efectul, și necunoscutul conducător care va răsări in acele împrejurări, care acum este poate in Bagno sau in alt loc rău famat. In Italia noastră se joaca un joc dublu. Ele ar putea fi căzute din acelaș pom. Nu am amestecat noi totul in acelaș gunoi? Această murdărie incepe să se ridice la suprafață și mă tem că ea mă va înăbuși....

.....

"Oricare ar fi viitorul, acela care este rezervat ideilor cultivate de Societățile secrete, noi vom fi învinși și noi ne vom găsi stăpânul nostru. Acesta nu a fost visul nostru din 1825 și nici speranțele noastre din 1831. Puterea noastră este in trecere asupra altora. Numai Dumnezeu stie unde s'ar putea stăvili acest pas spre prăbușire. Eu nu voi devia de la însărcinările mele dacă noi le mai putem dirija, lămuri sau să le folosim. Teama însă pe care eu o trăiesc in Viena, dumneata nu o simți? Nu-ți mărturisești singur așa cum fac eu, că este necesar, dacă timpul ar permite, să punem o opreliște in Templu înainte de a transforma totul in ruină? Această opreliște este încă posibilă, și numai dumneata, iubite Nubius, poți să iei această hotărâre. Nu s'ar putea juca in acest caz,

daca se adoptă un comportament iscusit, rolul lui Penelope și in timpul zilei să se strice schela care a fost ridicată noaptea?"

"Lumea este dusă pe povârnișul democrației, si de la un timp incoace pentru mine democrație înseamnă mereu demagogie. Conspirația noastră de douăzeci de ani este in pericol ca sa fie anulată de câțiva palavragii care vor veni și vor desmierda poporul și-și vor face jocul cu aristocrația, după ce in prealabil a doborât clerul cu câteva rafale de mitralieră. Sunt un om onorabil și mărturisesc foarte sincer, că pe mine m'ar costa foarte mult să mă joc cu soarta poporului și din plăcerile lui să-mi câștig pâinea și zile mai bune. Cu o astfel de revoluție așa cum se pregătește, noi putem pierde totul și eu pledez pentru abținere. Poți să fi prezent și dumneata, iubitul meu prieten, pentru că și dumneata ești proprietar, și dumneata nu vei dori să-ți auzi strigând in urechi cuvintele "confiscare", "deportare", aceste strigăte fatale ale bandiților. Haec mea sunt, veteres, migrate, coloni.

"Eu stau, si voi rezista, și revoluția poate să ne smulgă pe toți frățește. Alte gânduri însă mă mai frământă. Sunt sigur că ele preocupă și pe mulți alții din prietenii noștri. Eu nu am încă remuscări de conștiință însă sunt mișcat de teama, si in locul dumnitale, in situația in care eu văd acum Europa, nu mi'as lua o răspundere pe capul meu, ca aceea care să-l conducă pe Mazzini la Capitoliu.

Mazzini la Capitoliu! și Nubius pe stâncile din Tarpej sau dat uitării. Acesta este coșmarul care pe mine mă urmărește, dacă incidental dorințele dumnitale se vor implini. Nu-ți surâde acest vis, Nubius?"

Rezultatele conspiratiei împotriva Bisericii

Terminand cu extrasele și comentariile din capitolul precedent, Biserica Catolică față de revoluție, (din secolul trecut, 1859), și care poate fi rezumat în citatul pe care-l repetăm:

"Aceste sfaturi vor deschide calea învățăturilor noastre spre tânărul cler și mănăstiri. În câțiva ani influența acestui tineret va pătrunde în toate ungherele Bisericii; ei vor administra, vor judeca, vor influența luarea deciziilor, vor fi chemați să-l aleagă pe papă care va trebui să domneasca, și acest papă va fi, ca majoritatea compatrioților săi, pătruns de principiile umanitare care au intrat în circuit, (pe care Masoneria le-a băgat în circuit, nn). Acesta este micul grăunte de muștar pe care l-am incredințat ogorului și pe care Soarele și Dreptatea îl vor desvolta până la cea mai înaltă autoritate, și într-o bună zi veți vedea ce roade bogate va aduce această mică sămânță."

Acestui grăunte de muștar al conspirației i s'a acordat cam un secol pentru a da primele roade. Să trecem peste acest secol și să vedem roadele:

Intr-o carte scrisa de William Guy Carr, cu titlul The Red Fog over America, (Ceața roșie deasupra Americii), apărută în 1968 în "The Noontide Press", autorul citează și comentează o altă carte publicată în 1925 de către Cardinalul Caro Y Rodriguez din Chile, care confirmă că Iluminații au pus stăpânire pe toate lojile masonice până la varf, și că s'au constituit ei înșiși în Guvern mondial secret și invizibil. Cartea Cardinalului Rodriguez este în bună măsură bazată pe

documentele secrete ale Vaticanului. El susține că niciun mason din gradele inferioare lui 32 nu bănuiește că Iluminatii ar fi în controlul Masoneriei.

Cardinalul afirmă că Weishaupt (capul Ilumiinaților care au pus la cale revoluția franceză), a modernizat concepția masoneriei și a organizat-o în așa fel ca să poată controla pe lângă Masonerie și Comunismul, Sionismul și chiar Nazismul. În sprijinul acestei teze Cardinalul se folosește de o scrisoare a Generalului Albert Pike, Suveranul Pontif al Masoneriei Universale și Superior al Ilumiinaților, care în exercitarea acestei funcțiuni a fost asistat de zece Bătrâni ai Supremei Mari Loje a Orientului, pe vremea aceea cu sediul în Charleston, Statele Unite. Scrisoarea este datată din 15 August 1871 și este adresată Ilustrului Frate Giusepi Mazzini, care conducea programul revoluționar al Ilumiinaților (în Europa) conform planului stabilit de Weishaupt în 1834. Scrisoarea îi dădea instrucțiuni lui Mazzini cum să unească toate organizațiile sale și să-și concentreze eforturile în scopul distrugerii puterii țărilor și să subjuge poporul ruș pentruca Ilumiinații să poată transforma Rusia într-o fortăreață a ateismului. Pike îi comunica lui Mazzini intenția Ilumiinaților de a organiza și finanța revoluția comunismului-ateu ca apoi cu sprijinul acestei fortărețe să poată subjuga restul țărilor și astfel să-și poată încorona Regele lor despot pe întreg universul. Cardinalul în pagina 188 a cărții sale a numit mai multe autorități cari se referă la scrisoarea lui Pike în anii 1895 și 1896. El afirma ca aceasta scrisoare a lui Pike este catalogată în biblioteca Muzeului Britanic din Londra.

.....

William Guy Carr, autorul cărții din care cităm, se întreabă: dacă un cardinal știe atât de multe amănunte asupra continuei conspirații a lui Lucifer, cum se face că Testul ierarhiei Bisericii Catolice se menține într-o atât de mortală tăcere cu privire la această conspirație? De ce este folosită autoritatea Bisericii Catolice ca să astupe gura preoților care îndrăznesc să încerce să facă cunoscut adevărul

credincioșilor lor? Ilumiții se lăudau că vor infiltra Biserica pe dinăuntru și o vor transforma într-o găoace goală (după exemplul acțiunii termitelor). Se poate oare ca Ilumiții să-și fi realizat deja acest plan al lor? Ce alte explicații s'ar putea găsi?

William Guy Carr afirmă că multe scrisori primite dela preoți care au lucrat în interiorul Vaticanului și care acum locuiesc în diferite regiuni ale globului, confirmă temerea sa. Unul din acești preoți afirmă ca Papa este înconjurat de "specialiști", de "experți" și de "consilieri" aleși până la un nivel atât de înaintat încât Papa este mai degrabă un prizonier în propriul său palat. În mod aparent aceștia care-l înconjoară pe Papă sunt animați de dragoste și devoțiune, însă ei nu-i lasă timp de acțiune și nu-l scapă de sub ochi nici măcar în încăperile sale private. Unul din acești preoți a făcut afirmația că toți cei care-l înconjoară pe Papă sunt recrutați dintr'un anumit ordin religios și toți provin de la aceeași instituție din Germania, așezată aproape de locul unde a trăit Weishaupt și a conspirat împotriva Bisericii cât timp a fost pe acest pământ.

Un alt preot, care a lucrat cinci ani în Vatican face și el afirmația că Ilumiții sunt deja în interiorul Vaticanului. El spune că Ilumiții l-au implicat într'o afacere pe Monseniorul Cipico cu văduva unui general fascist și într'o afacere de vânzare de bunuri furate dela ajutoare venite la Vatican pentru asistența săracilor. Că unul din medicii însărcinați să-l îngrijească pe Papă în timpul gravei sale îmbolnăviri, Polito, a fost implicat în cercetările asupra morții lui Wilma Montesi ca încercând să facă evaziuni de dovezi în timpul investigațiilor. Toate acestea au menirea să corupă și să compromită total Biserica.

.....

"În definitiv", se întreaba William Guy Carr, "de ce să nu se infiltreze agenții Satanei și în Vatican, când ei au subminat până acum toate guvernele? Nu este esențial pentru Ilumiți ca să ajungă să poată reduce la tăcere glasul celor

400.000.000 catolici in momentul când va fi plănuită ultima catastrofă socială, cum a prezis-o Pike in 1871? Dacă 400.000.000 catolici vor refuza să fie angajați in războiul de apărare a Bisericii, să denunțe planurile lor satanice opiniei publice, Iluminații nu vor putea fi învinși."

"De ce Episcopii", se întreabă mai departe William Guy Carr, "nu explică credincioșilor aceste conspirații ale Iluminaților împotriva Bisericii? Avem dovezi că scrisorile laicilor catolici adresate superiorilor Bisericii prin care se denunță conspirația Iluminaților, rămân fără răspuns cu toate că ele sunt trimise recomandat. Astfel de scrisori au fost trimise și preoților care lucrează in Vatican, secretarilor cardinalilor, prin care solicitau sfaturi cum să lupte împotriva acestei conspirații. Toate aceste scrisori, cu toate că, cum am menționat și mai sus, erau trimise recomandat, au rămas fără răspuns. Ce fel de păstori sunt aceștia care ignoră apelurile adresate de către credincioșii lor? O astfel de situație a existat probabil chiar și pe timpul lui Lincoln, ceea ce l-ar fi determinat să spună că "A păcătui prin tăcere atunci când trebuie să protestezi, îi face pe oameni lași."

....

Problema in sine este foarte simplă. Dacă publicul ar fi total informat asupra acestui subiect, el ar putea fi unit pentru cauza comună de a realiza planul lui Dumnezeu, care este domnia Creatorului pe acest pământ, exact așa cum Iluminații încearcă să-l impună pe al lor. Toți creștinii ar putea fi uniți pentru această cauză. Asta ar putea să-i oprească pe Iluminați să ne desbina și să ne facă să ne luptăm noi între noi. O astfel de forță a opiniei publice universale i-ar învinge cu de la sine putere pe Iluminați, pentru că minciunile și amăgirile lor nu pot pătrunde armătura lui Dumnezeu care-i protejează pe toți cei ce mărturisesc Adevărul, care a fost făcut cunoscut Omenirii de către însuși Isus Hristos și mulți alți profeți. Războaiele și revoluțiile sunt arme folosite de agenții lui Lucifer pentru a subjuga omenirea. De aceea, cei care vor să înlesnească înfăptuirea planurilor pentru domnia lui Dumnezeu trebuie să se străduiască să prevină și să înlăture războaiele.

Acei ce sunt pentru Dumnezeu și împotriva lui Lucifer, au o singură armă la dispoziție, și aceasta este mărturisirea Adevărului. Aceasta este arma lui Dumnezeu. Cei care accepta Adevărul integral sunt capabili să distrugă toate săgețile călite ale celor îndrăciți. Nici chiar paharele cu otrava nu-i poate vătăma. Ei sunt invulnerabili la minciunile și amăgirile Ilumiinaților și a agenților lor, și la toate înșelăciunile și vicleniile anti-chriștilor moderni, care în decursul ultimului secol au lucrat atât de febril ca să-i amăgească chiar și pe cei aleși, dacă asta este cu putință.

Acei care sunt dispuși să folosească forța nucleară pentru distrugere aparțin Ilumiinaților, iar acei care au împărtășit secretele nucleare conducătorilor comunistilor au făcut-o pentru a menține comunismul egal în forță cu Creștinismul, conform planurilor lui Weishaupt și Pike. Dacă nu putem fi înspăimântați prin intimidare în așa măsură ca să acceptăm supunerea față de Ilumiinați, atunci vom fi forțați să o acceptăm prin forța bombelor.

Democrația în Izrael

extrase din cartea cu acest nume,
de

Norman F. Dacey

Institut for Historical Review

California, USA

"Planul de a transforma Palestina arabă într'una evreiască a distrus un total de 385 localități din 475. În districtul Bethlehem, de ex., toate satele au fost distruse, rămânând doar orasul Jaffa. După 1948 toate satele din regiunea Ramleh au fost distruse. Moshe Dayan, fostul Ministru al Apărării, a recunoscut că "Nu există o singură localitate evreiască în această țară care să nu fi fost construită pe ruinele uneia arabe." - după datele publicate în Israel, de Liga pentru Drepturile Omului, care conclud expunerea cu întrebarea: Poate un regim care în mod brutal rade de pe fața pământului căminele și satele unei minorități, exact așa cum au făcut-o nazistii cu localitatea Lidice din Cehoslovacia, să fie considerat ca "democratic"?

"Nu există dreptate în această țară. Nu este nici libertate și nici democrație. Nici un scop nu poate justifica nedreptatea, nici chiar atunci când scopul ar fi spre binele națiunii sau al statului. Dacă îți construiești siguranța în dauna dreptății, nu există acumulări de fonduri, oricât de mari ar fi ele, care să garanteze acea siguranță și nici chiar o armată ca cea a Romanilor nu o poate asigura" - din declarațiile Episcopului de Galilea, Joseph Raya, adesea criticat pentru filo-semitismul său, publicate în Times din Londra, 11 Mai 1973.

Curtea Supremă a Israelului recunoaște că: "Declarația de

Independența a Israelului (din 1948), care prevede că se va stabili un regim democratic care să asigure drepturile de bază ale individului, a fost făcută în primul rând pentru a mijloci recunoașterea de către celelalte națiuni a Statului Israel."

Și mai departe, un comentariu de Amos Elon: "Declarația de Independență stipulează egalitate deplină pentru toți cetățenii, fără deosebire de religie, rasă sau sex. Ea prescrie nu numai libertatea religioasă, dar chiar și cea a conștiinței. Această parte a Declarației nu este însă considerată ca fiind angajantă, este fără autoritate constituțională și este menită să exprime doar o viziune politică a poporului."."

Dreptul la cetățenie:

În 1953 Knessetul a aprobat Legea întoarcerii, care acordă dreptul de a se întoarce în Israel tuturor Evreilor din lume în baza acestei legi. În ce-i privește pe Palestiniienii arabi, legea prevede cu totul altceva. Pentru un arab palestinian sau oricare individ care nu este evreu, fără considerație dacă a fost născut sau nu în Israel, sau dacă a trăit acolo majoritatea timpului, pentru ca să devină cetățean al Israelului trebuie să se dovedească că:

- a. a fost înregistrat ca rezident în Israel la 3 Ianuarie 1952, în virtutea Legii de înregistrare a populației,
- b. că a fost rezident în Israel la 4 Ianuarie 1952,
- c. că a fost în Israel sau pe teritoriile anexate pe urmă de la data înființării statului Israel și până la 4 Ianuarie 1952, sau că a intrat legal în Israel în acea perioadă. Înarmat cu astfel de prevederi, Israelul refuza cetățenia palestinienilor care nu au fost atunci în Israel, chiar dacă au fost în teritorii anexate ulterior. Din moment ce un mare număr de Palestiniieni nu au fost înregistrați în această perioadă fie din neștiință, fie din neglijență, fie din cauza haosului care a domnit atunci, sau din lipsa de colaborare a autorităților militare, acestora li s-a refuzat cetățenia. Urmașilor unuia care nu are cetățenia, nu i se acorda cetățenia israelită, cu toate că este născut în Israel, adică rămâne fără cetățenie. Pentru ca noii născuți ai acestor lipsiți de cetățenie să poată

obține cetățenia, ei trebuie să fi fost înregistrați între a 18-a și a 21-a zi de la naștere. Cum această lege (menită numai să șicaneze) nu este cunoscută lumii, și ca atare foarte puțin au făcut uz de ea.

Dar chiar dacă un palestinian a obținut cetățenia israelită, el poate fi ușor supus unor legi de confiscare a averii, care-l poate deposea de teren și de locuință.

Oricine care și-a părăsit domiciliul pentru termen lung sau scurt, în perioada dintre 29 Noiembrie 1947 și 1 Septembrie 1948, este considerat drept un absenteist și supus confiscării averii. Absenteiști sunt toți aceia care de bună voie au plecat, sau au fost alungați cu forța, sau au fost împiedecați să se întoarcă. Acestea sunt o sumă de alte șicane menite să înlesnească confiscarea averii palestinienilor și să îngreuneze legalizarea domiciliului lor, cât și a cetățeniei. După mai bine de 40 de ani de la înființarea Israelului, acest stat încă nu are o constituție și evită s'o aibă pentru a-și putea păstra mână liberă în manipularea averii palestiniilor și în controlul lor demografic. O constituție ar da drepturi legale locuitorilor, ceea ce ar îngreuna posibilitățile de constrângere și șicanare din partea guvernului.

Legea privind religiile.

Shulami Aloni, un oponent al aplicării legii privind religiile, declară: Israelul se definește pe el însuși ca fiind democratic și credincios Chartei Națiunilor Unite. Se consideră că respectă Drepturile Omului (The Bill of Rights) și totuși are o legislație din sfera drepturilor omului care sunt incompatibile cu principiile libertăților fundamentale. Exemplu: o căsătorie poate fi contractată numai în fața tribunalului religios din comunitatea respectivă. Evreii trebuie să fie căsătoriți numai de rabini, musulmanii de către un kadi, creștinii de către un preot, etc. Dacă cineva dorește să se căsătorească cu unul de altă religie, unul din parteneri trebuie să schimbe de religie. Și asta chiar și în cazul când amândoi se declară atei, adică nu ar avea la ce să renunțe.

Drepturile femeii.

În Israel femeia este considerată drept proprietatea bărbatului, iar în fața tribunalului ea are o poziție inferioară față de bărbat. O femeie al cărei bărbat a dispărut nu se mai poate mărita, și nici nu poate divorța dacă soțul ei a inebunit sau devine insuportabil. Dacă o femeie nu are copii și i-a murit soțul, ea trebuie să se predea cumnatului ei care poate dispune de ea. Numai cu consimțământul acestuia poate ea să se mărite din nou. Dacă fratele e minor, trebuie să aștepte până când devine major, sau să obțină consimțământul părinților săi. De obicei părinții îi dau acest consimțământ dacă ea le predă averea ce-a moștenit-o de la soțul decedat.

Legea bastarzilor.

Bastarzii sunt odraslele căsătoriilor mixte. Acelaș lucru este valabil și pentru cazurile în care un evreu ortodox s'a căsătorit cu o creștină care în prealabil a trecut la iudaism și căsătoria a fost efectuată de către un rabin conservativ, liberal sau reformist. În Israel soția și copiii nu pot fi înmormântați lângă sot și tată în cimitirul ortodox. Rabinatul din Israel ține o evidență a tuturor căsătoriilor mixte și a bastarzilor, într-o așa zisă Carte Neagră.

Conform Enciclopediei talmudice, "Orice femeie născută din părinți ne-evrei (goimi), este considerată o prostituată, chiar dacă încă nu a avut relații sexuale. pag. 23

Distinsul jurist israelit Justice Haim protestează vehement împotriva legilor rasiste ale Curții Supreme din Israel: "Amara ironie a sortii a făcut ca aceleași argumente biologice și rasiste folosite de nașiști, care au inflammat legislația de la Nuremberg, să servească ca bază pentru definirea oficială a iudaismului, care stă la temelie Israelului", (Joseph Badi, Fundamental Law of the State of Israel, New York, Twayne Publishers, 1960, p. 156).

"Ești tu sigură, bunică?"

Vai de acel evreu din Israel care descopere că banica lui,

străbunica sau stră-străbunica lui nu a fost evreică, sau a fost convertită la iudaism de către un rabin greșit. Această intrerupere în linia sa iudaică anulează căsătoria în Israel, iar copiii sai devin trecuți în Cartea Neagră a bastarzilor, și mai departe el este dăscălitat ca donator de sânge la Red Magen David (Crucea Roșie israelită). pentru că le alterează rasa.

Golda Meir se plânge "impotriva lipsei de sentimente umanitare a rabinilor din Israel și de faptul că nu se găsește unul cu convingere și curaj, care să ia asupra sa păcatul schimbării acestor legi rabinice, pe care să le facă suportabile pentru căsătoriile mixte și odraslele lor.

Evreii negri.

Intrucât au trăit împreună cu arabii toată viața lor, mulți dintre Evreii orientali au preluat obiceiurile și aparența arabilor, ceea ce contribuie la nașterea unei prejudecăți la ashkenazi. Poetul național al Evreilor, Haim Bialik, spune: "Motivul pentru care eu urăsc pe arabi este pentru că ei seamănă atât de mult cu evreii orientali". Un studiu asupra acestei prejudecăți arată că în 1950 5% aveau această prejudecată, în 1953 19%, în 1960 35% iar în 1970 52%.

Si un alt poet, T. Carmi, fiul unui rabin american, spune: "Noi suntem la ani-lumină distanță unii de alții. Când ne vom obișnui să ne comunicăm? Nu în timpul vieții mele. Cât despre fiul său de 22 de ani, Carmi spune: El este cu mult mai desiluzionat decât am fost eu la vârsta lui. Dacă se uita roată, el vede sărăcie, oameni deposezați, abuzuri ale puterii politice și fel de fel de corupție socială."

Abba Eban, fostul ministru de externe, referindu-se la deosebiriile dintre Sefarzi și Ashkeazi, recunoaște existența unor grave diferențieri de ordin istoric, cultural și lingvistic. Cât despre integrare, el spune că "ar trebui evitată. Este pericolul ca ei să forțeze Israelul să se egaleze cultural celor din jur. Noi ar trebui însă să le

infuzăm spiritul occidental, în loc să ne lăsăm târați în orientalism."

Victor Perera scrie în The New York Times (pag. 37): "În ziua în care Evreii nu-i vor mai avea pe Palestinieni care să-i amenințe, care să-i țină uniți, ei se vor întoarce și cu toată energia lor se vor năpusti unul împotriva celuilalt încât vor destrăma Israelul."

Evrei nazi

Raportul Națiunilor Unite despre tratamentul aplicat de către Evrei Palestinienilor cuprinde și declarațiile lui Dr. Israel Shahak, care a enumerat multe cazuri de persecuții cunoscute de el personal. El spune: "Eu nu sunt împotriva acestor lucruri numai ca o persoană umană, ci și ca evreu, și ca unul care este mândru că este evreu, pentru că eu nu pot pretinde drepturi umane pentru evrei în orice parte a lumii ar fi ei, dacă eu nu lupt pentru aceleași drepturi să fie acordate și Palestinienilor... Cred că Nemții care au fost puși în situația să execute ordinele de persecuție ale lui Hitler trebuiau mai degrabă să moară decât să se supună. Eu am aceeași datorie ca evreu trăind în Israel, și o afirm, mai degrabă să mor decât să devin un evreu nazi." (Pag. 55)

Vedere din interior:

Felicia Langer, o avocata din Israel scrie la Times din Londra: "Nu există o cale legală de a te opune ocupației militare, a teritoriilor arabe după războiul din 1967 și 1973. Demonstrațiile pașnice, protestele, grevele. distribuirea de manifeste sunt pedepsite foarte grav. Pentru a da orice fel de ajutor unei persoane suspecte de a fi contra ocupației, câteodată numai pentru a-i da un pahar de apă unui tânăr suspectat sau unui frate sau soră, curțile militare impun pedeapsa cu închisoare." (Pag. 55)

Elita rasei umane.

Conform celor afirmate de Dr. Israel Shahak, "Evreii au reinviat o carte din secolul al 14-lea, care este folosită ca

un manual de educație religioasă în școlile secundare. Cartea explică de ce goimii (ne-evreii) trebuie să fie sclavii Evreilor, pentru că Evreii formează elita rasei umane și au fost în mod deosebit făcuți pentru a aduce omagii Creatorului. Pentru asta ei merită să aibă sclavi și aceștia trebuie să fie dintre ne-Evrei, pentru că dacă ar fi Evrei, ei nu ar putea să-și dedice tot timpul lui Dumnezeu. Ne-Evreii pot să-i servească pe Evrei după ce s'au lepădat de idolatria lor." (pag. 52-53).

În sprijinul acuzațiilor sale, că guvernul ar instiga în mod deliberat o politică menită să creeze sentimente anti-arabe în tineretul israelit, revista Ha'aretz din 21 Mai 1975 citează o carte pentru școlile primare The Nahshon Gang and the Kidnappers from Hebron, care se găsește prin librării de vânzare și este aprobată de Ministerul Educației. Cartea vorbește de Mustafa Effendi, care posedă teren și o prăvălie în Jericho, care-și plătește corect impozitele către stat, dar a cărui mare parte din venit îl obține din vânzare de copii de evrei sheicilor din Arabia Saudită, care sunt în nevoie mare de sclavi. Acești copii de evrei sunt răpiți de agenții lui Mustafa și vânduți ca o marfă superbă pentru că au pielea albă."

Viața unui Evreu american în Izrael

de

Jack Bernstein

The Noontide Press

1 9 8 4

Înainte ca Israelul să fi devenit stat în 1948, Evreii de peste tot au fost copleșiți cu propaganda sioniștilor că Israelul va deveni un camin al tuturor Evreilor, un refugiu al Evreilor persecutați, va fi o țară democratică care va fi împlinirea tuturor profetiilor.

Eu sunt un evreu ashkenaz care a petrecut 25 de ani în Statele Unite, țara care a oferit Evreilor întreaga libertate și șanse de prosperitate, și cu adevărat am prosperat într'atâta încât o parte dintre noi, sioniștii, au câștigat poziții atât de bune încât domină viața politică și financiară în Statele Unite.

Pentru a înțelege povestea pe care sunt pe cale să v'o spun, este necesar ca mai înainte să precizez ce este Sionismul. Propaganda sionistă a reușit să-i convingă pe Americani că Sionismul și Iudaismul sunt una și aceeași și natura lor este religioasă. Asta este o minciună sfruntată. Iudaismul este o religie, dar Sionismul este o mișcare politică pornită de către Evreii ashkenazi din răsăritul Europei care au constituit de multă vreme forța principală în propagarea socialism/comunismului. Scopul ultim al Sioniștilor este guvernul mondial sub controlul lor. Socialismul și comunismul sunt doar instrumente cu care vor să-și ajungă scopul.

Am fost o victimă a propagandei sioniste.

După războiul din 1967, noi Evreii am fost foarte mândri că țara noastră a ieșit puternică și învingătoare. Și atunci noi am fost copleșiți cu propagandă. Așa, între 1967 și 1970, cca 50.000 de Evrei-americani am căzut victime acestei propagande și ne-am dus în Israel. Am crezut că voi avea mai multe șanse de succes în Israel. Am fost animat și de sentimentul de a putea înfrunța probele și a face pionierat în folosul fraților mei evrei.

Nu am avut momente de emoții când am părăsit Statele Unite pentru că aveam întoarcerea asigurată prin dubla cetățenie care ni s'a acordat. Noi Evreii în Statele Unite ne bucurăm de acest favor de a putea avea în același timp ambele cetățenii, ceea ce ceilalți cetățeni nu o au.

Sosirea în paradisul evreiesc.

Înainte de a pleca spre Israel am obținut niște aranjamente ca să stau la sora unei cunoștințe, Fawzia Daboul și mătușa ei. Sosit la aeroport în Israel, un autobus m'a dus la locuința dnei Daboul. Când am văzut-o pe Fawzia, m'am îndrăgostit de ea imediat. Ea a fost o evreică sefardică din Iraq, căzută și ea victimă propagandei sioniste și astfel a ajuns în Israel.

După două zile de stat la ele, m'am dus să petrec șase luni în kibutzul Ein Hashofet, unul din cele 150 de astfel de comune care funcționează în Israel.

Este important să menționez că sistemul de kibuz din Israel este marxist, adus în Israel de către Ashkenazii din Rusia și Polonia. Aceștia formează acel grup de comuniști numit bolșevici. Înainte de 1917 ei au constituit forța politică care au pus temeliile revoluției comuniste din Rusia. Și mai departe doresc să evidențiez și chiar să subliniez, că aceeași grupă de evrei ashkenazi comuniști - bolșevici - care au emigrat în Israel, au pus mâna pe conducerea sionismului în Israel și de atunci domină viața politică a acestei țări.

Înapoi la kibutz. Pana la razboiul din 1967 întreaga munca în kibutz era efectuată de către evrei. De atunci, toate muncile sunt efectuate de arabi contra unui salariu mizerabil și de către voluntari de peste ocean. Membrii kibutzului primesc hrana și îmbracaminte și o mică sumă de bani pentru alte nevoi. Restul castigului intra în caserie kibutzului. Fiecare din aceste kibutzuri este afiliat unui partid politic marxist, de la socialist până la îndarjii de comunisti. După patru luni am fost bucuros să pot părăsi kibutzul cu două luni înainte de programare, pentru că vroiam să mă casătoresc.

Casatoria.

Ceremonia casătoriei a fost în stil sefardic. Foarte simplă, însă frumoasă. Am fost foarte fericiți, însă pe alte planuri această casătorie a creat mai multe probleme. Ziva era sefardică, cum am mai spus, iar eu ashkenaz, și o astfel de casătorie este considerată mixtă în Israel și stărnește probleme, lumea ridică din sprâncene când aude de ea. Pentru a înțelege acest lucru, trebuie să ști ce-i deosebeste pe sefarzi de ashkenazi.

Propaganda evreiască în America lăsa lumea să creadă că un evreu este un evreu, o rasă a unui singur popor și că acest popor este alesul lui Dumnezeu. Cu problema poporului ales am să mă ocup mai târziu. Deocamdată trebuie să afirm că Evreii nu constituie o rasă. Sunt două grupe distincte de evrei, care provin din regiuni foarte diferite, sefarzii din Orientul Mijlociu și Africa de Nord, iar ashkenazii din Europa de răsărit.

Sefarzii constituie grupul cel mai vechi și dacă vreunul este grupul de evrei descris de Biblie, atunci poate fi numai acesta. Ei sunt înrudiți cu Arabii, de care-i deosebeste doar religia.

Ashkenazii, care acum constituie 90% din totalul Evreimii,

au o apariție destul de stranie. Conform istoricilor, dintre care mulți evrei, Ashkenazii apar acum vreo 1200 ani. Lucrurile s'au întâmplat așa:

La granița de răsărit a Europei a existat un trib numit Khazari. Pe la anul 740 regele Khazarilor și cu suita sa au hotărât să aleagă o religie pentru popor. Au convocat pe reprezentanții celor trei mari religii, Creștini, Mohamedani și Iudeii pentru a-și expune dogmele. Dacă ar fi ales Islamul, ar fi supărat pe Creștini, și invers, dacă ar fi ales Creștinismul, s'ar fi supărat Islamul, ambele fiind vecine și puternice. Așa au ales Iudaismul care era mai depărtat și nu-i deranja pe vecini. Alegerea iudaismului de către Khazari a fost mai mult din calcule politice decât din considerații dogmatice.

Cândva prin secolul al 13-lea, Khazarii au fost alungați de pe locurile lor natale spre Vest, și s'au stabilit prin Rusia occidentală și Polonia. Acești Khazari sunt numiți acum Evreii ashkenazi, care sunt Evrei prin religie, nu și de sânge. Dealungul istoriei acești Ashkenazi ruși și polonezi au practicat comunismul și au încercat mereu să-l impună și Rusiei. Din cauza interferenței lor în afacerile guvernamentale ale Rusiei, au devenit obiectul unor persecuții din partea țărilor. Atunci au început să emigreze mai mulți către Palestina, către America latină și un mai mare număr către Statele Unite.

În 1897 Sioniștii au ținut primul lor congres la Basel în Elveția. Aici au hotărât înființarea unui stat israelit și au început să caute căile. Marea Britanie le-a oferit teren în Africa, însă ei doreau Palestina. Pe atunci Palestina era locuită de cca o jumătate de milion de Arabi și un număr redus de evrei sefarzi înrudiți prin sânge cu Arabii, cu care au trăit în armonie dealungul secolelor.

Având aleasă Palestina ca patrie a lor, mulți evrei ashkenazi au început să emigreze spre Palestina. Majoritatea acestora erau adepți ai comunismului. Când cineva se gândește

la Evrei in legătură cu Israelul, trebuie să facă deosebire între Evreii ashkenazi și sefarzi, pentru că, după cum am mai spus, Evreii nu sunt un popor unit. Ei sunt despărțiți politic, social și mai ales rasial. Si acum inapoi la Ziva care era sefardică și la mine, care eram ashkenaz și la viața noastră în așa zisul Israel democratic.

Sefarzii sunt cetățeni de clasa 2-a

În primii trei ani de căsătorie a trebuit să locuim împreună cu mătușa lui Ziva din cauza lipsei de locuințe cât și din cauza unor considerații antagonice de natură rasială. Locuințele în Israel se acordă după următoarea schemă:

- * Evreii ashkenazi care au trăit în Israel mulți ani sunt primii care primesc locuință.

- * După ei vin Evreii ashkenazi care vin din Europa, în mod deosebit dacă ei sunt căsătoriți cu cei născuți în Israel.

- * Apoi urmează Evreii ashkenazi care au venit din Statele Unite, mai ales dacă sunt căsătoriți cu cei născuți în Israel.

- * Urmează Evreii sefarzi ca a patra categorie ca să primească locuințe, dacă mai rămân disponibile.

- * Si ultima categorie este cea a Arabilor, a Druzilor și a Creștinilor.

Împărțirea serviciilor urmează aceeași schemă.

Eu, ca Evreu din Statele Unite, cu toate că eram ashkenaz, am fost pus într-o categorie mai la urmă, pentru că eram căsătorit cu o sefardă, și asta a fost a doua experiență amară a mea ca consecință a considerațiilor rasiale.

Chiar de la începutul sosirii mele în Israel am fost deseori insultat și mi s'a spus foarte brutal că noi evreii din Statele Unite suntem tolerați în Israel numai pentru banii noștri. Mi-au spus-o de la obraz: "Noi avem nevoie de banii voștri, nu de voi. Duceți-vă acasă." Singurii bineveniți dintre noi au fost aceia care aveau carnetul de membru al partidului comunist în buzunar, și care erau cam 10.000 din cei 50.000 care am venit în Israel. Aceștia erau cap de listă în ce privește repartizarea de locuințe și servicii, pentru a

evidenția încă odată caracterul marxist și rasist al statului Israel. Ceilalți 40.000 de Americani s'au întors între timp și ei acasă.

Cele trei fețe ale Israelului

Din cele spuse până acum rezultă că Israelul este un stat marxist-comunist. Asta ar fi corect într-o anumită măsură, dar Israelul mai are două fețe, și anume una fascistă și alta democratică.

Evreii ashkenazi din Rusia și Polonia care au emigrat spre Palestina, au adus cu ei și ideologia marxist/comunistă pe care au aplicat-o aici. Evreii ashkenazi care au venit din Germania, cu toate că au avut simpatie pentru marxism, ei au încercat totuși să aplice anumite practici ale naziștilor. În timpul celui de al doilea război mondial elita ashkenazo-sionistă a Evreilor din Germania a colaborat strâns cu autoritățile germane la persecutarea maselor evreiești. Ei, care erau bine antrenați în Germania lui Hitler, au impus în Israel multe din practicile nazismului.

Pentru a lăsa impresia că Israelul este un stat democrat, Knesset-ul se lasă ales după un stil vechi de alegeri. Aici încetează așa zisă democrație în Israel. Ales este partidul și nu indivizii care reprezintă partidul, deputații. Nu interesează apoi care partid vine la putere, care câștigă alegerile, pentru că elita sionisto-marxistă deține posturile de conducere în toate partidele din Israel și care sunt toți uniți în a ține marea masă a populației în ascultare.

În schema de organizare a guvernului mondial, misiunea Israelului ar fi de a menține o stare de conflict permanent în Orientul Mijlociu. Unul din mijloacele sigure pentru a provoca astfel de tulburări este războiul. Pentru a promova această stare de conflict permanent trebuie făcută și educația fizică și spirituală a tineretului în acest scop. Pentru asta

Israelul a adoptat sistemul hitlerist de organizare a tineretului, care se numeste Gadna. Chiar și uniforma lor este ca cea hitleristă, kaki. Ei sunt antrenați și angajați în exerciții para-militare. Mentalitatea asta militaristă este atât de avansată în tineret încât chiar și la programele lor distractive, ca picnicuri sau șezători câmpenești, ei iau cu ei puștile mitralieră și se joacă de-a soldații.

Odată terminate cursurile secundare, absolvenții sunt obligați să servească 3 ani în armată (fetele 2 ani). Pentru marină și aviație, câte 4 ani (fetele 3 ani). După ce au terminat cu serviciul militar, ei sunt solicitați să intre în Shin Bet, serviciul lor secret, asemănător Gestapo-ului, menit să supravegheze întreaga populație și să urmărească dușmanii marxism-comunismului.

Ca și în Germania, toată lumea este obligată să aibă asupra sa în permanență cartea de identitate. Odată, pentru că mi-am schimbat jacheta, am uitat carnetul de identitate acasă. Am fost oprit și mi s'a cerut legitimația. Am fost dus la poliție. Aici mi s'au dat două ore ca să chem soția s'o rog să-mi aducă carnetul la poliție pentru că altfel aș fi fost închis fără nicio altă judecată pentru 16 zile. Asta este o dovadă în plus de cât de polițienesc este statul Israel, care se pretinde totuși a fi "democrat".

În Germania nazistă întreaga populație a fost supusă regimului hitlerist, dar minoritatea evreiască a fost persecutată de elita evreiască a ashkenazo-sioniștilor care au colaborat cu Gestapoul în persecutarea maselor de evrei. Mulți dintre acești colaboratori ai Gestapoului au venit apoi în Israel și s'au alăturat celeilalte elite ashkenazo-marxiste venită din Polonia și Rusia pentru a impune Israelului caracterul Marxisto-nazist al Israelului de azi, acești ashke-nazi care reprezintă structura statală a Israelului, un amestec de socialism național cu socialism internațional.

Turiștii în Israel

Turismul este una din sursele mari de venit ale Israelului. Cea mai mare categorie de vizitatori ai Palestinei sunt evreii din America, dar și creștinii americani sunt mulți care vor să vadă locurile sfinte și poporul ales. Mulți dintre acești creștini se întorc foarte impresionați de cele văzute și trăite. Dar acești vizitatori nu-și dau seama că sunt supravegheați foarte în deaproape pentru a nu vedea și laturile mizere ale Israelului, exact ca și în țările comuniste. Ei sunt cu multă grijă ghidați pe rutele prescrise pentru vizitatori, unde li se arată locurile legate de evenimente religioase, universitățile, livezile de pomi, realizările tehnice, arta, și ca să le câștige simpatia, le arată și muzeul holocaustului. Ei sunt ținuti însă la distanță de ghetouri, de închisorile cu deținuții politici în care majoritatea sunt arabi-palestinieni și evrei sefarzi care sunt supuși celor mai brutale chinuri. Turiștii nu văd nici crimele care sunt destul de frecvente, corupția și mai ales colaborarea dintre organele de stat și crima organizată. Ei nu pot vedea structura intimă a statului marxisto-fascist.

Am întâlnit un astfel de turist american care mi-a spus că este copleșit de un sentiment religios de când este în Israel, pământul sfânt. A trebuit să-i răspund: "Încearcă să dai o Biblie unui evreu localnic și ai să vezi câta religiozitate și câta libertate religioasă există în această țară. Dacă te vede poliția că dai o Biblie unui evreu, vei fi arestat."

În ce privește Muzeul holocaustului, trebuie să vă spun că holocaustul nu ar fi avut loc dacă:

1. Conducerea sionismului din Germania nu ar fi colaborat cu naziștii, și

2. Dacă sioniștii din toată lumea nu ar fi convins anumite țări să refuze acceptarea evreilor din Germania. Sioniștii americani l-au convins pe Roosevelt să închidă ușile pentru evreii refugiați care au avut posibilitatea să părăsească Germania.

Si apoi trebuie să mai adaog că mulți inși, dintre care și evrei, pun la indoială dacă holocaustul a avut sau nu loc, in orice caz, nu a avut loc in dimensiunile ce sunt pretinse de către Sioniști.

Religia

Tara pe care este ridicat acum Israelul, și care mai inainte a fost cunoscută sub numele de Palestina, a fost străbătută de Moise, de Isus Hristos și de Mohamed. Fiind leagănul marilor evenimente religioase, cu drept cuvânt i s'a spus Tara sfântă. In consecință unul ar putea presupune că dacă Palestina a fost Tara sfântă și acum această Palestină a devenit Israel, și Israelul trebuie să păstreze acel caracter de Tară sfântă. Când Palestina era locuită de Arabi palestinieni și de către Evrei palestinieni, intre ei a domnit o conviețuire armonioasă. De când au năvălit însă sioniștii, au transformat Israelul in națiunea cea mai păcătoasă, in care numai cca 5% din Evrei sunt religioși. (since the Zionists took over the area and set up the state of Israel, it is one of the most sinful nations in the world, where about only 5% of the Jews are religious).

Singurii credincioși in Israel sunt Arabii mohamedani și creștini.

Legile Israelului persecută toate religiile.

De exemplu, este impotriva legii să incerci să convertești un evreu la o altă religie, chiar și dacă evreul respectiv este un ateu sau un umanist.

Un creștin este lăsat să-și predice credința, dar numai in interiorul unei clădiri, a Bisericii, dar înafara clădirii, respective, pe stradă, numai ca să vorbești despre credința creștină și ești pasibil de o pedeapsă de cinci ani inchisoare.

Dacă dai un Nou Testament unui evreu, poți primi cinci ani inchisoare.

Chiar și dacă-i dai un cadou nevinovat unui evreu, ca de exemplu alimente, etc. poate fi interpretat ca o tentativă de a-l seduce, de a-l converti (Even an act of kindness by a Christian toward a Jew, such as giving a gift of food, can be interpreted as trying to convert the Jew to Christianity and can bring a 5 year prison sentence, pag. 15).

Acelaș regim sever se aplică și Mohamedanilor. Problema religioasă este foarte delicată pentru sioniști, pentru că atât Evreii cât și ne-Evreii văd Israelul ca pe o țară religioasă, cu deplină libertate pentru ca să-ți practice credințele religioase. De aceea Sioniștii nu îndrăznesc să persecute religia iudaică, de teama de a nu răscula întreaga opinie mondială în contra lor, încât deocamdată o tolerează împotriva voinței lor.

Poporul ales

Poporul american a fost adus să creadă că Evreii sunt poporul ales al lui Dumnezeu. Acest mit a fost inițiat de un grup de rabini care au luat extrase din Biblie și le-au interpretat în așa fel ca să însemne că ei ar fi aleșii lui Dumnezeu.. Nu este însă straniu că tocmai cei necredincioși sunt aceia care țipă sus și tare că ei ar fi aleșii lui Dumnezeu? Pentru că sunt tocmai ashkenazii sionisto-marxiști, aceia care au ales iudaismul ca religie din motive politice, aceia care nu au un strop de sânge semit în vinele lor, aceia care urlă atât de sgomotos că ei ar fi aleșii lui Dumnezeu.

Cineva care a citit critic Biblia știe că pe vremuri Dumnezeu a făcut anumite favoruri Evreilor, dar acest favoruri au fost rezultatul unor convenții care cuprindeau anumite condiții. Acestea prevedeau că Evreii trebuie să se supună Cuvântului lui Dumnezeu. Evreii însă au călcat aceste convenții de multe ori și L-au respins chiar și pe Dumnezeu, întorcându-și fața către Mamona. Nu trebuie să fi un erudit al Bibliei ca să-ți dai seama că chiar și cei credincioși și-au pierdut calitatea de a fi aleșii lui Dumnezeu.

Violență și teroare.

La primul congres al Sioniștilor, ținut în 1897 la Basel în Elveția, unul din scopurile de atins a fost creerea unui stat pentru Evrei în Palestina. La acea epocă foarte puțini Evrei erau în Palestina și aceia erau aproape toți Sefarzi, cari trăiau în bună vecinătate cu Arabii. După Congresul din Basel au început emigrările spre Palestina a Evreilor ashkenazi și să cumpere tot ce li se oferea ca teren. Totuși, prin 1920 abia 2% din suprafața Palestinei era în mâinile Evreilor. În 1948, anul când a fost declarată Palestina ca stat al Evreilor, suprafața posedată de Evrei era încă sub 6%. Pentru a putea acomoda cât mai mulți Evrei, ei aveau nevoie de mai mult teren, însă Arabii palestinieni refuzau să le vândă. Pentru a obține mai mult teren sioniștii ashkenazi au recurs la teroare. Primul atac l-au dat asupra localității Deir Yassin. În 9 Aprilie 1948, două bande de teroriști, Irgun și Stern, au atacat și au masacrat peste 250 persoane, adulți, femei și copii. Conducătorul atacului a fost Menachem Begin, cel care mai târziu a devenit prim ministru. Asupra acestui masacru el a declarat: "Fără acest atac asupra lui Deir Yassin azi nu am fi avut Israelul."

Acest masacru a băgat groază în Palestinieni și au început să fugă din calea lor. Teroriștii sioniști cutreerău satele cu mașini cu megafoane amenințând populația că dacă nu vor fugi de bună voie, masacrul dela Deir Yassin se va repeta.

Au urmat apoi alte masacre:

- Au omorît 60 Palestinieni în Balad Esh-Sheikh.
- Au aruncat în aer 20 locuințe în Sa'Sa, omorând 60 femei și copii.
- Au omorât un mare număr de femei care lucrau în mănăstirea Sf. Simion din Ierusalim.
- Au masacrat 20 persoane în Lydda.
- Au omorît 200 persoane, majoritatea bătrâni, în satul Ed-Dawayimeh.

- Au omorât 51 de muncitori când se întorceau de la munca câmpului în Kafr Qasem.

Locuitorii creștini din Kaba Bir'im au fost alungați iar locuințele distruse. Au profanat cimitirul și au distrus 73 cruci de la morminte.

În această perioadă de câteva luni cât a durat teroarea, cca 300.000 de palestinieni și arabi creștini au fost alungați de la casele lor sau omorâți aceia care refuzau să plece, de către ashkenazii comuniști.

După 14 Mai 1948, ziua în care a fost declarată înființarea statului Israel, au fost distruse 350 de biserici creștine și moschee arabe de către teroriștii sioniști.

Sioniștii își elimină adversarii.

Pentru a-și atinge scopul Sioniștii nu vor lăsa pe nimeni să le stea în cale. În cursul celui de al doilea război mondial Sioniștii au colaborat strâns cu Naziștii germani, livrând masele evreiești în lagărele de concentrare hitleriste. Nu a fost deloc o surpriză nici scufundarea vasului "Patria", care transporta 252 evrei emigranți spre Palestina, bănuți de către Sioniști că le sunt adversari. Într'un alt incident din aceleași temeri, a fost scufundat vasul "Struma", fiind omorâte 760 suflete.

Nici chiar mari personalități politice nu au fost imune la atacurile teroriste ale sioniștilor. În 1948, într'un efort de împăciuire a situației în acea regiune, Națiunile Unite l-au trimis pe Conte Folke Bernadotte, care vroia să împartă Palestina în două, pentru Evrei și pentru Palestinienii arabi. Acest lucru i-a infuriat pe Sioniști și sfidând statutul diplomatic, justiția și buna cuviință, l-au omorât pe el și pe șoferul său în drum spre casă pe una din străzile Ierusalimului.

Zeci de milioane de suflete au fost masacrate în Rusia după

revoluția comunistă inițiată și susținută de către sioniști. Acuma, în Palestina, urmează aceeași cale. Pentru a-i alunga pe Arabi de la vetrele lor ei au măcelărit nenumărate mii de suflete și au lăsat fără locuințe alte câteva sute de mii.

Problema se pune: Câți arabi vor ucide ei când vor câștiga controlul absolut asupra Orientului Mijlociu și când vor fi câștigat și controlul fizic total asupra Americii?

Ceeace este în joc acuma, este Libertatea sau Sclavia.

După părerea autorului acestei broșuri, Jack Bernstein, din care extragem în rezumat, pentru a-i împiedeca pe Sioniști în conspirația lor, două sunt pounctele cheie:

1. Unul din pilonii de acțiune a Sionisto-bolșevicilor este în New York. De aici a plecat sprijinul financiar și organizatoric și s'a stabilit planul de bătaie pentru revoluția comunistă în Rusia. Această revoluție a instalat cel de al doilea pilon al conspirației în Moscova, care nu s'ar fi putut realiza fără acest sprijin al New Yorkului.

Comunismul nu s'ar fi născut și multe din problemele cu care trebuie să se confrunte poporul american acuma nu ar fi existat dacă poporul american ar fi fost corect informat asupra acțiunilor sionisto-comuniste din New York. Înainte însă de a fi început această conspirație, ei și-au asigurat controlul presei, și în special al agențiilor de știri naționale și internaționale. Din moment ce și-au asigurat acest control și asupra stațiunilor de radio și de televiziune, ei au avut posibilitatea să schimbe sensul știrilor, sau chiar să le omită total pe cele cu privire la conspirația lor.

Singura soluție rămâne expunerea

În 1920 Henri Ford Sr. scria: "Dacă poporul american ar putea ajunge odată să cunoască adevărul despre această clică de Evrei, asta ar putea să fie scăparea." Ceeace ar fi vrut să

spună Henri Ford a fost: Dacă poporul american ar afla adevărul, el ar iniția orice acțiune ar fi necesară pentru a opri conspirația acestei bande de Evrei sionisto-bolșevici.

Mai mulți inși încearcă să informeze poporul american despre pericolul ce-l prezintă sionismul pentru America și pentru lumea liberă, însă încă este mult prea puțin pentru a avea un efect. Ar fi în interesul aproape a tuturor ca în mod liniștit însă susținut să ajute la difuzarea unor astfel de știri.

O infruntare

Conținutul acestei cărți ar putea să provoace o reacțiune puternică din partea Sioniștilor. Sunt pe deplin în gardă în ce privește tactica voastră, fraților mei sioniști, cu care-i aduceți la tăcere pe toți aceia care vă expun planurile subversive.

Dacă persoana respectivă este un creștin, voi urlați: "Ești un antisemit!", ceea ce nu este mai mult decât un nor de fum menit să vă ascundă acțiunile.

Dacă însă persoana respectivă este un evreu, voi recurgeți la alte mijloace, ca:

- Întâi îl ignorați, în speranța că informațiile sale nu ajung la un public prea numeros,

- Dacă informația străbate la cercuri mai largi, voi începeți să ridiculați atât informația cât și persoana sau persoanele în cauză,

- Dacă asta nu-i suficient pentru a-l scoate de pe scenă, voi încercați să-i asasinați caracterul. Dacă el nu a avut până acum scandaluri, voi sunteți dispuși oricând să i le fabricați.

- Dacă nici asta nu ajunge, atunci recurgeți la atac fizic.

Dar niciodată nu ați încercat să vă justificați acțiunea.

Așadar, înainte de a începe să-mi astupați gura, eu va ofer această infruntare:

- Să constituiți un grup de sioniști care să vă susțină cauza, și eu voi strânge un număr egal de debatori anti-sioniști și pro-americani și câțiva martori.

Atunci sionistii și anti-sionistii vor desbate cele scrise în această carte cât și alt material în relație cu conținutul ei.

Să explorăm aceste informații și să lăsăm poporul american să hotărască singur care dintre ele sunt corecte și care sunt false.

Nu este asta o confruntare?

În mod precis ați accepta această confruntare dacă cele scrise nu ar fi adevărate, însă dacă voi veți începe să strigați: "Minciuni, toate sunt minciuni!" și refuzați să desbateți, prin asta ați mărturisit poporului american că cele scrise de mine sunt adevărate.

Jack Bernstein

Scrisoarea parlamentarului Gömbös către Contele Teleki
Primul Ministru al Ungariei,
despre

Evreime și Masonerie

(publicată în Pester Lloyd, la 20.I. 1921)

În două săptămâni de la Tansarea atacului asupra României, la 20 Iulie. 1919, cu scopul de a ne smulge din nou Transilvania, armata maghiară a fost învinsă și regimul comunist din Ungaria alungat.

Documentele căzute în mâinile autorităților după fuga pripită a lui Bela Kuhn au determinat guvernul să interzică atât funcționarea partidului comunist cât mai ales a Masoneriei. Scrisoarea lui Gömbös, pe care o reproducem, pe atunci deputat în Parlamentul de la Budapesta, către Primul Ministru Contele Teleki, este motivată de conținutul acelor documente, prin care se demonstrează cât de strânsă a fost colaborarea dintre Masonerie și Evreime și sprijinul lor nelimitat la realizarea revoluției bolșevice, pe care însă atât Masonii cât și Evreii o neagă cu încăpăținare.

Ce spune Gömbös?:

Excelenței Sale Conte Paul Teleki,
Prim Ministru al Ungariei
Budapesta

Îngăduiți-mi Excelență să vă atrag atenția, ca Președinte al guvernului Ungariei, asupra Masoneriei și anume cu ocazia ivită că un pretins reprezentant al Masoneriei ar fi

incercat, să mă contacteze în problema restaurării Masoneriei, fapt asupra căruia anumite ziare locale și străine au dat știri și comentarii incorecte.

Guvernul regal al Ungariei a interzis organizația Masoneriei în mod evident pentru că membrii ei au participat la pregătirea revoluției din Octombrie, la acele lucrări destructive care au fost îndreptate împotriva intereselor rasei și ale Statului nostru. După afirmațiile cercetătorilor acestei probleme, printre acești membri ai Masoneriei sunt și din aceia ce se dau ca exponenți ai strădaniilor pentru dominația lumii de către Evrei, și care în toată liniștea țin visul că să adoarmă preocupările noastre naționale, și în locul lor să instaureze vederi și atitudini anti-naționale.

Regret enorm de mult că o bună parte dintre masonii atinși de această măsură sunt de același sânge cu noi, care sunt de bună credință, dar au devenit, fără știrea lor, instrumente ale celor ce ne sunt dușmani. În consecință, ei nu mai pot să folosească relațiile lor internaționale pentru cauza națională ca și atunci când această organizație ar fi în condițiile ei normale de existență. Pot totuși, ținând seamă de organele singulare ale Masoneriei maghiare cât și de deosebirile de vederi existente, să spun că atât noi cât și guvernul nu pot să facă altceva decât să stăruie în hotărârea de interzicere a Masoneriei. Cu toate că problema Masoneriei ungare este o problemă de interes pur intern, Excelența Voastră ar face un mare serviciu Patriei, dacă ar lămurii străinătatea în legătură cu Evreimea și măsurile noastre, ca ele să nu fie socotite altfel decât ca măsuri de ocrotire a Religiei, a Moralei, a Rasei și a Națiunii, și să nu fie judecate într-o altă perspectivă.

Vă rog să primiți Excelență expresia înaltei mele stime,

Julius Gömbös
Deputat al Adunării Naționale.

Champs sur Marne, 22 Décembre 1990

Faust BRADESCO
15, Rue de Chelles
77420 CHAMPS-SUR-MARNE
TEL (1) 60.05.06.97
FRANCE

Înalt Prea Sfințitului Mitropolit
al Bisericii Greco-Catolice din
România
Dr. Alexandru TODEA
Blaj

Înalt Prea Sfințite,

Cel ce și-a luat îndrăzneala de a vă scrie câteva rânduri - ce au devenit în decursul expunerii un adevărat rău de îndurerate gânduri - este un român ortodox și membru activ al Mișcării Legionare.

Cutremurat de cele citite în N.4/1990 al publicației ASTRA/Brașov, scrise sub cuvântul și afirmațiile Înalt Prea Sfinției Voastre, acele declarații m'au surprins cumplit, venite fiind de la cel mai înalt prelat al Bisericii Unite din România.

Am fost uluit de o seamă de reflecții injuste, greșite, neadevărate în raport cu realitatea istorică. Și'n plus, nepotrivite celor care, cu adevărat, au suferit și au murit pentru Neam și Cruce sub loviturile vârejului satanic ce s'a abatut asupra țării noastre.

O foto-copie a acelui interviu am primit-o acum de curând. De aceea și rândurile mele sosesc cu o anumită întârziere. Dar, sper, să nu fie inutile, asvârlite pe ogor neprielnic...

Cele scrise în "ASTRA" încep cu un "MOTTO" semnificativ
" Unii au fost chinuiți... Alții au suferit batjocuri și bătăi, ba și lanțuri și închisoare: au fost uciși..." (Evr. 11, 15 - 37)

Nu reese din context cine au fost citați prin aceste cuvinte. Dar, dacă privim în de-aproape și suntem cinstiți cu noi înșine, oricine își poate aminti de un fapt zguduitor în istoria neamului:

Cine au fost chinuiți, în acea epocă, până la ultima suflare... Cine au suferit batjocură și bătai sângeroase... Cine au fost dusi în lanțuri și au umplut închisorile PĂRĂ NICI O

VINĂ... Cine au fost uciși cu miile în propria lor țară din ordinul unui rege pervers și depravat, a unui mareșal ambițios și fără milă, iar după 23 August 1944 de conducătorii unui sistem politic ateu și inuman, MAI MULT DECÂT LEGIONARIII ?...

Dar de acești eroi și martiri ai neamului, de marele gânditor și patriot Corneliu ZBLEA CODREANU și cei peste 5.000 de legionari asasinați în decursul acestui răstimp - NIMENI nu-și mai aduce aminte și pentru uciderea lor, NIMENI nu se revoltă, măcar în adâncul sufletului lor... Nici chiar - NICI MĂCAR - Înalt Prea Sfinția Voastră !... Ori, ați trăit acele timpuri și nu ați protestat împotriva groaznicelor masacre săvârșite asupra celor mai cinstiți și patrioți copii ai țării. Printre cari, bun număr de greco-catolici, membrii ai Legiunii...

Iată de ce, cu sufletul încărcat de tristețe, vin pe această cale, cu o explicație, prin care să vă aduc la cunoștință câteva fapte pe care - după câte văd - nu le cunoașteți și care stabilesc cu totul o altă viziune a faptelor decât cele expuse în revista ASTRA din Brașov, prin cuvintele Înalt Prea Sfinției Voastre.

Iată ce a spus Corneliu CODREANU, în om politic al epocii, la 30 Noembrie 1937, într-o Declarație apărută în ziarul "BUNA VESTIRE" =

"... Eu sunt pentru o politică externă a României alături de Roma și Berlin. Alături de Statele revoluțiilor naționale. În contra bolșevismului.

O spune un om care n'a călătorit și n'a cerșit nimic nici la Roma și nici la Berlin.

În 48 de ore după biruința Mișcării Legionare, România va avea o alianță cu Roma și Berlinul, intrând astfel în linia misiunii sale istorice în lume: apărătoarea Crucii, a Culturii și Civilizației creștine".

CZC, Circulări și Manifeste, Col. "EUROPA", München, Ed. 5-a, 1981, p. 221.

Această Declarație, pur politică, privind o atitudine curajoasă, luată înzinte de începerea războiului, nu însemna decât o atitudine de conștiință față de singurele State care luptau cu adevărat împotriva marxismului și a comunismului ateu.

Corneliu CODREANU nu vorbea și nu amenința întru nimic

Biserica Unită ce-și depăna viața religioasă în mod pașnic. Câțiva ani mai târziu a fost distrusă Biserica Unită, dar NU DE LEGIONARI, CI DE COMUNIȘTI.

Ce interes ar fi avut Corneliu CODREANU, creștin convins, Șef al unei organizații politice naționaliste și creștine, în mijlocul căreia se găseau MII DE ROMÂNI UNIȚI, să facă o asemenea declarație ucigașe ?

Cum și-ar putea imagina cineva că acest martir al cauzei creștine, ar fi putut declara o asemenea infamie împotriva Bisericii Unite din România ! Și mai ales - așa cum precizează Înalt Prea Sfinția Voastră - într-o formă atât de brutală și categorică:

" Dacă voi veni la putere, în 24 de ore VOI DESFIINȚA Biserica Unită." Declarația I.P.S.V. în revista "ASTRA" din Brașov, N.4 / 1990.

Probabil că informațiile primite cu privire la poziția lui Corneliu CODREANU au fost mincinoase și perfide. Nici odată gândul său n'a fost nici măcar străbătut de asemenea idee, lipsită de bun simț, de patriotism și de iubire creștină.

Dar răutatea umană este fără margini... Cei care v'au informat, au greșit și au păcătuit în același timp. Au găsit pesemne abil din partea lor să pună în sarcina lui Corneliu CODREANU un neadevăr strigător la Cer, falsificând atât intenția frazei cât și buna intenție a lui Corneliu CODREANU. Binevoitorul anti-legionar a inventat o "scrisoare" - care n'a existat nici odată - în care Șeful Mișcării Legionare s'ar fi declarat "dusman neînduplecat" al Bisericii Unite și gata să o desființeze în ... "24" de ore.

Acest binevoitor v'a indus în eroare, făcându-vă Înalt Prea Sfințite să vă luați o răspundere pe care, cu foarte multă greutate, o veți putea șterge din istoria Bisericii Unite și din suflet.

Deoarece, prin cuvintele de injurie aduse unui om ce n'a trăit decât pentru neamul românesc și gloria creștinismului; precum și prin argumentele apăsătoare aduse legionarilor care au umplut lagărele și închisorile cu zecile de mii în numele

Crucii și al lui Cristos, v'ați pus personal în contradicție cu Porunca a Opta din Decalog care - așa cum o afirmați - "oprește minciuna și calomnia".

Mulți se vor întreba cum ar putea fi calificat un Prinț al Bisericii care, cu o ușurință incalificabilă și o argumentare nedreaptă și calomniatoare la adresa lui Corneliu CODREANU, a putut afirma că Mișcarea Legionară și Șeful ei voiau să distrugă Biserica Unită ! În plus, să susțină că datorită a două Documente papale, a apărat Biserica Unită împotriva lui Codreanu !

Și iată cele două documente =

Primul = BRENENDER SORGE (Cu arzătoare grijă) scrisoare împotriva rasismului german și împotriva fascismului italian, precum și împotriva ORGANIZAȚIILOR LEGIONARE. (!)

Al doilea = DIVINI REDEMPTORI (în latină) (Dumnezeiescului Răscumpărător) scrisoare împotriva comunismului ateu.

Deci, afirmați cu tărie că, datorită acestor două documente, Biserica Unită Română a putut rezista atât împotriva comunismului ateu cât și împotriva sistemului legionar. (!!)

Iar la întrebarea perfidă a ziaristului care vă lua acel interviu, zicând "Deci legionarii erau tot un fel de comuniști", Înalt Prea Sfinția Voastră ați răspuns cu liniște și convingere: "DA, dar tot așa de periculoși, și n'au avut puterea în mână!"

În fața unor astfel de acuzații, mă găsesc surprins și înfiorat. Chiar în fața unui simplu preot m'ași fi simțit zdrobit de tristețe pentru ignoranța mărturisită cu privire la personalitatea spirituală a lui Corneliu CODREANU și dragostea pe care a mărturisit-o totdeauna pentru cele două ramuri creștine ale neamului românesc. Și deasemenea, măreția gândirii și a sacrificiilor pentru cele două Biserici prin care s'au manifestat legionarii acestei mișcări atât de hulită de comunism și de celelalte organizații politice românești, ale căror manifestări patriotice și religioase nu-i ajungeau nici la glesnă...

Dar să auzi asemenea aberații în mărturisirea unui Prinț al Bisericii care, în ajunul înălțării sale la treapta supremă a

Bisericii pe care o servește și în mijlocul căreia trebuie să fie exemplul de dragoste și îndreptar permanent de înfrățire și iertare, mă simt copleșit de o durere fără margini...

Înalt Prea Sfinția Voastră, vorbiți de o epocă în care ați trăit, ați cunoscut-o și ar fi trebuit să-i cunoașteți și străfundurile spirituale, ridicate prin suferință și moarte de martiri de către luptătorii Mișcării Legionare Române, pe care îi înjosiți și îi acuzați de fapte la care nici nu s'au gândit vreodată.

Era epoca în care, datorită doctrinei acestei Mișcări creștine, pătrunderea comunismului în România a fost oprită până la trădarea din 23 August 1944.

Era epoca în care războiul creștin din Spania și-a făcut datoria ca să salveze Europa de pericolul roșu.

Era epoca în care o echipă de legionari creștini, în frunte cu un preot ortodox, s'au dus în Spania, cu gândul de a lupta și muri pentru Roma și Cristos.

Era epoca în care doi dintre legionarii de vază ai Mișcării și-au dat viața la Majadahonda, pentru ca tancurile comuniste să nu ajungă și la Roma, unde unii din românii noștri uniți, să nu vadă sărind în aer Colegiul DE PROPAGANDA FIDE unde își desăvârșeau studiile.

Era epoca în care zeci de mii de tineri ardeleni uniți intrau în Mișcarea Legionară alături de frații lor ortodocși, pentru a lupta împreună împotriva sfâșietoarei situații în care aduseseră Țara cea fără lege și fără Dumnezeu.

Era epoca în care, în România, și cu atât mai puțin în Mișcarea Naționalistă a lui Corneliu CODREANU, ABSOLUT NIMENI n'ar fi putut gândi la o asemenea necugetată acțiune împotriva Bisericii Unite.

Și totuși - cincizeci de ani mai târziu - un Prinț al Bisericii Unite vine în jungla politică a României de azi, să aducă injurii și acuzații nedrepte TOCMAI aceluia care a luptat și s'a jertfit pentru neamul românesc și pentru Biserica creștină, deci pentru cele două ramuri ale creștinismului din România !...

Să fie oare posibil că Înalt Prea Sfinția Voastră n'ați luat niciodată cunoștință de măreția spirituală a doctrinei legionare, cunoscută și admirată în lumea occidentală ! Și nici de forța de sacrificiu dusă până la martiriu, ce era insuflată în organizațiile de bază ale Mișcării !...

N'ați auzit nici măcar de marea frățietate ce domnea între Legionarii uniți și cei ortodocși, pentru care nu exista nici o diferență religioasă ce-ar fi putut să-i destrame sufletește ?...

Înalt Prea Sfințite, rogu-vă, dați în vileag UNDE ați putut găsi aceea faimoasă "scrisoare" a lui Corneliu CODREANU, în care, acest om de-o curățenie sufletească și de-o loialitate față de creștinism dusă până la supremul sacrificiu, în care, EL, OMUL CINSTEI SUFLETEȘTI ȘI AL ÎNFRAȚIREI NAȚIONALE - ar fi decis și publicat

" desființarea Bisericii Unite "

Cum v'a fost posibil să vă angajați la o asemenea imprudentă afirmație - pentru a nu preciza illogică și irațională - dat fiind personagiul în cauză !... V'a fost șoptită de cineva ? Ați auzit-o întâmplător din gura unui necunoscut ? Sau ați citit-o personal în aceea "scrisoare", de care nimeni n'a auzit până la mărturisirea din publicația "ASTRA"-Brașov.

Imprudentă afirmație din partea unui prelat de înaltă poziție ierarhică, a cărui răspundere acoperă întreaga Biserică Unită. Nu v'ați gândit că o asemenea afirmație, injustă și infamantă, poate deveni "argument probatoriu" în mâna pescuitorilor în ape turburi, dornici de a adăuga încă un "act infamant" la "lista nesfârșită de dovezi FALSE" cu care vor să copleșască cât mai mult Mișcarea naționalistă română ?

V'ați gândit oare când ați dat acea întrevvedere, că cele spuse ar putea - prin erorile comise și afirmațiile nedrepte conținute - să se abată într-o zi asupra Prea Sfinției Voastre și, indirect, asupra întregii Biserici Unite pe care o veți reprezenta de-acum încolo ?

Pentru a completa răspunsul meu la inexactitățile comise, cu tot respectul îmi permit să vă pun la dispoziție câteva documente care scot în evidență modul cum vede, judecă și tratează Legiunea problema Bisericii Unite, în conformitate cu gândul și

comportamentul de totdeauna al lui Corneliu CODREANU =

Iată ce e spus în Declarația de Principii și Politică Generală cu ocazia Semi-centenarului Mișcării Legionare Române 1927-1977, în care, la pag. 29-30, exista capitolul "Chestiunea religioasă în România". Iată ce spune Mișcarea Legionară la § 2 =

"... On est allé jusqu'à la dissolution abusive de la florissante Eglise Uniate, sous prétexte que "tous les Roumains doivent être orthodoxes". Des ruses dialectiques ont été employées pour briser l'oecuménicité d'un peuple réalisée par-dessus les divergeances de dogme ou de formes.

" Devant l'incroyable duplicité et les intentions cachées de cette politique athéiste, le Mouvement Légionnaire lance son cri de protestation et de révolte...

" Le Mouvement Légionnaire rejette avec mépris l'acte abusif du régime communiste de Roumanie accompli envers l'Eglise Uniate, le considérant comme une action basse et lamentable contre nos frères unis avec Rome. L'Eglise Uniate fait partie intégrante de la communauté de sentiments et de foi de la nation roumaine, sur pied d'égalité avec l'Eglise Orthodoxe. Dans ces conditions, il ne peut exister aucun argument valable, capable de compromettre ou d'atteindre l'autonomie de l'Eglise Uniate."

Iar, în "Declarația Mișcării Legionare - 1990" pag. 26-27, în legătură cu Revoluția din Decembrie 1989, iată ce declară Consiliul Politic al Mișcării, sub semnătura Dlui Horia SIMA, Șeful Mișcării Legionare =

"... Biserica Unită și-a recăpătat libertatea de cult, iar Biserica Orthodoxă a ieșit din sclavia partidului comunist.

"... Un fapt istoric ce trebuie remarcat în legătură cu Biserica Unită este că martiriul acestei Biserici din 1948 a fost răscumpărat printr'un alt martiriu, al miilor de tineri, ortodocși și uniți, cari au murit într'o sfântă frăție pentru acelaș ideal... Numai în România, Biserica strămoșească de ambele confesiuni a fost scoasă de sub prigoana Anticristului printr'un act revoluționar, unic în analele ocupației sovietice a Europei Răsăritene."

(Col. Tara și Exilul, anul XXVI, N.9-10, Iulie-August, 1990, pag.26-27)

Aceste linii scrise cu mult înainte ca Declarația Înalt Prea Sfinției Voastre să devină trist act de acuzare împotriva Mișcării, putea-vor oare fi de ajuns pentru a limpezi nedumeririle unui prelat indus în eroare de circumstanțele istorice și ura ce se revarsă neîncetat asupra Legiunii Arhanghelul Mihail ?!...

Cât privește insinuarea curioasă de a fi legionarii ase-mănați cu comuniștii, și de a fi declarați tot atât de "pericu-loși", rog pe Înalt Prea Sfințitul Mitropolit Al. TODÊA, să ia aminte la cuvintele lui Ion MOȚA, căzut în Spania, în lupta cu forțele comuniste care au ucis mii de preoți, călugărițe și călu-gări catolici. Să mediteze la adâncul celor spuse de un ortodox, fiu de preot tot ortodox, ce N'A CÂNTĂRIT DE CE CONFESIE ERAU CEI PENTRU CARE TREBUIA SĂ MOARĂ =

Dumnezeu a vrut să fie așa...

Se trăgea cu mitraliera în obrazul lui Christos !

Se clătina așezarea creștină a lumii !

Puteam noi să stăm nepăsători ?

Nu e o mare binefacere sufletească pentru viața viitoare să fi căzut în apărarea lui Christos ?

Testamentul lui Ion Moța, Col. "EUROPA". München, Ed. 2-a 1982, pag.9.

La fel ca Ion MOȚA au gândit și cei din echipa care s'a dus în Spania, precum și miile de legionari ce s'au înscris să plece să lupte și ei pentru cauza creștinismului amenințat de hoardela comuniste. N'au fost însă lăsați s'o facă de cei care conduceau țara în acea epocă.

Se mai poate crede că Șeful unei organizații ce-și educă aderenții în acest spirit, ar fi dorit să distrugă Biserica Unită?

Înalt Prea Sfințite Mitropolit al Bisericii Unite, mă găsesc în mare cumpănă. Sunt nedumerit de violența cu care jude-cați și afirmați neadevăruri cumplite. Sunt deasemenea întristat de faptul că trebuie să desvălui public greșeala în care ați alunecat.

V'ați făcut vinovat - iertată să-mi fie îndrăzneala - de o mare nedreptate față de omul și de concepția socio-religi-oasă cea mai înaltă pe care a putut-o realiza până în clipa de față, neamul românesc. Dar, această mărturisire a mea, nu urmă-rește nici vreo polemică, nici vreo înjosire. Nu-mi pot permite asemenea căi în cazul de față.

Mă adresez însă unui om de cultură și de onoare. Unui om ce, prin poziția sacerdotală ce deține, are curajul să-și

recunoască eroarea sau inexactitudinea susținută. Este privilegiul omului de elită și de înaltă morală. De aceea îndrăznesc să-mi exprim dorința - în numele Mișcării Legionare și a celui ce ne mai fiind între noi - nu-și poate apăra onoarea decât prin acțiunile și cuvintele noastre, a celor ce i-am urmat cales și învățătura.

Sper deci că, în urma acestei scrisori și a explicațiilor conținute, nefericita opinie ce păstrați asupra lui Corneliu CODREANU și a Organizației ce a creat, va căpăta cu totul alt aspect.

Aveți nevoie să cunoașteți în profunzime realitatea legionară. Personal vă stau la dispoziție pentru a putea adânci prin lectura cărților legionare și prin discuții (fie ele numai scripturale) această doctrină ale cărei axiome, reguli de conduită, spiritualitate, filozofie, etc. constat că vă sunt necunoscute.

Iar când cunoscător al acestei noi gândiri, nu numai speculativă, dar și profund educativă pentru salvarea "omului-român" am convingerea că nu veți da înapoi și, aruncând în circuitul național un răsunător "mea culpa" cu privire la nefericita intervenție, veți publica un nou articol JUST și SUSȚINUT, punând în relief erorile și inexactitățile strecurate în cel precedent.

Ce satisfacție mai mare pentru un purtător de cuvânt al Domnului, decât propriul exemplu al mărturisirii unei greșeli și recunoașterea unui adevăr ignorat înainte...

Alăturat, ca un promițător început, anexez patru broșuri semnificative pentru înțelegerea celor scrise în această scrisoare:

CZC = Jurnal de Prison

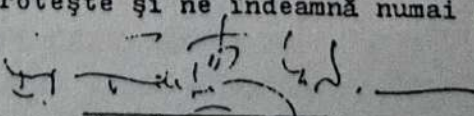
Ion Moța = Testament

Mișcarea Leg. = Le Semi-centenaire 1927-1977

Mișcarea Leg. = Pentru cunoașterea adevărului, 1990

Înalt Prea Sfințite,

Primiți din partea mea asigurarea întregului respect ce vă port și gândurile mele de frățietate în numele Celui ce, în marea Lui bunătate, ne ocrotește și ne îndeamnă numai la bine.

Dr. Faust BRĂDESCU

POGROMUL DE LA ABATOR

Prof. Dr. Radu Iftimovici

Introducerea redacției: Articole din presa ultimului timp și emisiuni speciale de televiziune, urmărite de foarte mulți, au adus în atenția publicului larg un subiect din istoria noastră contemporană asupra căruia planează încă multe semne de întrebare și destule necunoscute. Este vorba de rebeliunea legionară din 21-23 Ianuarie 1941, dramatic și final punct al "mariajului" dintre generalul Ion Antonescu și extrema dreaptă din România acelor ani. Deși cunoscut în esența lui din surse documentare indubitabile, faptul istoric amintit comportă o serie de aspecte care, înainte de a fi luate ca atare și trecute în manuale ca adevăruri inexorabile, va trebui să mai existe false pudori și reticențe păguboase în afirmarea clară și deschisă a oricărui adevăr. Chiar dacă acesta nu ne convine.

În acest spirit, publicăm în numărul de față articolul remis redacției de dl Radu Iftimovici, medic veterinar, doctor în microbiologie și profesor. Colaboratorul nostru este autor de cărți și articole privind istoria medicinei și a biologiei, fiind, totodată, primul specialist din Răsăritul Europei căruia UNESCO i-a decernat (în 1991) prestigiosul premiu "Kalinga" pentru merite deosebite în popularizarea cunoștințelor științifice. Pasionat de istorie, dr. Iftimovici propune astfel specialiștilor și tuturor celor interesați de subiect, un punct de vedere care, zicem noi, merită a fi luat în seamă. Este vorba de așa zisa tragedie a masacrării, la abatorul din București, a unui grup numeros de evrei în însângerata iarnă a anului 1941.

Mistificările lui Ehrenburg

Pentru ilustrare, să dăm mai jos cuvântul unui mare mistificator Ilya Ehrenburg. Abia sosit în România anului 1945, acesta scria: "Toți își aduc aminte de zilele de groază când legionarii rupeau oamenii în bucăți și-i spânzurau la abator", (în România, București, Edit. Cartea Rusă, 1945, p. 91). În 1947 relua fraza, comentând-o lacrimogen: "În București, legionarii sfîșiau oamenii în bucăți, atârnavu fete tinere (sic) de cârligele abatorului", (Drumurile Europei, București, Editura Cartea Rusă, 1947, p. 16). În aceeași carte, Ehrenburg continuă: "Dacă într-adevăr antisemitismul este limbajul internațional al fasciștilor, trebuie să recunoaștem că fasciștii români au studiat foarte bine acest limbaj. Învățătura a început de mult, iar politica diferitelor guverne românești dintre anii 1922 și 1934 nu poate fi numită decât o politică de pogromuri. De la asasinatle izolate și persecuții neorganizate, fasciștii au trecut la asasinatle în masă. Aproape o jumătate de milion de evrei au fost asasinați în lagărele de concentrare." Arătând că aceste fapte sunt rodul tinereii poporului român în întuneric, I. Ehrenburg se întreabă patetic: "Oare unde se adăpostesc cei mai înverșunați adversari ai poporului?" Răspunsul e uluitor: "Printre profesorii universitari". Deci mână liberă lui Nicolski și Drăghici să-i extermină în temnițe și la Canal pe acei "oribili" profesori universitari români. La conferința de la Atheneu din 1945, marele scriitor sovietic a spus lucruri foarte asemănătoare cu acestea. El a fost aplaudat frenetic de Ion Călugăru, Mihail Sadoveanu, C.I.Parhon, Traian Săvulescu, ș.a., pe care I. Ehrenburg îi remarcă, de altfel, ca fiind "sămânța bună a culturii românești".

Despre așa zisul "masacru de la abator" aflăm păreri recente chiar în *Express Magazin* (Nr. 29/1991, p. 10). Se vorbește astfel de victimele înhumate la cimitirul Giurgiului, "evrei omorîți de legionari și agățați în cârligele de la abator". Dl Sandu David, președintele Uniunii Asociațiilor de Scriitori din statul Izrael, scrie și dânsul despre acele vremuri, "când 200 de evrei erau duși la abator". etc.

Dacă nu mă înșel, câțiva scenariști, scriitori și regizori români, au folosit viziunea pogromului de la abator în opera lor (Marin Preda, Sergiu Nicolaescu, ș.a.).

O dezmințire necunoscută

Era deci foarte firesc, ținând cont de propagarea în opinia publică a vestii despre masacru, ca încă în 1946, anul câtorva aspre procese ale "criminalilor de război", procuratura să se ocupe și de odiosul pogrom de la abator. Zis și făcut: directorul din 1941 al abatorului, dr. veterinar Aurel Naghel, excelent practician, este luat pe sus și dus la interogatoriu. Prin fața procurorului, a ostililor și temuților acuzatori publici și asesori populari, încep să defileze zeci de salariați ai abatorului. Faptele sunt întoarse pe toate fețele, se caută neapărat vinovați sau țapi ispășitori, dar... surpriză! Dr. Aurel Naghel este declarat oficial nevinovat (gândiți-vă, în acea epocă neagră), iar procuratura este silită să închidă filele dosarului "Abator". Stupefiant! Dintre cei audiați, doar măcelarul evreu—maghiar Horvath crede în pogrom, dar el nu era angajat al abatorului în 1941. În schimb, tinichigiul Segal, un evreu de bună ținută morală, prezent acolo în 1941, declară că n'a existat masacru. Firesc, în timp ce Segal, muncitor cinstit, nu—și dorea să fie altceva decât tinichigiu, Horvath se vroia "director". Si nu peste mult timp a ajuns și director tehnic, ajutat de un anume Dr. veterinar Ilie Marinov (devenit Marinescu), văr primar cu tov. ministru Voinea Marinescu, activist temut și distructiv între medicii veterinari români. De altfel, chiar înainte de a începe defilarea ca martori în dosarul *Pogromul de la abator*, numeroși angajați ai abatorului București au inițiat și semnat o notă de protest împotriva mistificării, a materialelor calomnioase pe această temă din presa P.C.R., adresată ziarului *Dreptatea*, purtând titlul: *O noapte de groază la abator*. Intre semnatori, oameni de recunoscută probitate morală, prezenți în abator în acele zile: dr. vet. Dumitru Adamovici, dr. vet. Vasile Ionescu, conf. dr. vet. Aurel Lupu, dr. vet. Lazăr Ureche, dr. vet. P. Nistor, tehnicienii și funcționarii Elena Bolonta, Jana Ștefănescu, Emilia Mirică, Magdalena Georgescu, E. Pavelescu, Z. Sai, și mulți alții. Facsimilul acestui protest, care conține încă o pagină de semnături înafară de cea pe care o publicăm, a fost înaintat la epoca dată ziarelor *Universul* și *Dreptatea*, dar nu a fost publicat deoarece foarte curând aceste publicații au fost reduse la tăcere.

Ce s'a întâmplat de fapt la Abator? Câtiva dintre cei prezenți atunci acolo mi-au relatat exact aceleași fapte. În acea "noapte de groază", câțiva necunoscuți (pe care unii îi asimilează legionarilor) au împuscat pe cheiul Dâmboviței unul sau doi oameni (după alții trei), foarte posibil evrei, din care unul, s'a aflat ulterior, era contabil la parfumeria-laborator *Legraine*. Sub amenințarea pistoalelor, portarul abatorului i-a lăsat pe agresori să intre cu o mică mașină în incintă. Criminalii au pătruns în sala de tăiere și au aruncat în canalul mare care ducea apele uzate în Dâmbovița sinistra încărcătură (era vorba de un cadavru sau trei), apoi asasinii au fugit. Portarul l-a anunțat imediat pe director (Dr. A. Naghel), care la rândul lui a alarmat procuratura. Dimineată cadavrul (sau cele trei cadavre) au fost pescuite din canal în prezența autorităților. Asta a fost tot. Actele există, probabil. De ce nu căutăm acest dosar? Nu se poate să nu existe. Nu se poate să se fi pierdut procesele verbale ale anchetei din 1946, care l-a scos pe dr. Naghel din culpă și care nu a nominalizat alți vinovați sau martori oculari.

O întrebare firească: cum și mai ales cine a avut interesul să prezinte crima unor rasisti sclerați drept un veritabil pogrom antievreiesc? Din păcate aici nu putem face decât simple presupuneri: poate Siguranța, credincioșii Mareșalului (Cristescu?), dornici să-i compromită pe legionari. Poate cercuri ostile intereselor noastre naționale (și așa numi NKVD-ul sau serviciile inteligente ale Aliatilor). Destul că această gravă calomnie la adresa poporului român a prins și este abil utilizată și în zilele noastre.

Cum pot încheia eu, obișnuit cu rigorile demonstrației științifice, acest articol? Cerînd tuturor martorilor care au văzut cadavrele celor uciși atîrnînd în cârligele abatorului bucureștean, "să iasă în față". Să descrie cu amănunte ceea ce au văzut. Să ne convingă că au avut acces în abator în timpul anchetei procuraturii lui Antonescu. Dacă au fost salariați ai abatorului, să-și decline cu responsabilitate funcția. Ii vom căuta în statele de funcțiuni care, din fericire, se păstrează. Să ne convingă de faptul că zecile de semnături de pe protest sunt ale unor mincinoși.

Este evident că nu se scrie istorie pe vorbe, pe zvonuri, pe calomnii. Doresc să văd martori oculari, care să mă convingă de realitatea pogromului.

Eu, domnilor, am aruncat mînușa. Cine o ridică?

PIERDERI CU PRILEJUL REBELIUNEI

Armata

In Capitală și provin-
cie :

— 21 ofițeri, subofi-
țeri și soldați morți.

— 53 ofițeri, subofi-
țeri și soldați răniți.

Rebeli și populația ci-
villă :

In Capitală :

— 236 morți (din ca-
re 118 evrei executați
de rebeli).

— 254 răniți.

In provincie :

— 117 morți.

— 73 răniți.

In total deci 374 morți
și 380 răniți.

✱

Iată bilanțul tragic ce apa-
să greu pe conștiința crimi-
nalilor cari au încercat să
răstoarne ordinea de stat și
cari au pus mai presus decât
Patria și Neamul, satisfac-
rea unor meschine ambiții
personale.

TRIBUNALUL DE LA NÜRNBERG ABSOLVA GARDA DE FIER

1. Platforma politico—diplomatică în vederea unei explicații cu Invingătorul a început să fie pregătită din vreme, încă din Decembrie 1944. Atunci nu mai încăpea nici o îndoială cum se va sfârși războiul. Președintele Guvernului Național și Ministerul de Externe mi—au lăsat mână liberă.

2. În scopul menționat era indispensabilă recunoașterea de către Guvernul German a unei Misiuni Reprezentative a Guvernului Național Român, ceea ce am obținut în Martie 1945, sub titlul misiunii de Consulat General pentru întregul Reich.

3. La jumătatea lunii Aprilie 1945, în calitate de reprezentant al Guvernului Național Român cu titlul de Consul General pentru întreaga Germanie și însoțit de Misiunea Diplomatică Consulară formată din Maria Bucur ca secretară și Dinu Paul ca atașat stagiar, am urmat Secretariatul de Stat al Ministerului de Externe și corpul diplomatic la Bad—Gastein.

4. Cu o scrisoare l—am rugat pe Vasile Iasinschi, în drum spre Tară împreună cu Corneliu Georgescu, să vină la Bad—Gastein. Iasinschi a venit și după expunerea situației, a acceptat să rămână la Bad—Gastein.

5. Din întâmplare au venit la Bad—Gastein și Generalul Platon Chirnoagă, însoțit de Comandorul Eugen Băilă. Au aderat și ei la planul de explicație cu Invingătorii.

6. L-am anunțat la Ministerul de Externe german pe Vasile Iasinschi ca Președinte ad-interim al Guvernului Național Român și Ministru de Externe ad-interim, în lipsa titularilor, iar pe Generalul Chirnoagă ca Ministru de Război și pe Comandorul Băilă ca director de cabinet al Ministerului de Război.

7. La apropierea trupelor americane de Bad-Gastein, Ministrul de Externe German a comunicat prin radio autorităților politice și militare americane compoziția corpului diplomatic, inclusiv Misiunea Guvernului Național pe lângă care erau atașați ca personalități Președintele ad-interim Iasinschi, Generalul Chirnoagă ca Ministru și Comandorul Băilă ca Director de cabinet.

8. Chiar din ziua de 5 Mai, când s'a anunțat prima dată la Radio pregătirea capitulării Germaniei, am început redactarea unei expuneri despre poziția Gărzii de Fier, din care nu lipsește, cum se vede, nici problema evreiască.

9. După capitularea Germaniei, Misiunea Diplomatică—Consulară a Guvernului Național Român a fost internată într'un hotel din Bad-Gastein, odată cu tot corpul diplomatic: Iasinschi, Generalul Chirnoagă, Comandorul Băilă, la care s'au adăugat și Profesorul Ion Sân—Giorgiu și Vladimir Cristi. Ei n'au fost deranjați și nici cercetați de nimeni.

10. Trec peste amănunte. La 25 Septembrie 1945, o parte dintre membrii corpului diplomatic ai țărilor din est a fost internată în câmpul de concentrare american pentru "criminali de război", "Markus W. Orr", (după numele primului soldat american căzut la debarcarea în Europa) de la Glasenbach—Salzburg. Misiunea Guvernului Național a fost pusă în libertate.

11. La 29 Octombrie 1945 am fost arestat împreună cu Maria Bucur într'o înscenare cu adevărat spectaculară, de un grup format din agenți speciali ai Poliției de Stat austriece, veniți de la Viena, de alții în uniforme yugoslave și cehoslovace, comandat de Seful C.I.C. din Bad-Gastein. La întrebarea, de ce sunt arestat, mi-a răspuns că din ordinul reprezentantului de Stat din Washington a Guvernului Român,

sprijinit de celelalte guverne ale țărilor din Est. Am, fost internat împreună cu Maria Bucur în lagărul de "criminali de război" de la Glasenbach.

12. La arestare mi-au fost confiscate toate actele, printre care și Memorandumul despre Garda de Fier. Memorandumul a fost înaintat autorităților americane din Austria, cu sediul pe atunci la Salzburg (în așteptarea de a fi transferat la Viena) și de acolo a fost îndrumat la Comisia Instructorie de pe lângă Tribunalul Internațional de la Nürnberg, care avea să decidă de soarta celor cercetați ca eventuali "criminali de război". Acest Memorandum a făcut oarecare impresie, cum am aflat mai târziu.

13. După aproape 4 luni, pe la jumătatea lunii Februarie 1946, Iasinschi, Generalul Chirnoagă și Comandorul Băilă au fost anunțați telefonic să se prezinte în ziua următoare cu bagaje la C.I.C. fiindcă vor fi internați la Glasenbach.

14. În noaptea de 13 Iulie 1946 a sosit de la Nürnberg la Glasenbach un ofițer american cu 400 de formulare ale Comisiei Instructorii de pe lângă Tribunalul Internațional. Între aceste 400 formulare se găseau cele destinate nouă, Misiunea Guvernului Național cu persoanele atașate, Iasinschi, Generalul Chirnoagă și Comandorul Băilă. Rostul acestor formulare de la Nürnberg era să stabilească identitatea acelor în sarcina cărora nu se găsiseră vini pedepsibile și nici nu aparțineau organizațiilor culpabile colectiv de "crime de război contra umanității", sau "colaboraționism".

15. În Aprilie 1947 am fost eliberați — Misiunea Diplomatică Consulară și Comandorul Băilă — iar o lună mai târziu, în Mai, și ceilalți: Vasile Iasinschi și Generalul Chirnoagă.

16. Odată cu exonerarea noastră de orice culpă, Comisia Instructorie de la Nürnberg a scos din cauză și entitățile pe care le reprezentăm: Mișcarea Legionară, Guvernul Național și Armata Națională. Aceste entități nu sunt culpabile nici de "crimă de război", nici de "genocid", nu sunt nici "fasciste" nici "naziste", nici "colaboraționiste". După cum este bine știut, instrucția e secretă și nu se publică actele și deciziile ei.

S'au publicat însă darea în judecată și sentința de condamnare de către Tribunalul Internațional de la Nürnberg a altor organizații. Astfel, în afara de partidele Fascist și Național Socialist, de SA și mai ales SS, au fost condamnate pentru "crime de război" și "contra umanității", pentru "fascism", "nazism" și "colaboraționism" mai toate mișcările naționaliste din Europa: "Rex" a lui Leon Degrelle, "Ustașa" croată, "Crucile cu săgeți" maghiară, "Hlinka—Garda" slovacă, etc. Numai Mișcarea Legionară și mișcarea "Strajnicii" bulgară (după model legionar), a profesorului Cantargief, au rămas în afară de asemenea condamnări.

Cât privește problema evreiască, cunoscutul sionist Loewenthal a afirmat aceeași teză ca în Memorandumul meu despre Garda de Fier, la procesul Eichman în 1961: "antisemitismul Gărzii de Fier nu era de natură rasistă, ca la Naziști, ci din invidie (!) față de starea economică a populației evreiești din România."

Mihai Fotin Enescu

TARA ȘI EXILUL

CURIER INFORMATIV AL MIȘCĂRII LEGIONARE

Director : Gheorghe Costea.
Pl. Republica Dominicană, 1-32 D
MADRID 16

Déposito Legal - M.3655 - 1965
OFICINA AUXILIAR
Montera, 20

Anul XX Nr. 7-8
Mai-Iunie 1984

O poziție de nesdruncinat de Horia Sima

Poziția mișcării legionare în lupta de supraviețuire a neamului românesc, căzut astăzi în robia Moscovei, este de nesdruncinat. Nu prin număr, nu prin tăria ei și nici prin resurse sau relații internaționale, ci prin faptul că stăm pe Adevăr. Istoria mișcării legionare dela originile ei cele mai îndepărtate și până în zilele noastre se caracterizează printr'un lanț neîntrerupt de lupte în apărarea Adevărului.

În timp ce la Universitatea din Iași, în anii 1919-1920, o serie de profesori afirmau dela catedră că "lumi-na vine dela răsărit" și antrenau masele studențești spre bolșevism, Corneliu Zelea Codreanu, în fruntea unui grup de tineri naționaliști, muncitori și intelectuali, combate acest curent nesănătos, dăunător nației noastre, și reușește să-l îndiguiască. De aici își trage obârșia mișcarea legionară, din frământările studențești ale anului 1919, cari au continuat neîntrerupt sub toate guvernele și regimurile, servind ca izvor de înprospătare al naționalismului românesc.

Moscova urmărea cu îngrijorare fenomenul legionar din România, care frâna expansiunea comunistă în tineretul țării și în masele muncitorești. Atunci și-a făcut planul ca victoria ce nu o poate câștiga din interior să o obțină pe căi ocolite, prin diplomație și conspirație. În cadrul diplomației românești de după războiu și-a asigurat serviciile lui Nicolae Titulescu, care se bucura de un deosebit prestigiu în toate partidele românești. Acesta, pe cât era de dur și implacabil cu Statele revoluțiilor na-

ționale, Italia și Germania, atacându-le în orice împrejurări, pe atât era de binevoitor și amabil cu imperiul sovietic, devenind o unealtă conștientă a Moscovei. Neobositei acțiuni a lui Titulescu pe plan european, care lucra mână în mână cu Litvinov, Comisarul pentru Afacerile Externe al Sovietelor, se datoresc atât Înțelegerea dela Londra din 4 Iulie 1933 asupra Definiției Agresorului, acord ce l-a semnat și România, cât și Convenția de reluare a raporturilor diplomatice între România și Rusia, din 9 Iunie 1934. Aceste semnături cari garantau aparent fruntariile României, inclusiv Basarabia, s'au dovedit a fi simple petece de hârtie, când Moscova ne-a dat ultimatul să evacuăm Basarabia și Bucovina de Nord, la 26 Iunie 1940. Iată ce rămăsese din "marea" operă diplomatică a lui Titulescu ; o țară lipsită de orice apărare față de hrăpărețul vecin din răsărit.

Dar Titulescu, în timp ce era încă Ministru de Externe voia să ne împingă într'o situație și mai gravă. În 1936 trata cu Rusia, cedarea teritoriilor din nordul României, Bucovina și Maramureșul, ca loc de trecere al diviziilor sovietice spre Cehoslovacia, în eventualitatea unui conflict între această țară și Germania. "Aranjamentul" Titulescu s'a aflat în cercurile politice românești producând neliniște și puternice reacții cari au împiedecat realizarea lui oficială. Atunci s'au unit într'un singur bloc Corneliu Codreanu, Goga, Cuza, George Brătianu, Pamfil Seicaru, cari au combătut cu vehemență proiectul Titulescu, atât în Parlament cât și în presă. De atunci datează și memoriul de protest al Căpitanului contra politicii externe condusă de Titulescu, care ar fi dus la bolșevizarea țării.

Titulescu, prea expus, prin politica lui filsovietică, a fost silit să se retragă. Dar în locul lui a rămas garnitura de rezervă, Regele Carol II cu Elena Lupescu. Aceștia continuau politica de apropiere de Moscova, dar prin alte mijloace, adaptate complexului european din 1937-1938, dominat de Puterile Axei. Regele Carol și camarila lui și-au îndreptat cu precădere atenția spre mișcare, spre acea forță politică în plină creștere care se opunea cu înverșunare apropierei României de Moscova. Ca să se realizeze planul de integrare al României în sfera de influență sovietică, era neapărat necesar ca să fie distrusă mai înainte această mișcare, capabilă să mobilizeze masele populare contra pericolului din răsărit. În timp ce în politica externă, Regele Carol s'a comportat în termeni ambigui, dispus la anumite concesiuni față de Puterile Axei, în politică internă și-a concentrat toate puterile ca să resolve problema Gărzii de Fier. Odată lichidată mișcarea, drumul rămânea liber pentru a se relua planul de apropiere al României de Moscova.

Lupta Regelui Carol contra mișcării a dus la uciderea Căpitanului și a marei majorității de fruntași ai Legiunii. Ca urmare a acestei politici nefaste, țara a suferit grave mutilări de frontieră în vara anului 1940, iar Regele, responsabil de pierderea a o treime din teritoriu, a fost silit să renunțe la tron în 6 Septembrie 1940.

Prin efortul eroic al legionarilor, țara n'a căzut în mâna comuniștilor, cum plănuia perechea Carol - Lupescu, ci s'a salvat în ultimul moment, atașându-se Puterilor Axei. Colaborarea cu Generalul Antonescu, în cadrul Statului Național-Legionar, n'a dăinuit mult, deoarece acesta s'a lăsat acaparat de inamicii patriei și de agenții aflați în slujbele comunismului, fie direct fie prin intermediul oficinelor anglo-saxone. În 21 Ianuarie 1941, Generalul Antonescu dă o lovitură de Stat, distrugând ordinea constituțională existentă și eliminând pe legionari din toate funcțiunile publice ce le dețineau în mod legal. Lovitura nu reușește în fața reacției masive a poporului. Antonescu e salvat însă de Hitler, care dă ordin diviziilor germane din România să treacă de partea Conducătorului.

Pentru un moment, cei doi parteneri, Hitler și Antonescu, păreau satisfăcuți de rezultate. "Ordinea a fost restabilită" în România. Dar iată că vine războiul din răsărit. Și pe unul și pe altul îi va costa scump nedreptatea făcută Legiunii. Antonescu începe campania din răsărit cu execuții și cu închisorile pline de legionari. Cei trimiși pe front sunt condamnați la moarte, prin monstruosul ordin de a se reabilita după moarte. Paralel Hitler imobilizează pe legionarii refugiați în Germania, mai întâi cu domiciliu forțat și apoi cu lagăre. Ce splendid rezultat pentru bolșevici și fără să-i coste nimic.

Campania din răsărit se prăbușește, pentru că Hitler a abandonat ideea naționalismului european. Tratatul rezervat mișcării legionare nu era de natură să încurajeze Europa la rezistență contra bolșevismului, iar Antonescu, lipsit de sprijinul mișcării, a căzut victimă tocmai rețelei acelora care l-au împins la lovitura de Stat din Ianuarie 1941. Niciun om n'a sărit în ajutorul lui, când a fost arestat la Palat.

Când Antonescu se prăbușea, mișcarea a ieșit din lagăre, chemată de Hitler ca să umple golul politic și militar din țară. N'am putut face prea mult din cauza repeziunii cu care diviziile sovietice au ocupat România. Am format un guvern în exil la Viena și am creat o armată națională, luptând contra Rușilor, alături de Germani, până la capitulare. E interesant de observat că emisarii antonescieni din străinătate, surprinși de evenimente, s'au atașat poziției legionare, fie colaborând direct cu guvernul dela Viena sau acceptând resemnați un desnodământ ne-

prevăzută de ei.

Guvernul dela Viena a fost aspru condamnat în țară de autorii actului dela 23 August, considerând acțiunea întreprinsă de mișcare contrară intereselor țării noastre. Dar n'au trecut nici câteva luni și protagoniștii dela 23 August au început să-și dea seama că replica guvernului dela Viena nu era chiar atât de iresponsabilă. Rând pe rând, când au început să fie și ei persecutați de comuniști, au adoptat punctul de vedere al mișcării. Până la urmă, s'a creat un front anticomunist unitar între partide, armată și mișcare. Din nefericire, prea târziu pentru a putea împiedeca bolșevizarea țării. În închisori, antonescieni, ofițeri, oameni ai partidelor și fruntași ai Legiunii s'au împrietenit, sub imperiul acelorasi suferințe.

În țară, mișcarea legionară a creat cea dintâi linie de rezistență contra cutropitorului, prin echipele parașutate, iar, în streinătate, legionarii liberi au devenit cei dintâi Români Liberi, cari s'au opus regimului comunist dela București, instaurat prin forța armatei sovietice de ocupație. Când mai târziu au apărut în Occident alte valuri de refugiați, alungați de regimul de teroare, aceștia au găsit aici, ca antemergători în lupta politică și propagandistică, tot pe legionari. Acești noi fugari, oameni din diverse partide sau independenți, au fost nevoiți de realitățile din țară să adopte și ei poziția mișcării legionare, convingându-se că nu se poate colabora cu comunismul patronat de Rusia. Firește, ei nu mărturisesc nici până astăzi eșecul colaborării lor cu Moscova și nu spun că legionarii au avut dreptate, dar faptele nu pot fi tăgăduite. Ei au venit în surghiun, pe poziția noastră anticomunistă și nu mine-am dus pe poziția lor la București, pentru a ne bucura de roadele "eliberării". Până la urmă și Regele, care a patronat actul dela 23 August, a fost silit să plece și el în streinătate, devenind un simplu refugiat.

Toți am făcut greșeli, cu diferența că mișcarea legionară n'a făcut greșeli de ordin strategic. Niciodată nu s'a lăsat amăgită de Moscova. Niciodată n'am sacrificat linia națională și linia Divină unor himere de "apropiere" de Rusia atee. Toți cari s'au lăsat înșelați de mafia moscovită, oameni, partide, State, instituții, inclusiv comuniști naivi, au plătit scump eroarea lor, antrenând și popoarele lor în nenorocire.

Domnilor, cari ne mai atacați și astăzi, în numele nu știu căror principii democratice, mai bine ați face să procedați la o reevaluare a cruntelor decepții ce le-ați suferit și să vă fixați clar și fără rezerve pe poziția eliberării naționale, care nu diferă fundamental de a noastră.

Horia Sima

YAD VASHEM

יד ושם

רשות חוקרון לשואה ולגבורה Holocaust Martyrs' and Heroes' Remembrance Authority

Ierusalim, 31/1/1989

Colectia Omul Nou
Traian Golea
1029 Euclid Avenue
Miami Beach, Fla. 33139
USA

Stimate Dle Golea,

Va rog sa-mi trimiteti cartile si studiile insemnate cu rosu pe lista publicatiilor Dv. rugindu-va eventual sa-mi acordati o reducere de pret. Deasemeni, in cazul in care ati publicat si alte studii v-asi ruga sa-mi trimiteti o lista curenta de publicatii aflate la dispozitia Dv.

Cu stima,
J. Ancel
dr. Jean Ancel

*Trimis 3.6.89
lista actualizata*

ROMANIAN STUDIES
Traian Golea
1029 Euclid Avenue
Miami Beach, Fla. 33139
U.S.A.

Stimate domnule Ancel,

Prin prezenta raspund la scrisoarea dvs. din 31 Ianuarie 1989.

De cand sunt in USA din cartile legionare am tiparit doar Pentru Legionari, Adevarul in procesul Capitanului si Procesul legionar din Romania, 1953. Cartile noi legionare, aparute in exil, au fost scoase in celelalte edituri al caror nume cu asiguranta ca va este cunoscut.

Din lista ce va-ati trimis-o le-am gasit pe toate, minus Suflet si gand legionar. In unele cazuri am facut un sacrificiu, atacand rezerva de fier pentru a vi le trimite, tinand seama ca aveti nevoie pentru documentare.

Din pretul lor normal am facut o reducere de 30%:

Crez de generatie	\$ 15.-
Conferinte,	\$ 8.-
Texte alese	\$ 12.-
Statul si elita legionara	\$ 5.-
Articole politice	\$ 12.-
Pentru legionari	\$ 20.-
Cranii de lemn	\$ 15.-
Opere complete	\$ 12.-
Carticica sefului de cuib	\$ 10.-
Rosa vanturilor	\$ 20.-
Adevarul in procesul Capitanului	\$ 12.-
Procesul legionar 1953	\$ 8.-

Total	\$ 149.-
Minus 30% rabat	44.70

De plata =	\$ 104,30

6 Martie 1989

Cu stima,
Traian Golea

Cartile au fost expediate astazi, 6 Martie 1989

COLECȚIA "OMUL NOU"

Până în prezent au apărut:

1. DIN LUMEA LEGIONARA, de Victor Puiu Garcineanu, 20 pag. 1951, Salzburg.
2. RANDURI CATRE GENERATIA NOASTRA, de Ion Banea, 22 pag. 1951, Salzburg.
3. CAPITANUL, de Ion Banea, 108 pag. 1951, Salzburg.
4. INSEMNARI DELA JILAVA, de Corneliu Z. Codreanu, 66 pag. 1951, Linz.
5. TESTAMENT, de Ion I. Mota, 24 pag. 1951, Salzburg.
6. CRANII DE LEMN, de Ion I. Mota, 208 pag. 1951, Salzburg.
7. CARTICICA DE CANTECE, 56 pag. 1951, Salzburg.
8. CRUCIFICATII, de Banica Dobre, 90 pag. 1951, Salzburg.
9. PENTRU LEGIONARI, de Corneliu Z. Codreanu, 504 pag. 1951, Salzburg.
10. FRATIA DE CRUCE, de Ch. Gh. Istrate, 340 pag. 1952, Salzburg.
11. CARTICICA SEFULUI DE CUID, de Corneliu Z. Codreanu, 195 pag. 1952, Salzburg.
12. PE DRUMUL CU ARIHANCHELI, Vol. I, de Corneliu Georgescu, 154 pag. 1952, Salzburg.
13. CREZ DE GENERATIE, de Vasile Marin, 271 pag. 1952, Salzburg.
14. MITI DUMITRESCU, de Mihail Tase, 58 pag. 1952, Salzburg.
15. VIATA DE MUSCHETAR, de Ch. Costea, 85 pag. 1952, Salzburg.
16. CONFERINTE tinute la Berkenbrueck si Buchenwald, Colectie, 85 pag. 1952, Salzburg.
17. MOTA-MARIN, Rascumpararea, Colectie de articole, 140 pag. 1952, Salzburg.
18. TEXTE ALESE, Extrase de doctrina legionara, 257 pag. 1952, Salzburg.
19. PENTRU CHRISTOS, de Alexandru Cantacuzino, 25 pag. 1952, Salzburg.
20. CARTEA CAPITANILOR, de Ernest Bernea, 65 pag. 1952, Salzburg.
21. NICADORII, de Toader Ioras, 84 pag. 1952, Salzburg.
22. SUFLET SI CAND LEGIONAR, de I. Veverca, 25 pag. 1952, Salzburg.

23. DE VORBA CU NEAMUL, Versuri, de Ion. Golea-Delafetea, 38 pag. 1952, Salzburg.
24. POEZII, de Ion A. Bucur, 46 pag. 1952, Salzburg.
25. GRISA, Piesa de teatru, de Ion San-Giorgiu, 33 pag. 1952, Salzburg.
26. CRONOLOGIE LEGIONARA, 208 pag. 1953, Salzburg.
- (27) STATUL SI ELITA LEGIONARA, de Horia Cosmovici, 30 pag. 1953, Salzburg.
28. STIL LEGIONAR, de Ernest Bernea, 29 pag. 1953, Salzburg.
29. MARTURISIRI PENTRU UN OM NOU, de Ernest Bernea, 72 pag. 1953, Salzburg.
30. MISCAREA LEGIONARA SI DEMOCRATIA, de Horia Sima, 42 pag. 1955, Salzburg.
31. TESTAMENT, de Ion I. Mota, Retiparit, 32 pag. 1962, Muenchen.
- (32) LA SANTA SEDE E GLI EBREI DELLA ROMANIA durante la seconda guerra mondiale, de Horia Sima, 30 pag. 1963, Muenchen.
33. EL HOMBRE NUEVO, por Horia Sima, 24 pag. 1964, Muenchen.
- (34) ARTICOLE POLITICE, de Horia Sima, 168 pag. 1967, Muenchen.
- (35) INSEMNARI DELA JILAVA, de Corneliu Z. Codreanu, Retiparit, 70 pag. 1968, Muenchen.
- (36) PENTRU LEGIONARI, de Corneliu Z. Codreanu, Reprodusa editia princeps Sibiu 1936, 488 pag. 1968, Muenchen.
37. OPERE COMPLETE, Alexandru Cantacuzino, 190 pag. 1969, Muenchen.
38. EISERNE GARDE, Codreanu, 488 pag. 1970, Muenchen.
- (39) CRANII DE LEMN, de Ion I. Motu, Editia Monumentul Mota-Murin Majadahonda, 346 pag. 1970, Muenchen.
- (40) OPERE COMPLETE, de Ion Banea, Editia Monumentul Mota-Marin Majadahonda, 248 pag. 1970, Muenchen.
- (41) CARTICICA SEFULUI DE CUIB, de Corneliu Z. Codreanu, Retiparita, 144 pag. 1971, Muenchen.
- (42) ROZA VANTURILOR, de Nae Ionescu, 450 pag. 1973, Muenchen.
- (43) ADEVARUL IN PROCESUL CAPITANULUI, scos de Miscarea Legionara in August 1938, 241 pag. 1981, USA.
- (44) PROCESUL LEGIONAR 1953, scos de Miscarea Legionara, editia III, 1983.

COLECTIA OMUL NOU
 Traian Golea
 1029 Euclid Avenue
 Miami Beach, Fla. 33139
 USA

קניית ספרים
 וציוד חינוכי
 מכל מיני סוגים
 במחירים זולים

10. DIE RUMÄNISCH-UNGARISCHEN BEZIEHUNGEN, von Horia Sima, Rede gehalten am 9. Oktober 1940 zu Braşov, Imprimeria Naţională, Bucharest.
11. EIN RÄTSEL UND EIN WUNDER DER GESCHICHTE: DAS RUMÄNISCHE VOLK, von Georg I. Brătianu, Bucharest, 1942.
12. WAS IST SIEBENBURGEN?, von Prof. S. Mehedinţi, Dacia-Bücher, Bucharest, 1941.
13. BESSARABIEN, Rumänische Rechte und Leistungen, von Dr. Ion Frunză, Dacia-Bücher, Bucharest, 1941.
14. DIE VEREINIGUNG DER BUKOWINA MIT RUMÄNIEN, von Dr. Ion I. Nistor, Verlag Bukowina, Bucharest, 1941.
15. MADJARISCHES, ALLZUMADJARISCHES, Ein kleiner Beitrag zur Minderheitenfrage in Ungarn, von Viktor Orendi-Homenau, Bucharest, 1940.
16. WAS HEISST UNGARISCHE NATIONALITÄT?, Wie man Ungarn werden konnte?, von Zenobius Păclişanu, Dacia-Bücher, Bucharest, 1941.

English:

17. ROUMANIA, Land, People, Civilisation, by Nicolae Iorga, T. Fisher Unwin Ltd., London, 1925.
18. RUMANIANS AND HUNGARIANS, Historical Premises, by Constantin Sassu, Editions Cugetarea-P. Georgescu Delafras, Bucharest, 1940.
19. BESSARABIA AND BUCOVINA, Memorandum, Romanian Studies, Miami Beach, Fla., USA, 1941.
20. TRANSYLVANIA, An Answer to U.S. Senator Moynihan and to John Lukacs and All Other Hungarian Revisionists, by Traian Golea, Romanian Studies, Miami Beach, Fla. 1982.
21. TRANSYLVANIA, Clarification of the Issues Raised in Congressmen Siljander and Dwyer's House Resolution 147, by Traian Golea, Romanian Historical Studies, Miami Beach, Fla., 1984.

22. HUNGARY'S STRUGGLE TO ANNIHILATE ITS NATIONAL MINORITIES, Based on Secret Hungarian Documents, by Zenobius Păclișanu, Romanian Historical Studies, Miami Beach, Fla. 1985.
23. WHAT IS TRANSYLVANIA?, by Prof. S. Mehedinți, Romanian Historical Studies, Miami Beach, Fla. 1986.
24. ROMANIAN CONTINUITY IN ROMAN DACIA, Linguistic Evidence, by Virgiliu Ștefănescu-Drăgănești, Romanian Historical Studies, Miami Beach, Fla. 1986.
25. RUMANIA, by Romulus Șeișanu, Romanian Historical Studies, Miami Beach, Fla. 1987.
26. TRANSYLVANIA AND HUNGARIAN REVISIONISM, A Discussion of Present-Day Developments, by Traian Golea, Romanian Historical Studies, Miami Beach, Fla. 1988.
27. REVISIONIST HUNGARY, by Dr. S. Fényes, Romanian Historical Studies, Miami Beach, Fla. 1988.
28. ROMANIA BEYOND THE LIMITS OF ENDURANCE, A Desperate Appeal to the Free World, by Traian Golea, Romanian Historical Studies, Miami Beach, Fla. 1988.

Română:

29. O VIATA INCHINATA UNUI SAT, Amintiri, de Nicolae Golea, 153 pag. 1980.
30. NOUA ORDINE MONDIALA, 34 pag. de Traian Golea, 1991.
31. APROPOS DE ATACURI LA ADRESA MISCĂRII LEGIONARE, 182 pag. de Traian Golea, 1991.

ROMANIAN HISTORICAL STUDIES

Traian Golea

1029 Euclid Avenue

Miami Beach, Fla. 33139, U.S.A.

